DEVRİM YOLUNDA
GENÇLİK

GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

23 TEMMUZ 1979
FİYATI 750 Kuruş

4

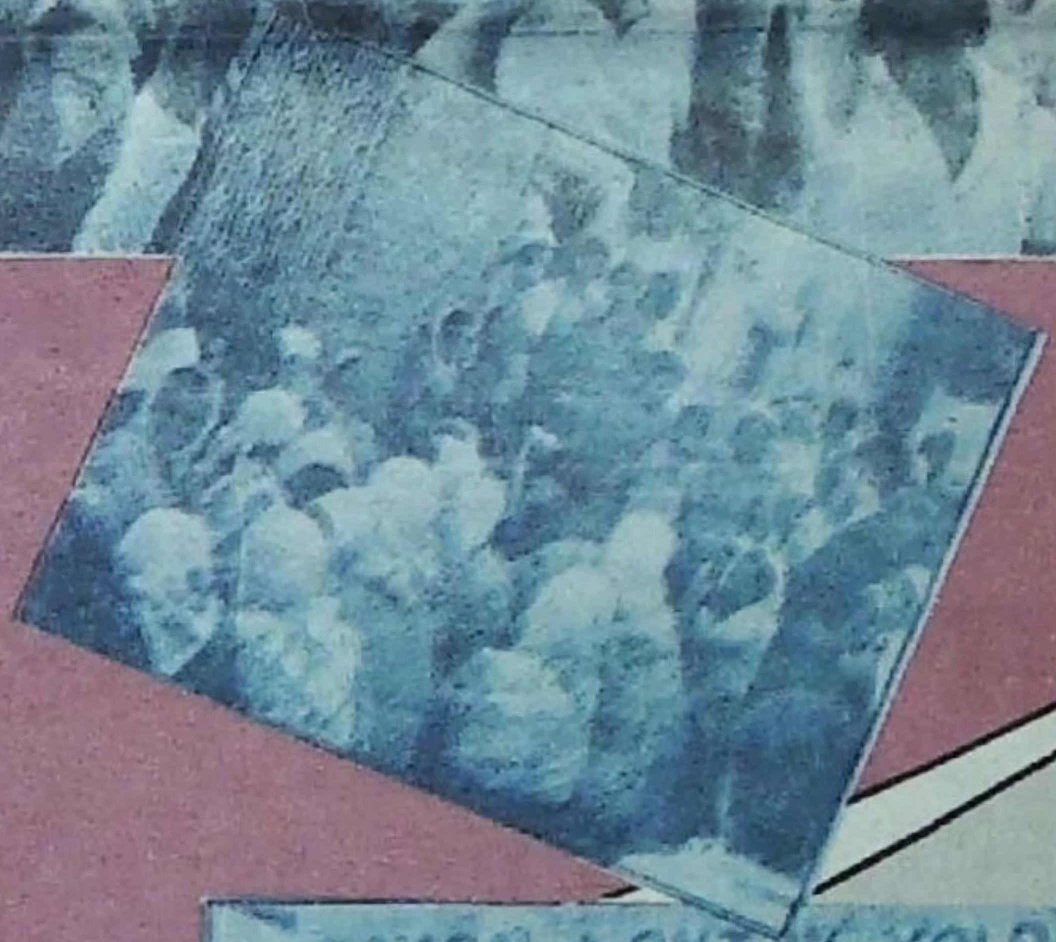
Kahrolsun Aydınlık–TİKP çetesi

Oktay-Faysal yoldaşlar mücadelemizde yaşıyorlar

TOPLUSÖZLEŞMELERDE GENÇ İŞÇİLERİN ÖZGÜL TALEPLERİNİ SAVUNALIM

yazısı 6.sayfada

KAPİTALİZM VE ÇOCUK

yazısı 8-9. sayfalarda

Oktay-Faysal: İki gençlik önderi iki yiğit komünist

Geçen sene 30 Temmuz'da; Oktay ve Faysal yoldaşlarımızın TİKP-Aydınlık çetesi tarafından katledilmesi bir tesadüf değildir. Oktay ve faysal yoldaşlar, her zaman, Adana'daki tüm karşı-devrimcilerin dikkatini çekmiş, onların yüreğine korku salmış ve faşist diktatörlüğün hedefi olmuşlardır. Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçlerinin iki yoldaşımızı yoketmeye yönelik emelleri her zaman varolmuştur. Fakat onlar bunu başaramamış, onların yapamadığını faşist diktatörlüğün yeni, taze saldırı gücü TİKP-Aydınlık çetesi yapmıştır. Bugün onlar, ellerinde bu ve daha sonra katlettikleri proleter devrimci ve demokratların kanı ile faşist diktatörlüğe hizmet için yarışıyorlar. Yoldaşlarımızı katleden çetenin başı;hayatında dürüs'lük, devrimcilik ve namusdan pay almamış, devrime ihanetin siyasi hayatı boyunca yarışını yapmış Doğu Perincek'ler, mücadele kaçkını, faşistlere karşı mücadelede korkudan diz bağları çözülen ve Adana gençliğinin mücadelesinin hep önüne dikilen katil Namık Kemal Koç, Bülent Aloğlu vb'leri bugün lanetle anılıyorlar. Onların faşist diktatörlüğün uşağı, şerefsiz yaşamları tüm dürüst, namuslu insanlarda, emekçi halkımız ve yiğit gençliğimizde tiksinti ve nefret uyandırıyor.

Oysa bu revizyonistlerin katlettiği yoldaşlarımızın kısa ama şerefle yaşamları tüm devrimcilerin, demokratların namuslu insanların arasında saygı uyandırıyor. Oktay ve Faysal yoldaşların yaşam, kişilik ve mücadeleleri bize örnektir. Onların kısa ama şerefli yaşamları tüm genç devrimcilerin örnek aldığı, öğrendiği şanlı bir yaşamdır.

Oktay ve Faysal yoldaşlar devrimci mücadeleye atıldıkları andan itibaren halka, devrime ve yoldaşlara bağlılığın, faşist diktatörlüğe karşı başeğmezliğin, yiğitçe mücadelenin ve uzlaşmazlığın birer simgesiydiler. Onların mücadelelerinde bunun örnekleri doludur. Oktay yoldaş faşist diktatörlüğün işkencehanelerinde bunun en güzel örneğini verdi. İ.Gökhan Edge'nin afişlemesinden sonra yakalanan Oktay yoldaş, hasta olmasına rağmen, 5 gün süren işkencede yiğitçe direndi. Bundan sonra atıldığı hapishanede 5 ay boyunca bir an bile tereddüte kapılmadan, devrimci mücadeleyi sürdürdü. Yoldaşlarımızın mücadele hayatları fedakarlıklarla doludur. Faysal yoldaş bir proleter devrimcinin kaybedecek bir saniyesinin bile olmadığının bilinciyle doluydu. O, okuldaki mücadeleyi yükseltmek, yeni insanları devrime kazanmak için teneffüs aralarında bile bir an dinlenmeden devrim ve sosyalizm için çalışıyordu. Öldürülmeden kısa bir süre önce yoldaşlarımız Yavuzlar Mahallesinde faşistlerle çatışmadan gelmişlerdi. Onlar halkla birlikte Adana'nın en ileri gelen 300 faşistine karşı en önde mücadele etmiş, faşistleri Mahalleden sürüp atmışlardı. Ölümleri bu mücadeleciliğin karşı-devrime boyun eğmemenin yüce bir örneği oldu. Yoldaşlarımız kendilerine ellerinde satır ve bıçaklarla saldıran, Aydınlıkçı katillere karşı çıplak elle yiğitçe direndiler.

Yoldaşlarımızın yaşamı örnek bir yaşamdır. Yoldaşlarımız örnek bir proleter ahlak ve yaşama sahipti. Faysal Yoldaş yaşamını işçilere köylülere adamış, boş kalan vakitlerini işçilere, köylülere, yoksul ailesine vermişti. Yoldaşımız yaz tatillerini işçilerin, köylülerin içinde onları devrime kazanmakla geçiriyordu. Oktay Yoldaş çocukluğundan beri gösterdiği proleter özellikleri, dürüst tavırları ve proleter ahlakı ile tüm halkın ve gençliğin saydığı, sevdiği bir yoldaştı. Onun proleter ahlakı, disiplini tüm arkadaşlarına örnek oluyordu. Onlar bu özellikleriyle, mücadeleleriyle halkın ve gençliğin güvenini kazanmışlardı. Yoldaşlarımız kısa zamanda gençliğin sevilen ve sayılan önderleri haline gelmişlerdi.

Oktay ve Faysal yoldaşlar tüm gençliğin önderleriydiler. Onlar tüm güçleriyle gençliği birleştirmeye, mücadeleye yöneltmeye çalışıyordu. Onlar insiyatifli yetenekli birer kitle önderiydiler. Her somut durumda bir an bile kararsızlığa kapılmadan doğru tavır koyarak kitleyi harekete geçirmeye çalışıyorlardı. Bir keresinde, Faysal Yoldaş, okulu olan Deniz Geçmiş Lisesine faşistlerin bomba atmasında, herkes paniğe kapailmasına rağmen, soğukkanlılığını kaybetmeden, okulun reformist idaresinin elinden mikrofonu

Dev.Sa.14'te

OKTAY VE FAYSAL'IN KATLEDİLİŞİNDEN 1 YIL SONRA

ADANA'DA DEVRİMCİ MÜCADELE DAHA DA YÜKSEKLERDE

Adana'da geçmişten beri gençlik devrimci mücadele bayrağını yükseklerde tutmuştur. Her türlü zorluğu ve terörü göğüsleyerek yeni yeni mevziler kazanmıştır. Gençlik faşist canileri okullardan ve semtlerden söküp atmıştır. Devrimci gençlik mücadelsi daha da genişlemiş ve güçlenmiştir. Faşist diktatörlük her türlü saldırı, tertip ve katliama başvurmasına rağmen bu gelişmeyi durduramadı, İşte faşizmin taze gücü TİKP çetesi bu yüzden devreye girdi. Oktay ve Faysal'ı katletti. Ama gençliğin mücadelesini durdurabildiler mi?

Oktay ve Faysal yoldaşların katlidilişinin üzerinden geçen 1 yıllık zaman zarfında, faşist diktatörlüğün ve onun paslı silahı sıkıyönetimin bütün saldırı ve tehditlerine rağmen devrimci mücadele yükselmeye devam etti ve giderek yaygınlaştı. Mücadele de daha geniş kitleler yer aldı. Kitleler katledilen birçok devrimcinin cenaze töreninde kinini haykırıp, faşist katillerin bulunmasını istedi. Zamlara karşı yürüyerek, "Zamlar geri alınsın" diye haykırdı. Sıkıyönetimin saldırı ve tehdit bildirilerine rağmen, Adana halkı ve gençliği yaptığı yasa dışı gösteriyle 1 Mayıs'ı kutladı. Yükselen ve saldırıları boşa çıkaran mücadelenin yanısıra, buna paralel olarak kitlelerin örgütlenmesi de yaygınlaşmaya devam etti. Örneğin Oktay ve Faysal yoldaşların katledilmesinden sonra faşist diktatörlük Adana YDGD, Meydan YDGD ve ALÖB'ü kapatmıştı. Ama bu örgütlerin gençliği örgütleme faaliyeti devam etti. Bunlar sürekli güçlendi, yeni gençlik kitlelerini kucaklamakta ve onları seferber etmektedir.

Bir yanda bütün bunlar olurken, öte yandan cinayet çetelerinin durumu da gözten kaçmıyordu. Bilindiği gibi, yoldaşlarımızın katledilişinden sonra faşist diktatörlüğün Adana'daki uzantıları katilleri kollamış ve onların bağlı olduğu derneklere dokunmamıştı. Ki katiller hala serbest gezmektedir. Faşist diktatörlüğün yardımları da para etmedi, mücadeleye önderlik eden Proleter Devrimci Hareket TİKP çetesini tecrit etti. Bu çete Adana halkı ve gençliği içinden tamamen silindi. Adana halkı ve gençliği cinayet çetesi TİKP'yi yerli yerine oturttu.

Oktay-yoldaşları

İki genç komünist, Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci yoldaşlarımızın, TİKP-Aydınlık adlı sosyal-faşist çete tarafından katledilişlerinin üzerinden tam bir yıl geçti.

Oktay ve Faysal yoldaşlarımız geçen sene, 30 temmuz pazar günü başlarını DGB başkanı Namık Kemal Koç, DLB başkanı Bülent Aloğlu adlı katillerin çektiği TİKP-Aydınlıkçı faşist bir sürü tarafından bıçak ve satırlarla alçakça katledildiler.

Ölümlerinin birinci yılında, yoldaşların anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

YOLDAŞLARIMIZ NASIL KATLEDİLDİ?

Oktay ve Faysal yoldaşlarımızın, Aydınlıkçı faşistlerce katledilişi bir tesadüf değildi. Yoldaşlarımız Adana gençliğinin iki yiğit önderiydi. Onlar Adana'daki her gençlik mücadelesinin en önünde yer alıyorlardı. Adana'da halkın ve gençliğin gelişen mücadelesi faşist diktatörlüğü korkutuyordu. Faşist diktatörlük bu mücadeleyi bastırabilmek için tüm güçleriyle halka ve gençliğe azgınca saldırdı. Fakat bu mücadeleyi bastıramadı. Gelişen mücadeleyi bastırmada onların yardımına TİKP-Aydınlık hainleri koştu. Faşist diktatörlüğün gönüllü uşağı bu faşist çete Adana halkı ve gençliğinin mücadelesini bastırabilmek için tüm gücüyle çalıştı.

Yoldaşlarımız bu amaca uygun olarak, TİKP-Aydınlıkçı faşistlerin bir dizi provakasyonu sonucu bilinçli bir şekilde katledildiler.

Aydınlıkçı faşistlerin Oktay ve Faysal yoldaşı katlederek sonuçlandırdığı provakasyonlar 7 temmuzda başladı. Aydınlıkçılar 7 ve 8 temmuz günleri çıktıkları afişlemelerde, duvarlarda bolca boş yer olmasına rağmen, proleter devrimcilerin afişlerini kapattılar. 9 temmuzda ise Aydınlık adlı paçavra 5 proleter devrimciyi ihbar etti. Bu ihbar sonucu 2 proleter devrimci tutuklandı, diğerleri ise aranmaya başlandı. Aydınlık daha sonra iki proleter devrimciyi daha ihbar etti. 9 temmuzdan sonra provakasyonlar bitmiş gibi gözüktü. 26 temmuza kadar yeni bir olay olmadı. Aydınlıkçılar 26 temmuzda artık unutulmaya yüz tutan 7 temmuz olayını içeren ve Proleter Devrimci Harekete saldıran bir bildiri dağıttılar. Bu bildiri ile onların amacı iyice açığa çıktı.

Adım adım tezgahlanan provakasyon, 20 temmuz günü Oktay ve Faysal Yoldaşlarımızın katledilmesiyle sonuçlandı. Ellerinde bıçak ve satırlar sarılı 20 Aydınlıkçı, gazete satmak bahanesiyle yoldaşlarımızın mahallesi olan Meydan Mahallesine geldiler. Oktay ve Faysal yoldaşlar Yavuzlar Mahallesinde faşistlerle yapılan çatışmadan yeni dönmüşlerdi. O gün Yavuzlar Mahallesinde ülkü ocakları açmak isteyen Adana'nın en ileri gelen 300 faşistini halkla birlikte Mahalleden sürüp atmışlar, açılmak istenen ülkü ocaklarını darmadağın etmişlerdi. Aydınlıkçıların gazete sattığını gören yoldaşlar, gazete satan Aydınlıkçılara "Aydınlık gazetesinin son bir ayda 7 proleter devrimciyi ihbar ettiğini ve bu tavrını mahkum etmeden, mahallede gazete satamayacaklarını" söyledi. Bunun üzerine saldırgan grubun başını çeken DGB başkanı Namık Kemal Koç "biz buraya gazete satmaya değil, ölmeye veya öldürmeye geldik. Bu bir prestij meselesidir" diyerek Oktay Yoldaş'a saldırdı. Bu sırada DLB başkanı Bülent Aloğlu elindeki satırı Faysal Yoldaş'ın önce koluna, sonra boynuna sapladı. Namık Kemal Koç ise elindeki bıçağı Oktay Yoldaş'ın şahdamarına sapladı. Yoldaşlarımız bu saldırılara ellerinde hiçbir şey olmamasına rağmen direndiler. Daha sonra halkın gelmesiyle saldırganlar püskürtülerek kovalandı. Hastaneye kaldırılan yoldaşlarımız kısa bir süre sonra öldüler.

TİKP-AYDINLIK VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN CİNAYETİ GİZLEME ÇABALARI

Yoldaşların ölümü tüm devrimciler ve halk arasında büyük bir nefret uyandırdı. Bunu bilen TİKP-Aydınlık çetesi, aynı MHP'li ve TKP'li faşistlerin yaptığı gibi cinayeti gizlemek için var gücüyle çalıştı. Aydınlık adlı paçavra 31 temmuz ve 1 ağustosta çıkan üç ayrı nüshasında olayı değişik değişik verdi. 31 temmuz tarihli Aydınlık'ta yoldaşlarımızın "Faşist komandolar tarafından vurulduğu" yazıldı. 1 Ağustos tarihli Aydınlığın akşam baskısında ise "Aydınlıkçılara saldırmak isteyenler ile buna engel olmak isteyen Halkın Kurtuluşu'ndan iki grubun çatışması ve yoldaşlarımızın bu çatışmada öldüğü" biçiminde verildi. Yine 1 Ağustos sabah baskısında ise yoldaşlarımızın "çıkan kargaşalıkta öldüğü" yazıldı. Bu üç değişik haberle Aydınlıkçı faşistler cinayeti gizlemeye, karşı devrimci yüzlerinin açığa çıkmasını önlemeyi amaçladılar. Fakat bunu başaramadılar. Onların karşı-devrimci yüzü herkes tarafından görüldü.

Öte yandan faşist diktatörlük bu uşaklarını korumak için tüm güçleriyle çalıştı. Başta MİT-Kontr-Gerilla basını: Hürriyet, Günaydın ve Tercüman olmak üzere tüm burjuva basını olayı çarpıttı. Tercüman gazetesi olayın Halkın Kurtuluşu'nun kendi arasında çatışma olduğu iddiasını Aydınlık bile terketmesine rağmen sürdürdü. Faşist diktatörlüğün resmi güçleri devrimciler ve halk üzerinde yoğun bir terör estirdi. Katillerin başkanı olduğu DGB ve DLB açık dururken Adana ve Meydan YDGD'leri, AYDGD'nin iki lokalini ve ALÖB'ü kapattı.

Fakat bunlar Adana halkı ve gençliğinin kinini söndüremedi. Cinayet tüm yurtta devrimciler ve halk arasında büyük bir nefret uyandırdı.

OKTAY VE FAYSAL YOLDAŞLARIN ÖLÜMÜ BÜYÜK BİR KİNLE PROTESTO EDİLDİ

Oktay ve Faysal yoldaşların ölümünü haber alan proleter devrimciler acılarını kine dönüştürerek güçlü bir cenaze töreni örgütlediler. Oktay ve Faysal yoldaşların cenaze törenine, çoğunluğu kadın ve yaşlıların oluşturduğu 5000'i aşkın kitle katıldı. Cenaze töreninde Aydınlık-TİKP karşı-devrimcilerine duyulan kin dile getirildi. 32 demokratik kuruluş yaptıkları açıklamada bu cinayeti lanetlediler.

Cinayete sadece proleter devrimciler değil tüm devrimci demokrat akımlar büyük bir tepki duydular. Devrimci Yol dağıttığı bildiriyle cinayeti lanetledi. Cinayet uluslararası planda da büyük

Faysal anıyoruz

nefret uyandırdı. Dünyanın çeşitli komünist hareketleri ve ilericileri cinayeti protesto ettiler. Proleter devrimci hareket ve onun önderliği altında YDGF yürüttükleri faaliyetle TİKP-Aydınlık revizyonistlerini her yerde teşhir ettiler, onların karşı-devrimci yüzünü herkese gösterdiler.

OKTAY VE FAYSAL YOLDAŞLARIN ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAKTIR

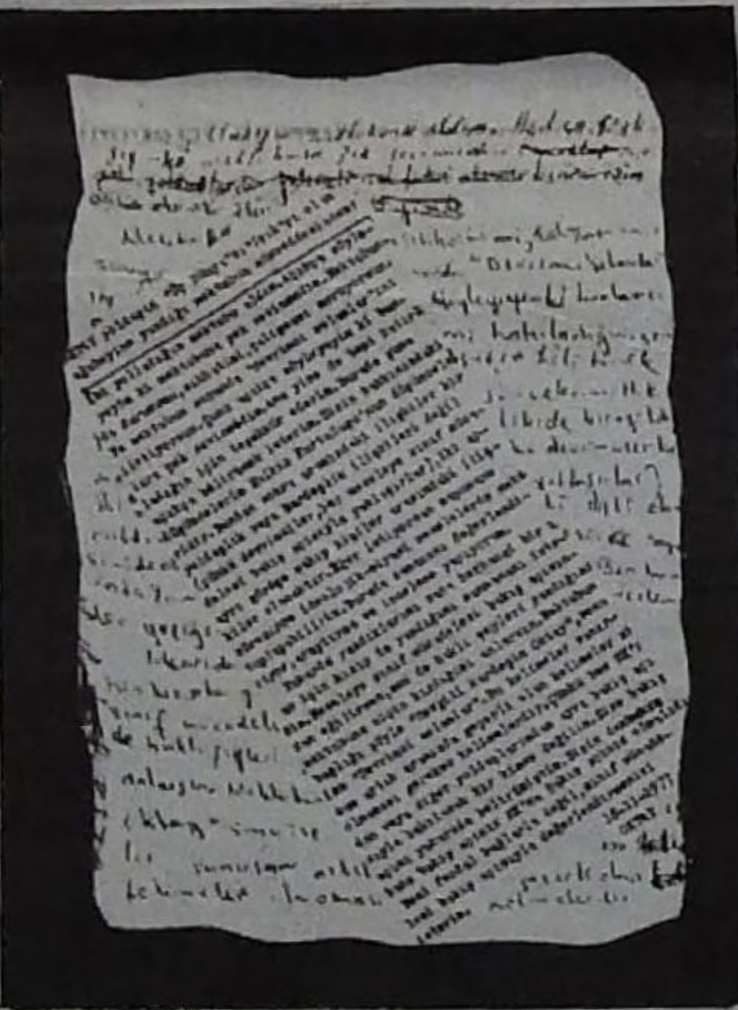
TİKP-Aydınlık revizyonistlerinin cinayetleri, Oktay ve Faysal yoldaşları katletmekle bitmedi. Daha sonra bu faşist çete Dersim'de Yusuf Dal yoldaşımızı ve Turgut İpçioğlu adlı Devrimci Sol taraftarı bir genci katletti. Aydınlıkçı faşistler ellerinde yoldaşlarımızın ve devrimcilerin kanıyla bugün hakim sınıflara daha iyi uşaklık yapmak için tüm güçleriyle çalışıyorlar. Çin emperyalizminin uşağı bu faşistler halkın mücadelesini bastırabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

TİKP-Aydınlık revizyonistleri tarafından katledilen yoldaşlarımız, faşist diktatörlüğün diğer uşakları darafından katledilen nice devrimciler gibi devrim şehitleri arasına katıldılar. Onlar bu şerefli ölümün anılarıyla halkımızın ve gençliğin mücadelesinde yaşıyorlar. Onları katleden TİKP-Aydınlıkçılar ise tüm şerefsizlikleri ile hakim sınıflara ve emperyalistlere uşaklık için yarışıyorlar.

Halkımızın ve gençliğimizin gelişen mücadelesi TİKP-Aydınlık faşist çetesi tarafından katledilen Oktay ve Faysal Yoldaşların hesabını da bu çeteden soracaktır. Bu revizyonist çeteyi de hiç bir güç yok olmaktan kurtaramayacaktır.

Ölümlerinin birinci yılında saygıyla andığımız Oktay ve Faysal yoldaşların anıları başta TİKP-Aydınlık revizyonistleri olmak üzere tüm karşı-devrimcilere karşı mücadelemizde yaşıyor, yaşayacaktır...

Yoldaşlarımızın katledilmesinin birinci yıldönümünde gençlik Aydınlık-TİKP sosyal faşistlerinin yüzünün iyice teşhir edilmesi, onların devrimci çevrelerden tamamen tecrit edilmesi için daha da fazla çalışmalıdır.

Oktay-Faysal yoldaşlar devrime sonsuz bağlıydılar ve uzlaşmazdılar. Bunun için onlar çevrelerindeki herkesi devrime kazanmaya ve onları eğitmeye büyük bir gayret gösteriyorlardı. Ama öte yandan ihanet edenlere ve karşı-devrimcilere en yakınları bile olsalar uzlaşmaz bir tavır takınıyorlardı.

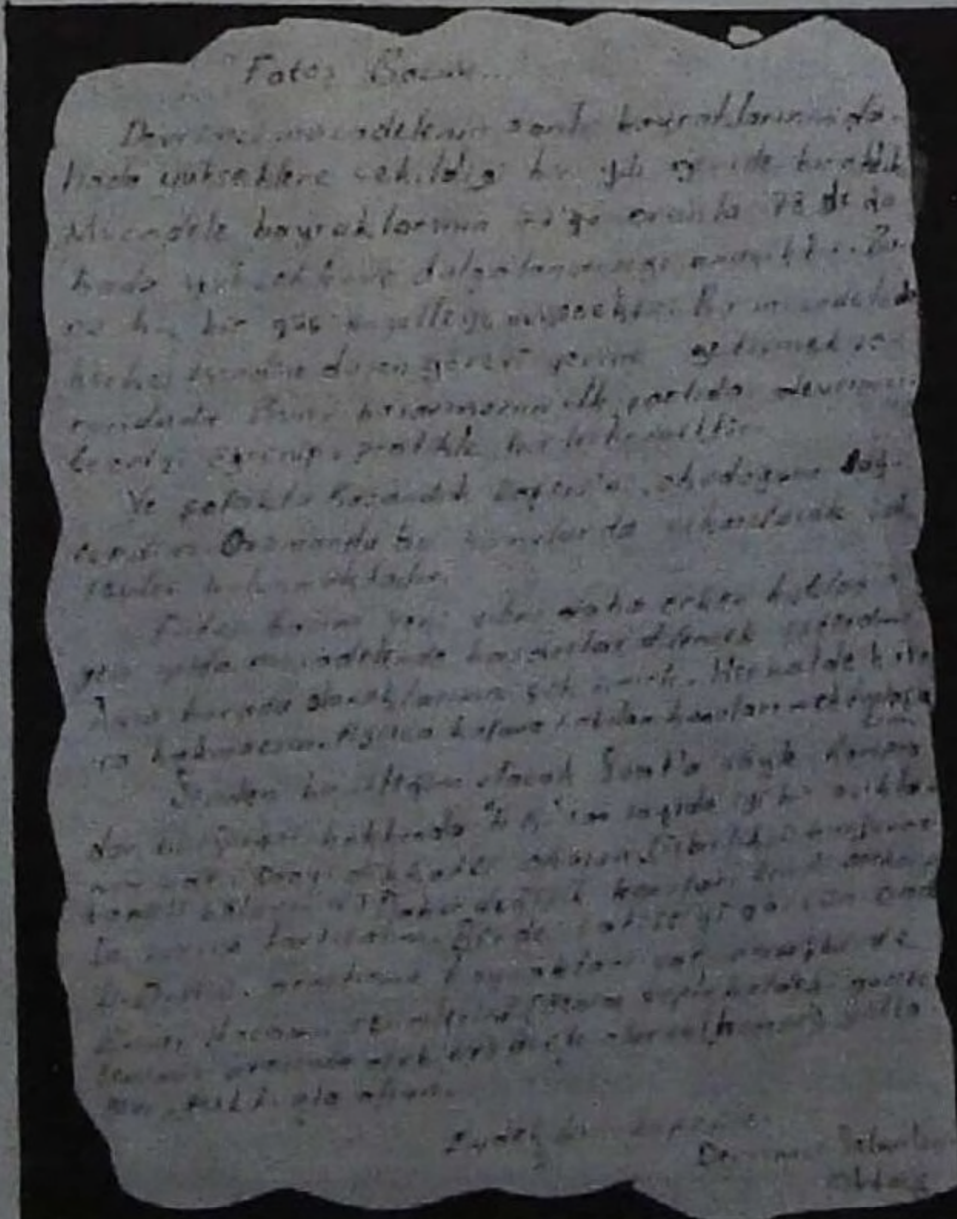
İşte bunun bir örneği: Oktay yoldaşın hapishaneden iki kardeşine yolladığı iki ayrı mektup. Birincisini kız kardeşine göndermiş ve o birkaç satırda bile ona birşeyler anlatmaya çalışıyor. Diğeri Halkın Kurtuluşu saflarını terkederek "Üç Dünyacı" "Işık"çı tesfiyecilerin içinde yer alan ağabeyine yazdığı mektup. Devrime bağlılığını ve uzlaşmazlığını yansıtıyor.

Şimdi ağabeyi "Aydınlık" paçavrasına yazdığı yazılarda Çiğdemal soyadını bile kullanamıyor. Babası, anası ve kardeşleri ise devrimci mücadelenin en önünde yer alan birer sıra neferi.....

YDGF:

"Bundan bir yıl önce Aydınlık-TİKP çetesi iki üyemizi Adana gençliğinin fedekar, kararlı ve yiğit iki önderini, Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci arkadaşlarımızı katletmişti. Bu revizyonist çete her zaman gençliğin mücadelesinin önüne dikilmiş ve ona saldırmıştır. Bu yüzden onlar hiçbir zaman gençlikten yüz bulamamışlar ve adları her zaman lanetle anılmıştır. Faşist diktatörlüğün hiçbir saldırısı ve gücü olduğu gibi, onun taze gücü TİKP-Aydınlık çetesinin bu cinayeti de Adana gençliğinin mücadelesini durduramamıştır. Gençliğin mücadelesi Adana'da bugün daha da yüksektir.

Yoldaşlarımızın katledilişinin birinci yılında bu katliamı bir kez daha lanetliyor ve yoldaşlarımızın örnek mücadelelerini yaşatacağımızı tekrarlıyoruz.

HER DÖNEMDE GENÇLİĞİN MÜCADELESİNİN KARŞISINA DİKİLEN

Revizyonist bir çete

Bilindiği gibi, TİKP çetesi bundan bir yıl önce Adana'da 2 proleter devrimciyi hunharca katletmişti. Bu ne kaza sonucu olmuş bir şeydi , ne de TİKP'nin istemediği bir şeydi. Aksine bu onun bütün faaliyetinin bir parçasıydı. Çünkü TİKP, faşist diktatörlükle birlikte devrime ve devrimcilere saldıran, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki denetimini savunan ve süper bir devlet olmaya çalışan Çin sosyal-emperyalizminin uşağı revizyonist bir mihraktı. Bu yüzden devrimci kanına girmesi onun niteliğine ters bir şey değildi.

TİKP: 1970'LERDE REVİZYONİST BİR MİHRAK OLARAK DOĞDU

1960'lardan sonra gelişen gençlik mücadelesi doğru bir önderlikten yoksundu. 1965-66'lardan sonra TİP revizyonizmi bu mücadelenin önüne önemli bir engel olarak çıktı. TİP revizyonizmi sürekli olarak gençliğin bu mücadelesini pasifize etmeye çalıştı. Ancak o dönemki gençlik önderleri TİP revizyonizmine karşı bayrak kaldırdı. Ve 1968'lere gelindiğinde, TİP revizyonizminin etkinliği hızla yıkılmaya başladı. Gençlik önderlerinin yürüttüğü mücadele sonucu TİP revizyonizmi bir kenara atıldı. Ancak bu kez de TİP revizyonizminin boşluğunu doldurmaya çalışan yeni revizyonist mihraklar doğdu. İşte PDA adıyla 1970'lerde doğan revizyonist mihrak bunlardan biriydi. Darbeci ve şovenist görüşleri savunan PDA revizyonizmi baştan itibaren gençlik mücadelesini engellemeye, onu düzenin sınırları içine çekmeye çalıştı. Kaşarlanmış revizyonist Doğu Perinçek gençliğin mücadelesini "küçük burjuva anarşizmi"ile suçluyor ve bunun "1961 anayasasının meşru sınırları içine çekilmesi" gerektiğini vurguluyordu. PDA revizyonizmi de tecrit edilerek kenara atıldı. Ve haklı olarak gençlikten pasifizm damgasını yedi. PDA revizyonizmi tecrit zincirini kırmak için yeni bir manevraya başvurdu. Bu kez de "Mao Zedung Düşüncesi" denen anarşist, troçkist, revizyonist görüşler kargaşasına sarıldı. PDA'nın bu görüşleri benimsemesi onun niteliğinin değişmesinden değil, sözkonusu görüşlerin onun revizyonist niteliğine uygun olmasıydı. PDA bu görüşler kargaşasını benimsemekle; o zamana kadar henüz açık olarak deşifre edilmemiş olan "Mao Zedung Düşüncesi"nden ve etkisi henüz kırılmamış olan Mao efsanesinden yararlanmayı ve prestij sağlamayı amaçlıyordu.Ama yine tutmadı. Bu anarşist, troçkist, revizyonist görüşler kargaşası da onu kurtarmaya yetmedi, Yine revizyonist bir mihrak olarak gençliğin dışına düştü.

PDA revizyonizmi 12 Martta teslimiyet bayrağını çekti. O dönemde devrimciler yiğitçe direnirken, başta Doğu Perinçek, Halil Berktay olmak üzere PDA şefleri ihanet kustular. Bir çok ilerici, demokrat insanı bile ihbar ettiler. Bildikleri herşeyi anlattılar. Bugün bunlarla 129 ve 98 sayfalık kitaplar basılmıştır.

Genel aftan sonra tıpkı TKP gibi, PDA'da ortalığı boş bularak gençliği cezbedeceğini zannetti, 1974'te DGB'ler kurdu, gazeteler çıkardı. Keskin görünmeye çalıştı. Ancak ne var ki, onun geçmişi gençlik tarafından biliniyordu. Yine umutları boşa çıktı ve tecrit oldu. 1976'da DGB'leri kapatmak zorunda kaldı. 1977 yılında ise DGB'leri yeniden diriltme çabasına girdi. 1976-77'lerden sonra gerek ülkemizdeki Proleter Devrimci Hareketin gelişimi, gerekse acentası olduğu Çin'in süper bir devlet olma çabalarının yoğunlaşması bunun açığa çıkması sonucu, bu revizyonist mihrak hızla faşist diktatörlüğün ve emperyalizmin hizmetine girdi.Sınıf işbirlikçisi bir akım olmaktan hızla sosyal-faşist bir mihrak olmaya doğru yol aldı. Egemen sınıfların sadık bir hizmetçisi olabilmek için, devrime ve devrimcilere karşı saldırılarını artırdı. İşte TİKP'nin Adana cinayeti bunların bir parçası olarak işlendi.

ADANA CİNAYETİNDEN BİR YIL SONRA BUGÜN TİKP

Faşist diktatörlük içinde "iyi" bir yer edinmeye çalışan TİKP çetesi, devrime ve devrimcilere karşı saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. O artık gençliğin mücadelesini saptırmaya çalışmakla yetinmiyor, gençliğe saldırıyor ve devrimcilerin kanına giriyor. Faşist diktatörlüğü savunuyor, polis ve MİT ile birlikte çalışıyor.

Adana'da cinayet işletikten sonra faşist diktatörlüğe sığındı. Ve korundu. Bu cinayetten 2 ay sonra Dersim'de bir proleter devrimciyi daha katletti. Yine faşist diktatörlüğe sığındı ve ihbarlar yaptı. Polis ve MİT'e listeler hazırladı. O sadece proleter devrimcilere değil, devrimci, demokrat ve ilericilere de saldırıyor. İstanbul'da bir gençi daha katletti. Bunların ardından AP, MSP, CHP gibi faşist ve reformist partileri halka karşı birliğe çağırdı. Buna paralel olarak birçok yerde, Düzce, Bolu, Trobzon örneklerinde olduğu gibi, MHP-ÜGD'li faşistlerle birleşti.

TİKP çetesi gençliğin mücadelesini bastırmak için, yıllardan beri savunduğu "öğrenci kimliği olan herkes okula girmeli" siyasetinin bir gereği olarak MHP-ÜGD'li katillerle birleşerek (Trobzon'da olduğu gibi) öğrencilere saldırdı. Bu , TİKP çetesinin hiç çekinmeden gençliğe karşı MHP-ÜGD ile birleşebileceğini ortaya koydu. Okullara polis-jandarmanın doldurulmasını savundu. Öğrencilere karşı polis-jandarmanın yanında yer aldı.

Maraş katliamından sonra 13 ilde sıkıyönetimin ilan edilmesini hararetle savundu. Diğer revizyonist ve reformistler gibi, TİKP de "bu sıkıyönetimin demokratik olduğunu" savundu ve sıkıyönetim paşalarını aklamak için Aydınlık adlı paçavrada çeşitli yayınlar yaptı. Faşist diktatörlüğün ve onun paslı silahı sıkıyönetimin halk hareketini ezmesi için kılavuzluk yaptı. İhbar listeleri birbirini izledi. Yine sıkıyönetim döneminde Tercüman, Hürriyet, Günaydın gibi gazeteleri geride bırakan Aydınlık "bölücülük" yaygarasını kopardı. Kürt halkının ulusal ve demokratik mücadelesinin ezilmesi için, sıkıyönetime yol gösterdi ve bütün Türkiye Kürdistan'ında sıkıyönetimin ilan edilmesi için propaganda yürüttü. yayınlar yaptı. Şimdi sıkıyönetimi Kürt halkına şirin göstermeye çalışıyor.

Öyle ki bu çete artık "solcu" olarak görünmeye bile çalışmıyor. O, işçi sınıfının Uluslararası Birlik , Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'a faşistlerden daha azgınca saldırdı. 1 Mayıs kutlanmamalı diye faaliyet yürüttü. Onun bütün çabası, faşist diktatörlüğün içinde iyi bir yer edinmek içindi. Nitekim son zamanlarda adeta ' ben size uşaklık yapıyorum, siz de beni koruyun" diyerek polis timleri istedi, MİT ve polisle birlikte çalışacağını Aydınlık'ta ilan etti. TİKP bugün faşist diktatörlüğün hizmetinde, ABD-Çin sosyal-emperyalizminin uşağı sosyal-faşist bir mihrak haline gelmiştir TİKP'nin son bir yıllık gelişmesinin açık bir şekilde oltaya koyduğu budur. TİKP devrime ve devrimcilere bugün de saldırıyor ve saldırmaya da devam edecektir. Çünkü onun da niteliği MHP, TKP vb. aynıdır. onları saldırgan kılan faşist nitelikleridir.

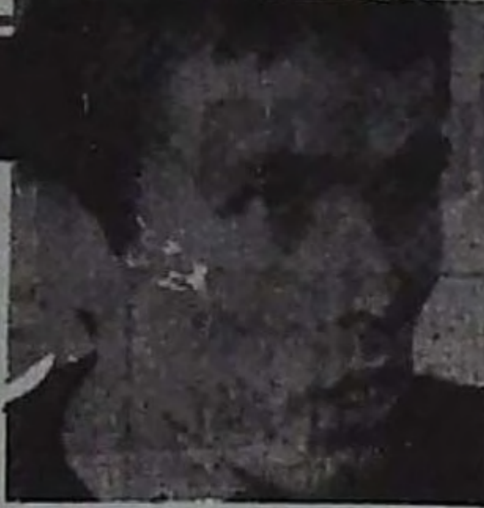
Artık onların da elinde devrimci kanı vardır. Gençlik bu değişimi görerek onları devrimci saflardan tamamen tecrit etmek ve tertiplerine karşı da uyanık olmak zorundadır.

Faşistlere yardım yarışı

Bir yerde bir faşiste birşey olsa, bir faşist öldürülse hemen herkes ayağa kalkıyor. Köşe yazarlarından parti sözcülerine, partilerden Başbakan'a, Başbakan'dan Cumhurbaşkanı'na kadar herkes üzüntülerini belirtip faşistleri "masum" göstermeye çalışıyorlar. Hatta bu faşist katliamların sorumlularının açığa çıkmasını gizlemek için özel çabaya kadar varıyor. Örneğin İstanbul Sıkıyönetim Komutanı, Atatürk Eğitim Enstitüsünün bombalanması üzerine gazetelerdeokulun karşısındaki yurdun bir saldırı üssü olarak kullanıldığı şeklinde yazıların çıkması üzerine, "orası yurt değildir" şeklinde MHP'lileri bile geçecek açıklamalar yapıyor.

Ama öte yanda hergün onlarca gencin kurşunlanması karşısında herkes suspus. Sözde demokrat köşe yazarları bu konuda seslerini bile çıkartmıyorlar.

İpekçi'nin katili "Tek başına terörist" mi?

Geçtiğimiz günlerde gazeteci A.İpekçi'nin katili olduğunu itiraf eden MHP'li kişi gazete manşetlerini doldurdu. Katil cinayeti "kendi başına" işlediğini, MHP'yle ve hiçbir siyasi kuruluşla ilişkisi olmadığını, ne sağcı ne solcu olduğunu "tek başına bir terörist" olduğunu, A.İpekçi'yi de hiç kimseden emir almadan öldürdüğünü, düzene karşı olduğunu ve A.İpekçi'yi düzeni savunduğu için öldürdüğünü vs. vs. söylüyordu.

Ama bunları söylerken, öte yandan cinayeti işledikten sonra doğru MHP binasına gittiğini, silahı bir MHP'liden aldığını, söylüyor ve MHP-ÜGD'lilerin saldırı üssü olarak kullandıkları bir kahvede yakalanıyordu....

Katil MHP'li olduğunu gizleyebilmek için neden bunca gayret gösteriyor?

MHP halka ve gençliğe karşı giriştiği yüzlerce katliam, provakasyon ve tertiple iyice teşhir olmuştur. Artık onun demagojileri yüzünü gizlemeye pek yetmemektedir. MHP yüzünün daha fazla teşhir olmasını engelleyebilmek, hatta kendisinin cinayetlere karşı olduğu şeklindeki demagojilerinin etkili olabilmesi için cinayetlerini gizlemeye çalışıyor. Bu nedenle onlar ya katile sahip çıkmıyorlar, ya cinayeti devrimcilere yüklemeye çalışıyorlar ya da şimdiki gibi iyice çaresiz kalınca katilin "ajan", "deli" veya "ne sağcı, ne solcu, *tek başına terörist" olduğu yalanlarına başvuruyorlar.*

Hiçbir yalan gerçekleri örtemeyecektir. *MHP'nin faşist bir cinayet yuvası* olduğu gizlenemeyecektir.

MHP "MASUM" İLAN EDİLİRKEN

Faşist saldırılar ve katliamlar sürüyor

Geçtiğimiz günlerde bir yanda faşistleri, özellikle MHP'yi aklama, onları "demokrasi güçleri" olarak gösterme çabaları sürerken, diğer yanda sivil ve resmi faşist güçler, özellikle MHP-ÜGD'li faşistler saldırı ve katliamlarını sürdürdüler. İşte geçtiğimiz günlerde bunların ikisi bir arada yürüyordu. Bütün halk düşmanları faşist katilleri aklamaya çalışırken;

* Eskişehir'de Hüseyin Altıngez adlı devrimci MHP-ÜGD'li faşistler tarafından katledildi.

* Manisa'da yarattıkları provakasyon ortamını kullanarak biri berber biri eczacı ve diğeri yine bir emekçi olan 3 kişiyi katlettiler.

* Birçok devrimcinin, demokratın ve ilericinin kanına girmiş olan MHP-ÜGD'li Veli Can Oduncu ve diğer faşistler Paşakapısı Cezaevinde bir kişiyi daha katlettiler.

* Yine MHP-ÜGD'li faşistler jandarmayla işbirliği yaparak Atatürk Eğitim Enstitüsünü bombaladılar. Bu canice saldırı da yurtsever Devrimci Öğretmen Recep Taşçı katledildi ve çok sayıda öğrenci yaralandı.

Bütün bunlar geçtiğimiz günlerde de sürdürülen saldırı ve katliam örneklerinin birkaçıdır. Bu saldırı ve katliamları tezgahlayanlar; MHP-ÜGD, MİT, Kontr-Gerilla, polis, jandarma ve diğer faşist örgütlerdir. Kısacası bütün cinayet örgüt ve kurumlarıyla faşist diktatörlüktür. Bunlar hiçbir demagojiyle aklanamaz, halkımız bunlardan hesap soracaktır.

YDGF: "MARAŞ KATLİAMININ GERÇEK SORUMLULARI AÇIĞA ÇIKARILMALI VE CEZALANDIRILMALIDIR

MHP, ÜGD. MİT ve Kontr-Gerilla tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen Kahramanmaraş katliamıyla ilgili dava sürmektedir. Gerçekler açıkça göstermektedir ki bu dava katliamın gerçek sorumlularının açığa çıkarıldığı değil, aksine gizlendiği bir mahkeme olacaktır. Mahkeme katliamın gerçek suçluları olan MHP,MİT ve Kontr-Gerillanın açığa çıkarılmasını sağlamayacaktır. Aksine birkaç kuklayı ya da faşistlere alet olan bazı kişileri suçlu olarak göstererek, gerçek sorumluları gizleyecektir. Zaten daha şimdiden katliamın başında yönetici olarak yer alan bazı faşistler salıverilmeye başlanmıştır.

Gençlik Maraş katliamının gerçek sorumluları olan MİT, MHP, ÜGD ve Kontr-Gerilladan bunun hesabının sorulmasını ve bu cinayet şebekelerinin dağıtılmasını ve bütün faşist katillerin cezalandırılmasını istemektedir.

Gençlik aynı zamanda yüzlerce kardeşinin katili olan; okullarda, fabrikalarda, atölyelerde köylerde gençliğe bombalarla, kurşunlarla saldırılar düzenleyen bu cinayet şebekelerinin dağıtılmasını istiyor.

Gençlik Kahramanmaraş katliamı mahkemesi sırasında bu cinayet yuvalarının teşhir edilmesi için fedakarca çalışmalıdır. Katliamın gerçek sorumlularının açığa çıkarılması için çalışmalarını hızlandırmalıdır.

Bu çabalarında daha başarılı olabilmesi için gençlik güçlerini birleştirmelidir. Bu konuda Adana'da devrimci gençlik güçleri arasında gerçekleştirilen birlik, bütün ülkede gençliğe örnek olmalıdır.

Biz Türkiye gençliğinin merkezi örgütü olarak, yüzlerce kardeşimizin ve üyemizin katili olan bu faşist cinayet yuvalarına karşı mücadeleyi hiçbir zaman elden bırakmayacağımızı ilan ederiz. Kahramanmaraş katliamının gerçek sorumluları olan MİT, MHP, ÜGD ve Kontr-Gerillanın açığa çıkarılması ve dağıtılması için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz. Tüm gençliği bu mücadelede birleşmeye çağırıyoruz.

Tüm faşist cinayet yuvaları dağıtılmalı, her türlü faşist örgütlenme ve propaganda yasaklanmalıdır.

YDGF

ATATÜRK EĞİTİM ENSTİTÜSÜ

Bombaların, kurşunların, katliamların hesabı sorulacak

Faşist caniler, Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde bir sınıfa bomba koyarak yurtsever devrimci öğretmen Recep Taşçı'yı katlattiler, 15 öğrenciyi yaraladılar. Recep Taşçı okulun faşistlerden temizlenmesi için kararlılıkla mücadele eden baskılara direnen ve daha önce de defalarca tehdit edilmiş olan yiğit bir YDÖ mensubuydu.

Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencileri faşistlerin polis ve jandarma ile gerçekleştirdikleri bütün saldırı, bombalama, kurşunlama ve katliamlarına rağmen yiğitçe mücadele etmişler ve faşist canileri okuldan atmışlardı. Faşist caniler okula yerleştirilen içinde çok sayıda MHP'li ÜGD'li asker ve subayın bulunduğu jandarma birliği ile işbirliği içinde saldırı ve tertiplerini sürdürüyorlardı. Sıkıyönetim öğrencilerin kaldığı yurtlara azgınca saldırırken, AEE'nün karşısında ırz düşmanlarının, hırsızların ve katillerin barındığı belirlenmiş olan ve öğrencilere ve halka karşı saldırı üssü olarak kullanılan faşist yurt halkın ve öğrencilerin tüm isteklerine rağmen hala kapatılmamıştır. Bu yurt hala öğrencilere karşı bir saldırı üssü olarak kullanılmaktadır. Nitekim bombalamanın hemen ardından yurttan okula ateş açılmıştır.

Okula gelen yurtsever öğrencilerin üstü defalarca aranırken, bombanın önceden kürsü altına yerleştirilmiş olması jandarma ile faşist canilerin tamamen birlikte hareket ettiklerini göstermektedir. Faşist katliamın ardından AEE öğrenci ve öğretmenlerinin saldırı ve tertip hakkında gerçekleri anlatan açıklamalarının basında yer alması üzerine Sıkıyönetim Komutanlığının telaşa kapılarak hemen bir yalanlama bildirisi yayınlaması da bu gerçeği kanıtlamaktadır.

AYDINLIK-TİKP ÇETESİNİN PROVAKASYONLARI

Aydınlık-TİKP revizyonistleri karşı devrim cephesindeki yerlerini daha da pekiştirmek ve daha iyi bir yer kapmak için bütün güçleriyle çalışıyorlar. Bir yandan egemen sınıfları buhrandan kurtarmak için ekonomik ve siyasal çözümler öneriyorlar, bütün karşı devrimcilerin aralarındaki çelişkileri bir yana bırakarak halka karşı birleşmelerini sağlamak için çaba sarfediyorlar. Öte yandan, devrimci mücadeleyi baltalamak ve bastırmak için provokasyonlar, saldırılar düzenliyorlar. ihbarlar yapıyorlar. devrimci hareketi karalamak için küfürler yağdırıyor, en adi yalan ve demagojilere başvuruyorlar. Ama onların halka ve gençliğin mücadelesine karşı giriştikleri bu karşı devrimci saldırılar gençliğin mücadelesini durduramıyor. Gençlik her yerde bu sosyal-faşist çeteye gereken cevabı veriyor.

HAYMANA

TİKP çetesi Haymana'da yükselen devrimci mücadeleyi baltalamak için, provokasyonlar teçgahlamak için elinden geleni yapmaktadır. Ancak her defasında da YDGF taraftarlarının kararlı mücadeleleri sonucu halkın gözünde daha fazla teşhir olmaktan öteye gidemediler.

Son olarak lisede faşist bir öğretmenin devrimci öğrencileri tahrik etmesi ve gereken cevabı alması üzerine, TİKP'li lainler ihbarcılık görevini bir kere daha yerine getirdiler. TİKP'li üç öğretmen ve bir öğrenci, mahkemede faşist öğretmen lehine şahitlik yaptılar ve iki YDGF, bir de D.Yol taraftarı devrimcinin tutuklanmasını sağladılar.

Bunlara ek olarak bu hainler 2 YDGF taraftarına da saldırarak tornavida ile yaraladılar.

Bu olaylar halkın bu karşı devrimci çeteye olan nefretini daha da artırdı.

GERZE

Aydınlık-TİKP hainleri, Gerze'de, Oktay, Faysal ve Yusuf yoldaşların katledilmesini teşhir eden yazılama ve resimleme yapan yurtsever devrimci gençlere, halkın gözü önünde taş ve sopalarla saldırdılar. Yurtsever devrimci gençler yazı ve resimleri karalamak isteyen bu hainleri engellediler. Bunun üzerine daha da azgınlaşan bu çete 30 kişi ile üç gence saldırdılar. Fakat yine de gereken cevabı aldılar.

MHP, MİT ve KONTR-GELİRLLA'NIN İÇİÇE FAŞİST CİNAYET ŞABEKELERİ OLDUĞU GİZLENEMEZ

Faşistleri aklama çabaları boşuna

Geçtiğimiz günlerde Cumhurbaşkanından parti yöneticilerine, parti sözcülerinden köşe yazarlarına kadar düzenin çeşitli savunucuları hepbir ağızdan MHP'yi aklamak, onu masum göstermek için yoğun bir kampanyaya giriştiler. Bu yaygaralar özellikle MHP Genel Merkezi'nin kurşunlanması olayından sonra daha da yoğunlaştı. Bütün gericiler, hep bir ağızdan MHP'nin demokrasinin bir gücü olduğunu, demokrasiyi savunduğunu ve onun demokrasinin vazgeçilmez bir unsuru olduğunu tekrarlayıp durdular. Bu yaygaralar daha sonra MHP'nin içlerine MİT ajanı sokulduğu şeklindeki iddialarını ortaya atmasıyla daha renkli bir hale geldi. TKP, TİKP gibi çeşitli revizyonist mihrakların "MİT mi MHP'nin içinde, yoksa MHP mi MİT'in içinde?" şeklindeki tartışmayı renklendirmekte özel bir katkıları oldu.

MHP'Yİ MASUM GÖSTERME ÇABALARININ AMACI

MHP binasının kurşunlanması üzerine Cumhurbaşkanı, Başbakan ve bütün partiler hep birlikte MHP'nin kurşunlanmasının demokrasiye bir saldırı olduğunu söylediler. Türkeş elinden binlerce emekçi ve gencin kanı damlarken utanmazca "meşruiyet sınırları dışına çekilmek istemiyoruz" diye demeçler verdi. Hepsinin de çıkardığı sonuç tekti: Baskılar daha da artırılmalıdır. "Rejime yönelen bu saldırılara karşı bütün partiler birleşmelidir". Bunu Türk-İş'in başındaki sendika ağaları da tekrarlayarak partiler birleşirse bütün sorunların çözüleceğini söylediler.

Onların ulaştıkları sonucun da açıkca gösterdiği gibi bütün gericilerin gayreti faşist diktatörlüğü daha da güçlendirmek, emekçiler ve gençlik üzerindeki zulmü daha da artıkmaktır. Bunun için aralarındaki çelişkileri bir yana bırakarak, hep beraber bütün güçleriyle halka saldırmak gerektiği üzerinde tartışıyorlar. Geniş tabanlı hükümet, milli koalisyon, partiler üstü hükümet gibi faşist diktatörlüğü güçlendirmeye hizmet edecek ve askeri-faşist bir diktatörlüğe geçiş için zemin hazırlayacak formüller üzerinde tartışıyorlar.

REVİZYONİSTLER VE REFORMİSTLER DESTEKLEDİ

TİKP zaten uzun zamandır şakşakçılığını yaptığı bu öneriler üzerinde konuşuldukça umutlarını daha da artırıyor. Tabii bu arada yüzünü gizleyebilmek için sözde MHP'ye karşıymış gibi görünmekten de geri durmuyor. TKP de aynı şekilde tüm karşı devrimcilerin birleşmesi önerisini gönülden destekliyor. MHP'nin bütün partilere yaptığı Anayasa'nın Başlangıç İlkelerinde birleşme şeklindeki tüm karşı-devrimcilerin, halka ve devrimci mücadeleye karşı birleşmesi önerisine karşı çıkmıyor. Sadece MHP'nin bu konuda samimi olmadığını söylüyor.

CHP ve Ecevit de tüm karşı devrimcilerle ve MHP'yle birlik önerisinin şampiyonluğunu yapıyor. Ecevit geçmişte halkın oyunu toplamak, gözünü boyamak için hükümete geldiğinde MHP'den işlediği cinayetlerin hesabını soracağını söylüyordu. Şimdi MHP'yi "masum" göstermek isteyenlerin başında geliyor. O daha önce de Eğitim Enstitülerine yerleştirilmiş olan faşist katilleri "masum" ilan etmişti. Kontr-Gerilla diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Şimdi de MHP'nin "masum" olduğunu ve demokrasinin teminatı oltuğunu söylüyor.

MHP ÖZGÜRLÜK DÜŞMANI BİR CİNAYET ÖRGÜTÜDÜR

MHP ne "masum"dur, ne de demokrasi taraftarıdır. Yüzlerce gencin katledilmesinin, okulların, kahvelerin bombalanıp kurşunlanmasının , Sivas, Malatya, Maraş katliamlarının sorumlusu MİT ve Kontr-Gerillanın yanısıra MHP'dir. MHP'yi "masum"gösterme yaygaraları sürerken bile faşist milislerin katliam ve saldırıları bütün hızıyla sürüyordu. Örneğin Veli Can Oduncu adlı MHP'li faşist cani hapisanede bile emekçilere saldırarak katlediyordu. MHP hiçbir zaman özgürlük ve demokrasinin savunucusu da olmamıştır. O faşist tabiatı gereği özgürlük ve demokrasinin en azgın bir düşmanıdır. MHP'li faşistler gençliğin toplantı, gösteri, okuma, örgütlenme ve düşünce özgürlükleri gibi en temel özgürlüklerine her zaman azgınca saldırmışlardır. MHP ayrıca bu özgürlüklerin yasal olarak da tamamen kaldırılması için her zaman bütün gayretiyle çalışmıştır.

TAVUK-YUMURTA YA DA MİT-MHP HİKAYESİ

MHP'yi "masum" gösterme çabalarının bir parçası olarak MHP en son olarak da "hükümet partimize kışkırtıcı ajanlar sokmuştur"şeklinde bir iddia ortaya attı. Türkeş'e göre hükümet bu ajanlarla MHP'lileri çeşitli saldırı, cinayet ve soygunlara kışkırtmaktadır, MHP aslında "masum"dur. MHP bu demagojik tartışmalarla kendisinin cinayet ve katliamlara karışmayan "masum" bir örgüt olduğunu, fakat bunlara kışkırtıldığını ve eğer bazı böyle olaylar olmuşsa da bunların sorumlusunun içlerine sokulan MİT ajanları olduğunu söyleyerek şimdiye kadar iyice teşhir olmuş olan yüzünü gizlemeye çalışıyor.

MHP'nin bu iddiasının ardından tavuk-yumurta hikayesi gibi bir "MİT mi MHP'nin içinde, MHP mi MİT'in içinde?" tartışması ortalığı kapladı. TKP ve TİKP revizyonistleri burada da faşist diktatörlüğü savunma görevlerini yerine getirdiler. Sıkıyönetim komutanının açıklamalarını da şahit göstererek MİT'in MHP içinde olmadığını iddia ettiler. MHP'nin MİT içine sızmaya çalışarak onu kendi karanlık faaliyetlerine alet etmek istediğini söylediler. Faşist diktatörlüğün bir baskı, terör, işkence ve cinayet örgütü olan MİT'i aklamaya ve savunmaya çalıştılar.

Gerçekte bu tartışma sahte ve demagojik bir tartışmadan başka birşey değildir. Bugüne kadar yaşanan bombalama, kurşunlama olayları, cinayetler, Maraş katliamı benzeri provakasyonlar hep açıkca ortaya koymaktadır ki faşist diktatörlüğün resmi ve sivil cinayet, terör ve provakasyon şebekeleri olan MİT, MHP, ÜGD, Kontr-Gerilla, TİT, ETKO vb. içiçe ve ortaklaşa olarak çalışmakta cinayetler tezgahlamaktadır.

Böyle sahte tartışmalar ve MHP'yi aklama çabaları gençliği aldatmayacaktır. Gençlik bütün özgürlük ve haklarının azılı bir düşmanı olan ve şimdiye dek yüzlerce kardeşini katleden ve yaralayan MİT, MHP, ÜGD, Kontr-Gerilla gibi faşist cinayet şebekelerinin dağıtılması, her türlü faşist örgütlenme ve propagandanın yasaklanması için mücadelesini yükseltecektir. Faşist diktatörlüğün baskı ve terörünün daha da artırılması çabalarına karşı direnecek ve geri püskürtecektir.

Devrimci basına özgürlük!

Sözde basına daha geniş özgürlüklerin sağlandığı, sorumlu yazıişleri müdürlerinin cezai sorumluluğunun kaldırıldığı, basın affının çıkarılacağı gibi demagojiler sürdürülürken devrimci basın üzerindeki baskılar bütün hızıyla sürüyor.

Gazetemizin şimdiye dek çıkan üç sayısı hakkında da hemen toplatma kararı verilmiştir. Sözde fikir özgürlüğünden bahsedilirken gazetemiz yazılarında komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle yasaklanmaktadır.

Gazetemizin 1.sayısı hakkında sosyal-faşist İGD'nin Ege Üniversitesi öğrencilerine saldırısını veren yazısı nedeniyle toplatma kararı verilmiş olması işin dikkat çekici diğer yönüdür.

Öte yandan Parti Bayrağı yazıişleri müdürü İshak Murat Ataç, dergide yeralan yazılarda suç unsuru bulunduğu gerekçesiyle tutuklanmıştır. Bu aynı derginin son 8 ay içerisinde tutuklanan ikinci yazışleri müdürüdür. Halkın Kurtuluşu eski yazıişleri müdürü Mustafa Yıldırımtürk iki yıla yakın bir süredir tutuklu bulundurulmaktadır. Yine Halkın Kurtuluşu eski yazıişleri müdürlerinden Veli Yılmaz hakkında da 800 yılı aşkın ceza istenmektedir.

İşte gençliğin faşistleri aklama çabalarına cevabı

MHP ve faşistleri aklamak için, onun yüzlerce genç ve emekçinin katledilmesinin ve yaralanmasının sorumlusu bir cinayet yuvası olduğunu gizleyebilmek için bütün gericiler elbirliğiyle çaba harcıyorlar. MHP'yi demokrasinin bir gücü olarak göstermeye ve onunla birleşmeye çalışıyorlar.

Bunlar gerçekleri gizleyemeyecek, gençliği faşist yuvaların dağıtılması mücadelesinden döndüremeyecektir. Gençlik şimdiye dek böylesi demagojilere kulak asmamış ve her türlü teröre rağmen, yüzlerce kardeşini katletmiş olan faşist yuvalara karşı yiğitçe mücadele etmiştir. Şimdi bu mücadelesini sürdürmektedir. bundan sonra da, daha da yükselterek sürdürecektir.

ÜRGÜP: MHP'li faşistler 30 haziran günü Ürgüp'te miting düzenlediler. Türkeş konuştu. Ürgüp halkı ve gençliği Türkeş'in konuştuğu alana gitmedi. Ve Türkeş getirdiği adamlarıyla başbaşa kaldı. Polis-Jandarma ise miting sırasında halkı ve gençliği sindirmeye çalıştı. TÖB-DER'i arama bahanesiyle devrimcileri çembere aldı. Ama direniş karşısında gerilemek zorunda kaldı.

Türkeş konuştuktan sonra Akhisar'da "Kiraz Şenliği"ne gitti. Dönüşünde konvoyun arkasındaki faşistler halka saldırdı. Dükkanları taş ve kurşun yağmuruna tuttu. Bunun üzerine devrimcilerle birleşen halk, faşist canilere karşı direndi ve onları ilçenin dışına püskürttü. Devrimcilerin ve halkın zorlamasıyla canilerin bir bölümü yakalandı. Faşist emniyet müdürü bunları daha sonra serbest bıraktı. Akşam ise 1000 kişilik kitle izinsiz bir gösteri yaptı. Bu faşist diktatörlüğün yüreğine korku saldı.

NEVŞEHİR: Son zamanlarda MHP'li faşistler devrimci, demokrat ve yurtsever insanlara karşı saldırılarını daha da artırdılar. Bu saldırılar sonucu 2 Nevşehir YDGD, 2 Avanos YDGD üyesi yaralandı. Saldırıların arttığı bir dönemde MHP ve Türkeş bunları teşvik için 28 Haziran'da bir miting düzenledi. Bunun üzerine Nevşehir YDGD, D.Yol ve Kurtuluş taraftarları gelebilecek saldırılara karşı güçlerini birleştirdiler.

Çevre il ve ilçelerden mitinge gelen faşistler Avanos'da gövde gösterisi yapmaya yeltendiler. Ama devrimcilerin ve gençliğin direnişi karşısında yollarını değiştirmek zorunda kaldılar. Aynı gün Avanos'lu devrimciler ÜGD levhasını ve kurt resmini indirerek yaktılar. Halk bunu destekledi. Polis-Jandarma yine MHP'li faşistlerin yardımına koşarak halka saldırdı. 2 Avanos YDGD üyesi ve 1 D.Yol taraftarını gözaltına aldı. Toplanan kitle bunu protesto etti, faşizmi ve MHP'yi teşhir eden sloganlar haykırdı. Bu gece saat 22'ye kadar devam etti. Ve gözaltına alınan 3 devrimciyi bırakmak zorunda kaldılar.

ESKİŞEHİR: MHP-ÜGD'li faşistlerin yapmak istediği miting fiyaskoyla sonuçlandı. Halk faşistlerin "Komünizme, faşizme, emperyalizme, pahalılığa, zamlara, işkencelere, taban fiyatlarına, eğitim sistemine karşı" diyerek yapmaya kalktıkları mitinge rağbet etmedi. YDGD'liler miting öncesinde bildiriler dağıtarak faşist demagojileri teşhir ettiler. Miting alanında ancak çoğu dışardan gelen 400 kişi toplayabilmeleri üzerine faşistler yürüyüş yapmadan dağılmak zorunda kaldılar.

Toplusözleşmelerde genç işçilerin özgül taleplerini savunalım

Yoğun bir toplusözleşme dönemi gittikçe yaklaşıyor. Fabrikalarda, işletmelerde toplusözleşme görüşmelerinde öne sürülecek talepler, işçiler tarafından hararetle tartışılıyor; toplusözleşme taslakları hazırlanıyor. Toplusözleşme görüşmeleri yaklaştıkça işçi sınıfının toplusözleşmelere yönelik hazırlıkları hızla artıyor.

Fakat bu hazırlıklar karşı-cephede; patronların ve sendika ağalarının cephesinde de hızlanarak sürüyor. İşçi sınıfına yönelik saldırılar hızla artıyor. Patronlar ve sendika ağaları, onların resmi ve sivil tüm güçleri ve bir bütün olarak faşist-feodal devlet el ele işçi sınıfının daha iyi toplusözleşmeler yapmasının önüne ne engel varsa çıkarıyorlar.

Son günlerde işten atmalar hızla yaygınlaştı. Bu işten atmalar işçi önderlerine yöneliyor ve daha çok yaklaşan toplusözleşmelerde işçi sınıfını daha da çok savunmasız yapma amacına dayanıyor. Öte yandan toplusözleşme taslaklarının hazırlandığı bugünlerde sendika ağaları işçi sınıfının gerek ücretler gerekse diğer sosyal haklar alanında birçok talebini hasıraltı etmeye çalışıyorlar. Onlar bununla, daha şimdiden, toplusözleşmelerde işçi sınıfını patronlara kapalı kapılar ardında satmanın planlarını yapıyorlar.

Toplusözleşme taslakları hazırlanırken hasıraltı edilmeye çalışılan bir konu da genç işçilerin özgül talepleri oluyor. Toplusözleşme görüşmelerinde genç işçilerin diğer sınıf taleplerinin yanı sıra, genç olmalarından kaynaklanan özgül talepleri unutturulmaya çalışılıyor. Bu yıllardan beri böyle olmuştur. Yıllardır patronlar ve sendika ağaları, her toplusözleşmede bu talepleri unutturmaya çalışmış, toplusözleşme maddelerinde bu taleplerin yer almasına engel olmuştur. Komprador patronlar, yıllardır kendileri için tan ... ucuz işgücü kaynağı oluşturan genç işçileri, birçok haktan yoksun bırakarak daha da katmerli bir sömürüye tabi tutmaktadır. Genç işçi emeği, bir çok hak ve güvenceden yoksun, ilave baskılar altında azgınca sömürülmektedir.

İşte bugün genç işçilerin bu sorunlarından kaynaklanan talepleri, diğer sınıf taleplerinin yanı sıra bazı özgül talepleri bulunmaktadır. Toplusözleşmeler işte bu nedenle genç işçiler için özel bir öneme sahiptir. Toplusözleşmeler genç işçiler için kendi özgül taleplerini kararlılıkla savunduğu, diğer sınıf taleplerinin yanı sıra kendi özgül taleplerini de kazandığı mücadeleler olmalıdır.

TOPLUSÖZLEŞMELERDE GENÇ İŞÇİLERİN ÖZGÜL TALEPLERİ NELERDİR?

İlk önce, genç işçilerin büyük bir çoğunluğunun talebi, başta toplusözleşme hakkı olmak üzere işçi sınıfının kullandığı tüm haklardan eşit bir biçimde yararlanma hakkıdır. Çünkü bugün genç işçilerin büyük bir kısmı hiçbir hakka sahip olmadan köle gibi çalıştırılmakta; bu genç işçiler işçi sınıfının kullandığı hakları kullanamamaktadır. Bu işçilerin toplusözleşme döneminde talepleri, başta grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı olmak üzere, sigorta, iş sözleşmesi, 8 saatlik işgünü, ücretli izin, asgari ücretin uygulanması vb. haklardan yararlanma ve yeni toplusözleşmelere katılma olmaktadır.

Öte yandan bu haklara sözde sahip olan genç işçiler ise ya bu hakların tümünden yararlanamamakta ya da bu hakları çok sınırlı bir biçimde kullanabilmektedir. Bu genç işçiler üzerinde ilave baskılar bulunmakta, kalifiyeli işçi olamamaları nedeniyle sınıflarına göre çok daha eşitsiz şartlarda çalıştırılmaktadır. Aynı zamanda bu genç işçilerin genç olmalarından, onların emeğini koruyacak bazı özgül haklara ihtiyaçı bulunmaktadır.

Bu konuda öncelikle genç işçilerin yoğun işgücüne karşılık savunacakları talepleri gelmektedir. 8 saatlik işgününün her yerde uygulanması genç işçilerin en acil isteklerindendir. Öte yandan 18 yaşından kaynaklanan, onların emeğini koruyacak bazı özgül haklara ihtiyacı bulunmaktadır.
nuda 18 yaşından küçük genç işçiler, sosyalizmde çocuk emeğinin ücretli kullanılmasının yasaklanacağını bir an akıldan çıkarmadan toplusözleşmelerde 6 saatlik işgünü ve gece çalıştırmaların yasaklanması talebini kararlılıkla savunmalıdırlar.

Genç işçilerin özgül taleplerinden biri de ücretler alanında belirmektedir. Bugün aynı işi yapan iki işçi arasında derin bir ücret farklılığı bulunmaktadır. Bu farklılığın gerekçesi işe erken veya geç girme olmaktadır. Yani bu farklılık kalifiye işçi olup olmamaktan değil, sadece işe erken girip girmemekten kaynaklanmaktadır. Şöyle ki, bugün işe yeni başlayan bir işçinin saat ücreti, işe girdiği toplusözleşme döneminde kazanılan ücret zammından hesaplanmaktadır. Yani bu işçi işe girmeden önce yapılan toplusözleşmelerde kazanılan ücret zamlarından yararlanamamaktadır. Bunun bir sonucu olarak bu işçi, kendisiyle aynı işi yapan fakat kendisinden daha önceki toplusözleşme dönemlerinde işe girmiş işçilerden çok daha düşük bir ücret almaktadır. Açıktır ki, işe yeni başlayan işçilerin hemen hemen tümü genç işçiler olmaktadır. Bu durumda patronlar işe yeni aldıkları her genç işçiyi çok daha düşük ücretlerle azgınca sömürmektedir. Bu, patronların genç işçilerin emeğini daha ucuza sömürmesinin ve işçilerin yarattıkları değerleri, onların yaptıkları işe göre ücretlendirme değil, onların ölmeden yaşamalarını sağlayacak bir ücretlendirme ile talan etmesinin aracı olmaktadır. Bu durum, ücretlerin yanı sıra diğer bazı sosyal haklar için de geçerlidir. Bu konuda genç işçilerin önünde, işe yeni giren her işçinin geçmiş toplusözleşmelerden doğan tüm haklardan yararlanma talebi durmaktadır.

Diğer taraftan toplusözleşmelerde genç işçilerin önünde duran bir konu da deneme süresinin kaldırılması ve işe alınan tüm işçilerin kadrolu olmasıdır. Patronlar uzun deneme süresi ve kadrosuz işçi adı altında genç işçilerin emeğini azgınca sömürmekte ve bu sürenin sonunda birçok genç işçiyi işten atmaktadır. Genç işçilerin birçoğu "kadrosuz" oldukları gerekçesiyle birçok haktan ve iş garantisinden yoksun çalıştırılmaktadır.

Genç işçilerin en önemli sorunlarından biri de işten çok kolay ve çabuk atılmalarıdır. Bugün genç işçiler işe en son alınan, işten ilk önce atılanlardır. Bu durum geçmiş dönem toplusözleşmelerde karara bağlanmıştır. Hemen hemen tüm işkollarında yapılan toplusözleşmelerde işten ilk atılacak olarak genç işçiler gösterilmişlerdir. Toplusözleşmelerde genç işçilerin önünde işten atılmalara, özellikle de genç işçilerin daha kolay atılmasını sağlayan hükümlere son verdirmek durmaktadır. Yine buna bağlı olarak, işten atılma tazminatlarının yükseltilmesi, ihbar tazminatı konulması genç işçileri çok daha yakından ilgilendiren talepler olmaktadır.

Bir diğer konu da genç işçilerin izinlerden, özellikle de yıllık izinlerden tam olarak faydalanamamasıdır. Bugün yıllık izinler işçilerin çalışma yıllarına göre verilmektedir. Ve yıllık izin süresi toplusözleşmelere göre değişmektedir. Bu durum İş Kanunu'nun 49. maddesi gerekçe yapılarak uygulanmaktadır. İş Kanunu'nun 49. maddesinde hizmet süresine göre yıllık izin süresi şöyle belirtilmektedir: "... Hizmet süresi: a) bir yıldan beş yıla kadar olanlara yılda 12 gün, b) Beş yıldan fazla ve onbeş yıldan az olanlara yılda 18 gün, c) Onbeş yıl ve daha fazla olanlara yılda 24 gün, Ancak 18 ve daha küçük yaştaki işçilere verilecek yıllık ücretli izin 18 günden az olamaz." Buna dayanarak patronlar, işçiler arasında birbirinden çok farklı yıllık izin süresi tespit etmektedir. Bu konuda, toplusözleşmelerde genç işçilerin önünde, tüm işçilere 1 aylık ücretli izin talebi durmaktadır. Bu talep, 18 yaşında ve daha genç işçiler için bu 1 aylık ücretli izne ilave daha fazla ücretli izin talebidir. Bu, bugün talan edilen çocuk ve genç işçi emeğinin korunmasının bir yoludur.

Toplusözleşmelerde genç işçilerin önünde duran taleplerden biri de iş kazaları ve meslek hastalıklarına tedbir alınmasıdır. Bugün genç işçiler, her işe koşturulmaları, üretim içinde genç olmalarından gelen dinamiklikleri, tecrübesizlikleri ve esas olarak da patronların bu konuda genç işçilere yönelik daha bilinçli tedbirsizlikleri vb. nedenlerle iş kazalarına daha çabuk uğramakta meslek hastalıklarına daha kolay yakalanmaktadır. Genç işçiler arasında iş kazalarının yol açtığı ölüm ve yaralanmalar, meslek hastalıkları diğer işçilere oranla çok daha fazladır. İş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı tedbir genç işçiler için daha da öneme sahip bir taleptir.

Genç işçilerin en önemli sorunlarından biri de üzerlerindeki daha yoğun siyasi baskıdır. İşyerleri içinde ve dışında genç işçiler üzerinde daha yoğun bir denetim ve kontrol vardır. Hakim sınıflar işçi sınıfının daha dinamik ve çabuk politize olabilen genç kesimleri üzerinde, tüm işçilere uyguladıkları denetleme, kontrol ve siyasi baskıyı daha da yoğunlaştırmaktadır. Toplusözleşmelerde genç işçiler üzerindeki siyasi baskı kontrol ve denetime son verilmesi mücadelesini daha da yükseltmelidirler. Buna bağlı olarak, disiplin kurullarının 3-2 işçiler lehinde değiştirilmesi genç işçiler için daha da fazla öneme sahip bir talep olmaktadır.

Genç işçilerin birbiriyle çok sıkı bir ilişkisi olan en önemli sorunları da; her türlü işe koşturulmaları, yarı-feodal bağımlılıkları, angarya ve işyeri içinde sürekli iş ve bölüm değişikliğine maruz kalmalarıdır. Bugün genç işçiler birçok işyerinde, sürekli iş ve bölüm değişikliğiyle karşılaşmakta, kendi işleri dışında birçok işe koşturulmaktadır. Bu durum nereden kaynaklanmaktadır? Bu genç işçilerin kalifiye işçi olamamalarından gelmektedir.

Kalifiye işçi olamamak genç işçilerin en önemli sorunlarından biridir. Bunun bir sonucu olarak, örneğin Çukurova'da tekstil işkolunda ve çırçırlarda çalışan binlerce genç işçi sadece bu nedenle her yıl işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya kalmakta, birçok haktan yoksun bir biçimde çalışmak zorunda kalmaktadır. Genç işçilerin kalifiye işçi olamamaları, patronların da işine gelmektedir. Onlar bu yolla genç işçileri çok daha düşük ücretle; her türlü haktan yoksun, bir köle gibi çalıştırmakta, angarya ve her türlü işe koşturmaktadır. Bu nedenle patronlar çocuk ve genç işçi emeğine yönelmektedir. Aynı durum genç işçiler için ise; her türlü haktan yoksun çalışmaya, angarya ve kendi işi dışında tüm işlere koşma, yarı-feodal bağımlılık, mesleğinde uzmanlaşamama, iş güvencesi olmama vb. sonuçlara yol açmaktadır.

Bu nedenlerle genç işçilerin toplusözleşmelerde angaryaya son verilmesi herkesin kendi işi dışında hiçbir iş yapmaması vb. taleplerinin yanısıra, bunların temelini teşkil eden en önemli talebi mesleki eğitim talebi olmaktadır. Mesleki eğitim talebi ayrıca daha önce dağindiğimiz birçok talebin de temelini teşkil etmektedir. Toplusözleşmelerde genç işçilerin en önemli taleplerinden biri mesleki eğitimdir.

Genç işçilerin yukarda sıraladığımız özgül talepleri tüm işkolu ve işyerlerinde geçerli olabilecek genel taleplerdir. Genç işçilerin bunlar dışında da gerek işkolu gerekse işyeri düzeyinde özgül talepleri bulunmaktadır. Bu talepler işkolu ve işyerinin somut durumundan kaynaklanmaktadır. Genç işçiler toplusözleşmelerde bu özgül talepleri içinde mücadeleyi yükseltmelidir.

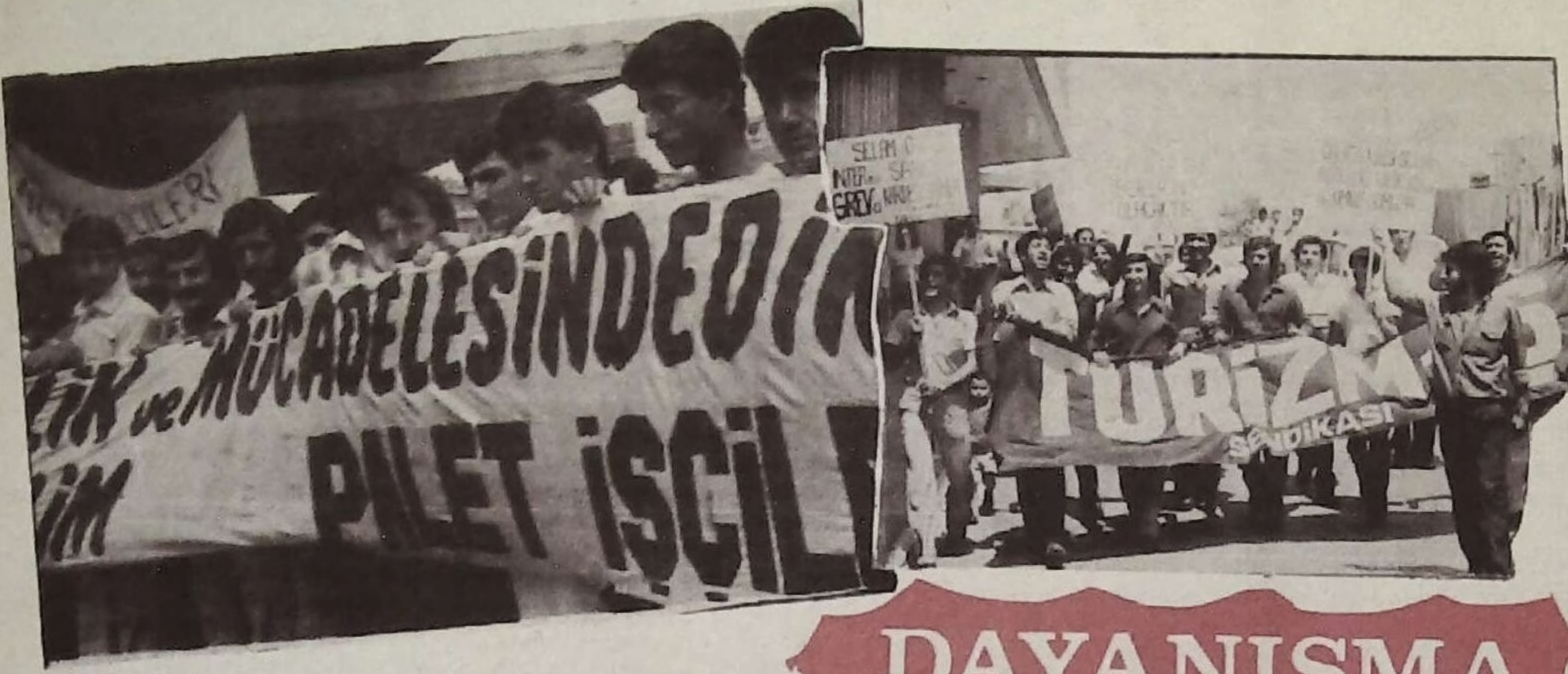
Bunlar dışında toplusözleşmelerde tüm işçilerin talepleri genç işçilerin de talepleridir. Sınıfının bir parçası olarak genç işçiler işçi sınıfının karşı karşıya olduğu her sorun ve taleple karşı karşıyadır. Zaten genç işçilerin özgül talepleri, bu sınıf talepleri ile birlikte bir anlama sahiptir. En önemlisi de genç işçiler kendi özgül taleplerini ancak ve ancak diğer sınıf talepleri için mücadeleyi yükselterek kazanabilir. Çünkü bu talepler tüm işçi sınıfını kapsamaktadır ve her türlü talebi işçilerin birleşmiş gücü ve mücadelesi kazanacaktır.

MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Görüldüğü gibi genç işçilerin diğer sınıf taleplerinin yanısıra, bir dizi özgül talebi de vardır. Bu talep-

TOPLUSÖZLEŞMELERDE:
DİĞER SINIF TALEPLERİMİZİN YANISIRA,

* Başta toplusözleşme hakkı olmak üzere, genç işçilere işçi sınıfının kullandığı tüm hakların tanınması.
* Genç işçilere bu hakları tam olarak kullanma hakkı. Üzerlerindeki ilave baskılara son verilmesi ve çocuk ve genç işçi emeğini koruyacak tüm tedbirlerin alınması.
* 8 Saatlik işgününün heryerde uygulanması, 18 yaşında ve daha küçük genç işçilere 6 saatlik işgünü ve gece çalıştırılmanın yasaklanması.
* Başta saat ücretleri olmak üzere, geçmiş toplusözleşmelerden doğan hakların yeni işe girenlere uygulanması.
* Deneme süresinin kaldırılması ve işe yeni alınan tüm işçilerin kadrolu sayılması.
* İşten atmalara son verilmesi, genç işçilerin işten atılmalarını kolaylaştıran tüm hüküm ve uygulamaların kaldırılması, işten atma tazminatlarının yükseltilmesi, ihbar tazminatının toplusözleşmelere konulması.
* Tüm işçilere 1 aylık ücretli izin uygulanması, 18 yaşından küçüklere 1 aya ilave daha fazla ücretli izin hakkı tanınması.
* İşkazaları ve meslek hastalıklarına karşı tedbir alınması, genç işçiler için tedbirlerin artırılması.
* Genç işçiler üzerinde daha yoğunlaşan siyasi baskı, denetim ve kontrola son verilmesi. Disiplin kurullarının 3-2 işçi lehine değiştirilmesi.
* Genç işçiler üzerinde angarya ve sürekli iş ve bölüm değiştirmelere son verilmesi, kendi işi dışında başka bir iş yaptırılmaması.
* Geniş ve kapsamlı mesleki eğitim.
* Ve bunlara bağlı gerek işkolu ve gerekse işyeri düzeyinde var olan diğer ÖZGÜL TALEPLERİMİZ İÇİN, MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

DAYANIŞMA

"Greviniz grevimizdir"

İstanbul Tarabyadaki Palet restorant işçileri ve Beşiktaş YDGD'nin tiyatro ve folklor ekibi, İntercontinental işçilerinin grevini desteklediklerini belirterek ziyaret ettiler. Palet Restorant işçileri ve BYDGD'liler, grevdeki İntercontinental işçilerinin yanına çeşitli pankartlar taşıyarak ve "Birlik, Mücadele, Zafer", "İşçiler Birleşin", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı"sloganlarını haykırarak geldiler. Orada bulunan polisler, palet işçilerine saldırmaya yeltendiyse de işçilerin kararlılığı karşısında geriledi.

İnter-Continental işçileri, Palet işçilerini ve BYDGD'lileri alkışlarla ve büyük bir sevgiyle karşıladı. Palet baş temsilcisi arkadaş bir konuşma yaparak, İnter işçilerinin mücadelesine desteklediklerini belirtip, bugünkü siyasi durumu ve işçi sınıfının görevlerini açıkladı. İşçi sınıfının demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önündeki engellerin sadece burjuvazinin, sıkıyönetimin, faşist diktatörlüğün olmadığını, aynı zamanda her türlü sendika ağalarının da engel olduğunu belirtti.

BYDGD'nin folklor ekibi çeşitli halk oyunları oynadı, BYDGD'liler ve işçiler hep beraber halaylar çektiler. BYDGD'nin tiyatro ekibi günlük sorunları ve mücadeleyi içeren bir oyun sergiledi. Oyun sık sık "Yaşasın sınıf sendikacılığı", "Toplumsal anlaşmaya hayır", Zamlar geri alınsın", "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganlarıyla kesildi.

Ayrıca Galata Kulesinde çalışan emekçiler de İnter-continental işçilerinin grevini desteklemek için topluca bir ziyaret yaptılar.

Sömürüye, zulme, baskılara, işten atmalara, zamlara, hayat pahalılığına karşı grev bayraklarını yükselten sınıf kardeşlerinin mücadelesini desteklemek için diğer işçilerin yaptığı bu ziyaretler dayanışma ruhunu pekiştirmekte, patronların, sendika ağalarının ve faşist diktatörlüğün bütün savunucularının yüreğine korku salmaktadır.

İSTANBUL

ERCAN KONFEKSİYON'DA GENÇ İŞÇİLERİN BAŞARILI DİRENİŞİ

Ercan Konfeksiyonunda işçiler sendikasız ve sigortasız olarak günde 10,5 saat çalışıyor. Hatta zehirlenme tehlikesi olmasına karşı patron çeşitli uyarılara rağmen hiçbir önlem almıyordu. Bunun üzerine işçiler bu sorunlarının çözümü için direnişe geçtiler. Direnişin 4.günü patron mal olmadığı gerekçesiyle işçileri işten attı. Fakat, işçiler direnişini kararlılıkla sürdürdü. Direnişin 5.günü, patronun işçileri sigortaya kayıt ettireceğini belirtmesi üzerine direnişe son verildi.

ANKARA

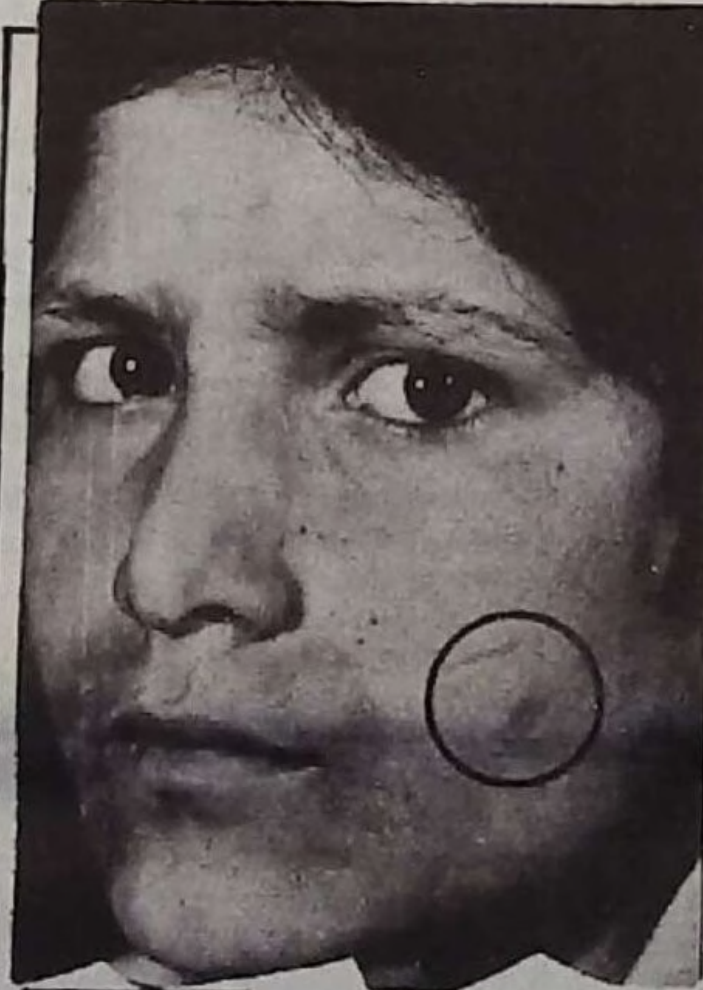
KAYA MOBİLYA'DA DİRENİŞ

Kaya mobilya işçileri, 7 arkadaşlarının işten atılması üzerine direnişe geçtiler. Direnişin ilk günü işveren atölyeyi kapatıp kaçtı. Çevredeki çeşitli işyerlerinden gelen işçiler direnişi destekledi. İşçiler birlikte, halay çektiler, çeşitli halk oyunları oynadılar. Marşlar, türküler söylediler. Topluca GİB-DER'e gidip toplantı yaptılar. Patron, işçilerin tümünü tazminat ödemeden attı. Bunun üzerine işçiler atölyeyi işgal etti. Patron işyerine polisi çağırdı. Gelen polisler, işçilerin kararlılığı karşısında geri çekildiler. Daha sonra patron işçilerin tazminatlarını ödemek zorunda kaldı.

ANKARA

GÜNDÜZ MOBİLYA'DA BAŞARILI DİRENİŞ

Gündüz Mobilya ve döşeme atölyesi işçileri, sıkıyönetimin ilk ayında, sigorta, 8 saatlik işgünü ve ücretlerin arttırılması talebiyle bir gün süren bir direniş yaptılar. Bu direniş sonunda işçiler tüm isteklerini elde ettiler. Fakat, aradan altı ay geçmesine rağmen patron işçileri oyalayarak sigorta yaptırmadı. Bunun üzerine işçiler 3 temmuz günü, en kısa zamanda sigorta yaptırılmaları ve ücretlerinin artırılması için tekrar direnişe geçtiler, Patron, işçilerin direnişi karşısında bir gün dayanabildi. İşçilerin tüm isteklerini kabul etti.

ANKARA

EMEK MAHALLESİ STROEN TAMİR ATÖLYESİNDE PATRON BİR ÇIRAĞA İŞKENCE YAPTI

Patronlar çıraklara her türlü dayak, küfür, baskı ve angaryayı uygulamaktadır. Çıraklar bunlara karşı çıkınca, örgütlenmeye, mücadeleye girişince daha fazla korkmakta ve azgınlaşmaktadırlar. Patron Stroen Tamir atölyesinde çalışan bir çırak arkadaşımızı "sen devrimcilerle konuşuyorsun, devrimcilik senin neyine? Diğer işçileri de sigorta, zam diyerek kışkırtıyorsun" diyerek dövmüş ve yüzüne sigara basmıştır. Patron daha sonra da arkadaşı işten atmıştır.

Hiçbir baskı çırakların mücadelesini engelleyemeyecektir.

DSM güçleniyor

Proleter Devrimci Hareket önderliğinde patronlara, sendika ağalarına, tüm gericilere ve faşist diktatörlüğe karşı yükseltilen sınıf sendikacılığı hareketi ve DSM (Devrimci Sendika Muhalefeti) mücadelesi giderek güçleniyor. İşçiler patronların ve sendika ağalarının bütün çabalarına rağmen DSM'de birleşiyor mücadele bayraklarını yükseltiyorlar. Bu, sendika ağaları ve patronların yüreğine korku salıyor.

* Adana Mensa'da işçilerin hızla DSM'de birleşmesinden korkuya kapılan sendika ağaları DSM'yi ezeceklerini söylüyorlar. Patronun 22 haziran günü 2 işçiyi işten atması üzerine DSM'nin önerisi ve örgütlemesiyle işçiler üretimi durdurdular. Patron 6 saat içinde işçileri geri işe almak zorunda kaldı.

* Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası işçileri toplusözleşme taleplerinin kabul edilmeyeceğini görerek 28 Haziran'dan başlayarak üretimi yavaşlattılar. 4 Temmuz'da üretim % 5'e düştü. DSM'de birleşen işçiler karşısında patron sonunda dize geldi. İşçilerin taleplerini kabul etti.

* Adana Paktaş işçileri öğle yemeği sırasında makinaların bağlanması ve ücretlerin de 8 saat üzerinden verilmesi için mücadeleyi yükseltiyorlar. Öğle yemeği sırasında makinaları fiilen durduruyorlar.

* Adana Tekel Sigara Fabrikası ve Marsa işçileri yemeklerin düzeltilmesi için DSM'nin önerisi ve örgütlemesiyle yemek boykotu yaptılar.

* Adana PTT işçileri Adana şubesini fesheden Yeni Haber-İş'in Adana şubesini bastılar.

* Adana Özbucak işçileri, sendika ağalarının işçilerin DSM'de birleştiğini görerek şube kongresini engelleme çabalarına girişmelerine karşı Tekstil Şubesini bastılar.

* Niğde İplik ve Dokuma Fabrikasında işverenin bir işçiyi işten atması ve 28 işçiyi de atmak için girişimde bulunması üzerine DSM'de birleşen işçiler direnişe geçtiler. Direniş başarıyla sonuçlandı. Atılan işçi geri alındı, Niğde YDGD işçilerin bu direnişini aktif bir şekilde destekledi, DSM ile birlikte işçiler için bağış topladı. 9 saat süren direniş başarıyla sonuçlandıktan sonra fabrikadan şehir merkezine kadar bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe DY taraftarları da katıldı.

* Eskişehir Kılıçoğlu Kiremit Fabrikası işçileri Proleter Devrimci Hareket önderliğinde DSM'de birleşerek uzun zamandır ekonomik taleplери için sürdürdükleri mücadelelerini, işçilere saldıran ve kurşun sıkan faşistlerin işten atılması talebiyle de birleştirerek daha da yükseltiyorlar.

İzmir Şafak Kundura'da grev

İzmir Şafak Kundura Fabrikasında 75 işçi ve 30'u aşkın çırak çalışmaktadır. İşçiler TÜRK-İŞ'e bağlı DERİ-İŞ Sendikasına üyedirler. Patron işçiler ve çıraklar üzerinde yoğun bir baskı ve sömürü uygulamaktadır. İşçilerin çoğu 10-15 yıllık olmasına rağmen asgari ücretten para almaktadır. Çırakların çoğunun sigortası yoktur. Bir kısmı çıraklık sözleşmesi ile, bir kısmı da sözleşmesiz olarak çalışıyor. Yetkili DERİ-İŞ sendikası patronun işçiler ve çıraklar üzerindeki baskı ve sömürüsüne ses çıkarmıyor.

DERİ-İŞ Sendikası geçen dönemde, patronla çok gülünç bir sözleşme imzaladı. Bu yıl işçiler, toplusözleşme görüşmelerinin başladığı nisan ayında, sendika ağalarının geçen dönemdeki gibi gülünç bir sözleşme yapmalarını engellemek için kendi aralarında toplanarak bir sözleşme taslağı hazırlayıp sendika ağalarına verdiler. Sendika ağaları taslağı "biz patrondan böyle talepler isteyemeyiz" diyerek reddettiler. Bu yetmezmiş gibi sendika ağaları, toplusözleşme süresini ellerinden geldiğince uzattılar. Görüşmelerden işçileri haberdar etmediler. DERİ-İŞ'li sendika ağaları işçilerin zorlamasıyla toplusözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlandığını açıkladılar. Fakat bu defa da greve gidilmesini engellemeye çalıştılar. İşçiler sendika ağalarının grevi ertelemeye çalışmasına rağmen 28 haziranda grevi başlattılar.

İz.YDGD-EGB'den ve Yeşildere YDGD'den arkadaşlar, işçilerin bu grevini destekliyor, mücadelenin daha güçlü ve örgütlü yürütülmesi için ellerinden geldiğince çaba sarfediyorlar. İşçilerle birlikte nöbet tutuyorlar, mücadelenin sorunlarını tartışıyorlar. YDGD'liler, işçilerle çırakların gücünü birleştirmeye ve birlikte mücadele yürütmelerini sağlamaya çalışıyorlar. Bunun sonunda olumlu gelişmeler sağlandı, Grev yerinde, işçilerle çıraklar birlikte kalıyor ve birlikte nöbet tutuyorlar. Sendika ağaları işçilerin YDGD'lilerle kaynaşmasından telaşa kapıldılar ve YDGD'lilerin Grev yerine gelmesini engellemeye çalıştılar. Ama, işçilerin karşı koyması sonucu başaramadılar. YDGD'liler pankartlarını astılar.

Şafak kundura işçilerinin grevi, patronun baskısına ve sendika ağalarının grevi engelleme girişimlerine rağmen başarıyla sürüyor.

Kapitalizm ve Ço

Kapitalizm çocuğu açlığa, sefalete ve ölüme mahkum etmiştir. Ve onun geleceğini karartmıştır. Buna rağmen burjuvazi hala"Çocuk Yılı" yaygaraları koparmakta, "çocuklara ilgi gösterelim", "çocukların açlık çekmelerini ve ölmelerini önleyelim", "çocuklara iyi bir gelecek hazırlayalım" türünden demagojiler yapmaktadır. O, yaratmaya çalıştığı sahte iyi niyet görüntüleriyle, yaptığı demagojilerle çocuğu açlığa, sefalete ve ölüme mahkum edenin kapitalizm olduğu gerçeğini gizlemeyi, çocuğun kurtuluşunu karartmayı amaçlamaktadır.

Kapitalizmin baskı ve zulmü bir kabus gibi çöküyor çocuğun üzerine. O da anne-babaları ve kardeşleri gibi zindanlarda, toplama kamplarında ve tel örgülerin arkasındadır.

Çocuk toplumun ve insanlığın geleceğinin sürdürücüsüdür. Çocuğun iyi yetiştirillip yetiştirilmemesi toplumun geleceği için çok önemlidir. Ne var ki, çocuğun yetiştirilmesine verilen önem, sınıflara göre değişmektedir. Proletarya çocuğa her türlü olanağın sağlanmasını ve onun iyi bir şekilde yetiştirilmesini isterken, burjuvazi çocuğun sırtından elde ettiği kârı daha da artırmayı düşünmektedir. Günümüzde kapitalist-revizyonist dünyada çocuğun bedensel ve zihinsel gelişimi için gerekli olan olanaklar yok edilmiştir. Çocuk daha anne karnındayken açlığın ve yoksulluğun acılarını çekmeye başlar. Gebelik döneminde annenin içinde bulunduğu kötü yaşam şartları, annenin olduğu gibi, anne karnındaki çocuğun da sağlığına büyük zararlar vermektedir. Bu yüzden milyonlarca çocuk doğmadan ve doğum sırasında ölür. Canlı olarak doğanların ise önemli bir bölümü kısa bir süre içinde ölür. Kalanlar ise baştan itibaren açlık çekmeye başlar. Bu, çocuğun gelişme düzeyinin geri kalmasına, hastalanmasına ve milyonlarcasının da böylece ölmesine neden olur. Çocuğun barınma koşulları da oldukça kötüdür. Açlık ve yoksullukla pençeleşerek 7-8 yaşına gelen çocuk bu kez de burjuvazi tarafından, günboyu karın doyurmayan bir ücret karşılığında çalıştırılır. Burjuvazi çocuk emeğini sömürerek elde ettiği kârı daha çok artırmak için işi çocuk ticaretine kadar vardırır. Çocukların bu kötü şartlar altında eğitim yapmasının olanağı da ortadan kalkar. Başlangıçta okula gidebilenler şartların daha da kötüleşmesiyle okulu terketmek zorunda kalırlar. Ayrıca anasız babasız kalan çocukların durumu ise bir o kadar daha kötüdür. Bu çocuklar sokaklarda, parklarda, kahvelerde ve köprü altlarında sabahlarlar. Birçok kötü işe bulaşmak zorunda kalırlar. Gelişme çağındaki çocuklar için diğer şeylerin yanısıra, eğlenmenin, dinlenmenin, oynamanın ve spor yapmanın lafı bile olmaz. Bugün kapitalist-revizyonist sistemin derinleşen buhranı kitlelerin ve çocukların yaşam şartlarını daha da kötüleştirmektedir. İşte burjuvazi, çocukların bütün bu sorunlarına rağmen böylesi bir dönemde çocuk sorunları üzerinde demagoji yapmaktadır.

ÇOCUĞUN DURUMU: YAŞAM ARAÇLARINDAN YOKSUN EMEKÇİ SINIFLARIN DURUMUNUN BİR YANSIMASI

Çocuğun içinde bulunduğu acılı durum, içinde yaşadığı toplumun yapısından, parçası olduğu sınıfın durumundan soyut, ondan apayrı birşey değildir. Bizzat onunla doğrudan doğruya ilintili birşeydir.

Kapitalist toplum, bir yandan üretim araçlarını elinde tutan ve emeği ile geçinenleri sömürerek her türlü nimetten yararlanan burjuvazi, diğer yanda ise yaşam araçlarından yoksun, yaşamını sürdürmek için emeğini satmak zorunda kalan proletarya olmak üzere iki temel sınıfa ayrılmıştır. Bu toplumda burjuvazi küçük bir azınlığı oluştururken, proletarya büyük çoğunluğu oluşturmaktadır. Bu küçük azınlığın her türlü nimetten yararlanmasına karşın, büyük çoğunluk her türlü olanaktan yoksundur. Yine bu toplumda çalışan emekçilere ödenen ücret onların normal bir yaşam sürdürmelerine olanak tanımaz. Çünkü bu ücret oldukça yetersizdir. Ve bu yüzdendir ki, açlık, sefalet ve ölüm emekçilerin yaşamının ayrılmaz bir parçası olur. İşte bu toplumda çocuğun durumunun iyi veya kötü olması, parçası olduğu sınıfın durumu tarafından belirlenir. Eğer çocuk işçi sınıfına mensup bir emekçi ailesinin çocuğuysa o, daha annesinin karnındayken açlığın ve yoksulluğun acısını çekmeye başlar. Ama küçük azınlığı oluşturan burjuva ailesinin çocuğu ise, her türlü nimetten rahatça yararlanır. Günümüzde kapitalist-revizyonist dünyada çocuğun içinde bulunduğu acılı durum, yaşam araçlarından yoksun işçi sınıfının, emekçi halkın durumunu yansıtmaktadır.

Yaşantıları alabildiğine kötü olan emekçi sınıfların ve ailelerin çocuklarının durumunun iyi olması mümkün birşey değildir. Nitekim emekçi sınıfları pençesine alan açlık ve yoksulluğun ilk kurbanları çocuklar olmaktadır. Çünkü henuz gelişme çağında olan çocuğun zayıf bünyesi, kötü yaşam koşullarına karşı mücadele edecek güçte değildir. Bunun için, kapitalist sömürü altında çocuğun açlıktan, sefaletten ve ölümden kurtarılması sadece bir safsatadır. Çocuğun içinde bulunduğu acılı durum üzerine söylediklerimizden çıkarılacak sonuç, çocuğun içinde bulunduğu acılı durumu açıklamanın yolu, çocuğun içinde yaşadığı toplumun yapısını ve çocuğun parçası olduğu sınıfın durumunu açıklamaktan geçtiği ve önerilecek çözümün de bu çerçeve içinde olması gerektiğidir.

KAPİTALİZM DAHA DOĞMAMIŞ ÇOCUĞU ÖLÜME MAHKUM ETMEKTEDİR

Kapitalizm çocuğun gelişmesinin, olanaklarını ortadan kaldırmıştır. Öyle ki, daha anne karnındaki çocuğun gelişmesini engellemekte ve doğmadan onu ölüme mahkum etmektedir.

Gebelik döneminde annenin zararlı ve ağır işlerde çalıştırılması, sağlık hizmetlerinden yoksun kalması, üstelik yeterli ve dengeli beslenememesi annenin olduğu gibi, çocuğunda sağlığına büyük zararlar vermektedir. Bu yüzden milyonlarca çocuk daha doğmadan ölmektedir. Doğum sırasında anne sağlık hizmetlerinden, ebe, doktor vb. personelin yardımından yararlanamaz. Hatta anne doğum sırasında çoğu zaman yalnızdır. Bu durum ise anne ve çocuğun ölmesine ve sakat kalmasına yolaçmaktadır. Canlı olarak doğabilen çocukların önemli bir bölümü ise, gebelik döneminde ve doğum sırasındaki olumsuz etkilenmeler yüzünden kısa bir süre içinde ölmektedir. Bugün dünyada canlı doğup da kısa süre içinde ölen çocukların sayısı oldukça yüksektir. Dünya Sağlık Örgütü'nün istatistiklerine göre dünyada hergün doğan 180 bin bebekten 40 bini daha 1 yaşına varmadan ölmektedir. Yine bir yılda doğan 80 bilyon bebeğin 5 milyonu aşı yokluğu nedeniyle salgın hastalıklara yakalanarak ölmektedir. Doğum öncesinde ve sonrasında sağlık hizmetlerinden yararlanılmadığı gibi, çocuk doğumdan sonra da sağlık hizmetlerinden, kendisi için gerekli olan ilaç ve gıda maddelerinden mahrum kalmaktadır. Bütün bunlar çocuk ölümlerini daha da artırmaktadır. Çocuk ölümlerinin en yüksek olduğu ülkeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yarı sömürge ülkeleridir. Bu ülkelerde geçtiğimiz yıllarda sadece tedavisi mümkün olan hastalıklardan 5 milyon çocuk ölmüştür. Ayrıca Brezilya'da canlı doğan her 100 çocuktan 17'si, Hindistan'da 13.9'u doğduktan kısa süre sonra ölmektedir.

Canlı doğup ta kısa süre içinde ölmeyen çocukları ise oldukça önemli sorunlar beklemektedir. Çalışan anababalar çocukların bakımıyla uğraşamazlar. Çocuk yuvaları ve kreşler de olmayınca, çocuk ilk anda ilgisizlikle, bakımsızlıkla yüzyüze kalır. Sağlık hizmetlerinden yoksun kalan ve açlık çeken çocukların önemli bir bölümü daha ölmekte ve sakat kalmaktadır. Kapitalist-revizyonist ülkelerde (0-4) veya (0-5) yaşları arasındaki çocukların ölüm oranlarının yüksek olması bunun bir kanıtıdı. Örneğin Romanya'da (0-5) yaşları arasındaki çocuk ölümlerinin tüm ölümlere oranı % 39, Küba'da % 35.5, Macaristan'da %33.3 ve Polonya'da % 28.5'tir. Ki bu veriler burjuva-revizyonist ülkelerin kendi resmi istatistiklerindeki verilerdir, Gerçek oranlar daha yüksektir.

İşte "uygar" kapitalizmin yarı-sömürge ülke çocuklarına verdiği: 1 milyar 110 milyonunun açlık çekmesi, yetersiz ve dengesiz beslenmesi.

Günümüzde geniş emekçi ailelerin ve onların çocuklarının sağlık hizmetlerinden yararlanması giderek çok daha zorlaşmaktadır. Çünkü hem geniş kitlelerin yaşam şartları daha çok bozulmakta, hem de sağlık hizmetlerinin fiyatları giderek artmaktadır. Örneğin Almanya ve Fransa'da son 5 yıl içinde sağlık hizmetlerinin fiyatları % 80 artmıştır. Böylelikle Almanya ve Fransa'da son 5 yıl içinde emekçilerin sağlık hizmetlerinden yararlanabilmeleri bir o kadar daha zorlaşmıştır.

AÇLIK VE KÖTÜ BESLENME MİLYONLARCA ÇOCUĞUN ÖLÜMÜNE YOL AÇMAKTADIR

Bugün dünya nüfusunun yaklaşık 1.5 milyarını oluşturan çocukların en önemli sorunlarından biri beslenme sorunudur. Milyonlarca çocuk bugün açlık çekmekte ve önemli bir bölümü bu yüzden ölmektedir.

Yeterli ve dengeli beslenmenin çocuk gelişimi için önemi oldukça büyüktür. Çünkü beslenme, gebelik dönemi dahil ilk 5 yıl içinde, çocuğun gelişmesinde belirleyici bir öneme sahiptir Ve beynin gelişmesinin % 94'ünün 5 yaşına kadar olduğu gözönüne alınırsa, beslenmenin bedensel gelişimin yanısıra, zihinsel gelişmedeki yerinin ne kadar önemli olduğu daha rahat kavranır. Çocuğun gelişmesi için beslenmenin öneminin böylesine büyük olmasına rağmen, bugün kapitalist-revizyonist dünyada milyonlarca çocuk açlık çekmekte, yeterli ve dengeli olarak beslenememektedir. Dünya çocuklarının 100 milyonu aşkını (ki bu sayı oldukça azaltılmıştır) açlık çekmektedir. Gerek açlık, gerekse yetersiz ve dengesiz beslenme yüzünden milyonlarca çocuk ölmekte, ondan daha fazlası ise hastalanmakta ve sakat kalmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü'nün yayınladığı bir rapora göre, yarı-sömürge ülkelerde yaşıyan 1 milyar 200 milyon çocuğun ancak 90 milyonu yeterli beslenebilmektedir. Buna paralel olarak da bu ülkelerde çocuk ölümleri oranı oldukça yüksektir. Bu ülkelerde çocuk ölümleri tüm ölümlerin % 30 ile % 50'sini oluşturmaktadır. Yine Dünya Sağlık Örgütü'nün istatistiklerine göre, Güney Amerika ülkelerinde sadece 1976 yılında 70 bin çocuk açlıktan ölmüştür. Hindistan'da ise her ay ölen çocuk sayısı 100 bine ulaşmaktadır. Hastalıklar ve artan açlık bu sayıyı sürekli artırmaktadır. ABD'de ise hastalık ve beslenme yetersizliğinden ölenlerin 3/4'ünü çocuklar oluşturmaktadır. Bu verilerin önceki yıllara ait ve azaltılmış veriler olduğu gözönüne alınırsa, bugünkü durumun çok daha kötü olduğu ve giderek kötüleştiği görülür.

Açlığın, yetersiz ve dengesiz beslenmenin çocuğa verdiği zararlar ölüm olaylarıyla bitmemektedir. Ölenlerden çok daha fazlasının gelişme düzeyleri geri kalmakta, hastalanmakta ve sakat kalmaktadır. Yine Dünya Sağlık Örgütü'nün bir araştırmasına göre, (1-5) yaşları arasındaki 100 milyon çocuk vitamin yetersizliğinden kör olmakla karşı karşıyadır. ABD'de yetersiz ve dengesiz olarak beslenen 10 milyon çocuğun gelişme düzeyi geri durumdadır. B.Almanya'da ise 1970 yılında (0-6) yaşları arasında yapılan genel bir muayenenin sonucuna göre, her 4 çocuktan 1'i hastadır ve ülkede 365 bin çocuğun gelişme düzeyi geri kalmıştır. İngiltere'de 700 bin çocuk ailelerinin yoksul olması yüzünden yeterli ve dengeli olarak beslenememektedir.

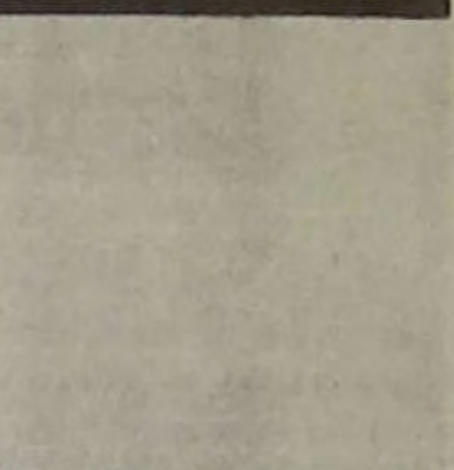
Çocuk açlık ve sefalet içinde yaşarken, burjuvazi kapitalizmin iğrençliğini gizlemek için yine demagojiye sarılmaktadır. Çocuğun yaşam şartlarının daha çok bozulduğu günümüzde ise, o demagojiyi daha da hızlandırmaktadır. Burjuvazi öylesine iki yüzlü ve sahtekardır ki, bir yandan çocuğun açlıktan ve yoksulluktan kurtulması üzerine demagojisini sürdürmekte, diğer yandan "hızla artan dünya nüfusu"nun yeterli beslenmesinin "imkansızlığı" üzerine propaganda yapmaktadır. Ona göre "hızla artan dünya nüfusu"na yeterli miktarda gıda maddeleri üretmek olanaksızdır. Bu, burjuvazinin okuduğudur. Oysa gerçek hiç de böyle değildir. Üretilen gıda maddeleriyle dünya nüfusunun ihtiyaçlarını karşılamak mümkündür. Ki üretilen yetersiz olsa bile, ihtiyacı karşılayan bir üretimi yapmak mümkün bir şeydir. Ancak bunu olanaksız kılan şey kapitalizmin kendisidir. Çünkü kapitalist üretim dünya nüfusunun ihtiyaçlarının karşılanması için değil, kâr için yapılmaktadır. Bu yüzden burjuvazi kârını düşürmemek için her türlü iğrençliği yapmaktadır. O çoğu zaman gıda maddelerini yakma, denize dökme vb. yollarla imha etmektedir. Bunun örneklerine hemen hemen hergün rastlanmaktadır. İşte dünya nüfusunun yeterli beslenmesini "olanaksız"kılan şey, burjuvazinin bu iğrenç kâr hırsıdır.

ÇOCUK VAHŞİCE SÖMÜRÜLMEKTE VE TİCARETİ YAPILMAKTADIR

Anne karnında, doğum sırasında ve açlıktan ölmekten kurtulan ve sağlıklı bir yaşam şartlarından yoksun olarak

...çocuk

yaşayan çocuk, 7-8 yaşına geldiğinde onun karşılaştığı zorluklara yenileri eklenir. Bütün kötü durumuna ilaveten zor şartlar altında, düşük ücretle ve günboyu çalıştırılarak sömürülür.

Bugün kapitalist-revizyonist dünyada milyonlarca çocuk vahşi bir şekilde sömürülmektedir. Uluslararası Çalışma Örgütünün verilerine göre, dünyada yaşları (7-15) arasında olan 65 milyon çocuk burjuvazi tarafından sömürülmektedir. Çocukların kaçak çalıştırıldığı ve verilen sayının azaltılmış bir sayı olduğu gözönüne alınırsa, dünyada sömürülen çocuk sayısı 65 milyonun çok üstündedir. Çocuk emeğinin vahşi bir şekilde sömürülmesi, emperyalist ülkelerde çok daha yoğundur. ABD'de 1 milyonu büyük çiftliklerde olmak üzere 3.3 milyon çocuk sömürülmektedir. İtalya'da 300 bin çocuk tekstil ve ayakkabı sanayinde çalıştırılarak sömürülmektedir. Yine İspanya'da 14 yaşın altında olan 200 bini aşkın çocuk tekstil, ayakkabı fabrikalarında, otellerde çalıştırılarak sömürülmektedir. Yanlız emperyalist ülkelerde değil, Asya, Afrika ve latin Amerika'nın yarı-sömürge ülkelerinde de çocuklar köle gibi çalıştırılmaktadır. Birkaç yıl öncesine ait olan istatistiklere göre, Asya'da 29 milyon, Afrika'da 9 milyon ve Latin Amerika'da 3 milyon çocuk sömürülmektedir. (Bütün bunlar azaltılmış sayılardır.) Resmi verilere göre, sadece Hindistan'da 15 milyon 630 bin çocuk sömürülmektedir.

Yukarda verdiğimiz örneklerinde bir kez daha kanıtladığı gibi, çocuğun vahşice sömürülmesi kapitalizmin vahşi özelliklerinden biridir. Nerede kapitalist sömürü hüküm sürüyorsa, orada kitlelerin ve çocukların vahşice sömürülmesi kaçınılmazdır. Peki burjuvazi bunun karşısında ne yapmaktadır? O, bu gerçeğe rağmen, sahtekarca "gelişme çağındaki çocuklara her türlü imkan sağlanmalıdır" diyerek demagoji yapmaktadır. Kaldı ki, bu demagojiyi yapması bir yana, milyonlarca çocuğun vahşice sömürüldüğü birçok kapitalist-revizyonist ülkede; "14 yaşın altındaki çocuk çalıştırılamaz" diye yasalar mevcuttur. Ama yukarda verdiğimiz örneklerin de kanıtladığı gibi, sözkonusu yasalar kağıt üzerinde kalmaktadır.

Kapitalist sömürünün kökü kazınmadıkça; "çocuklar çalıştırılamaz, sömürülmez" türünden yasalar bir süs olarak kalacaktır. Çünkü kapitalist sömürü sürdüğü müddetçe, çocuğu çalışmaya ve sömürülmeye zorlayan etkenler var olacaktır. Çocuğu çalışmaya ve sömürülmeye zorlayan etkenler, kapitalizmin yeni gelişmeye başladığı dönemden beri yoğun bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Kapitalizmin yeniden gelişmeye başladığı dönemde emekçi ailesi yoksulluk içindeydi. Emekçi ailesi çocuğunu da çalıştırmak suretiyle bozuk yaşamını birazcık olsa düzeltebileceğini düşünüyordu. Yine o dönemde makinanın üretimde yer almasıyla kol gücünün ve iş ustalığının önemi azaldı. Kol gücü ve iş ustalığı üretim için zorunlu olmaktan çıkınca, güçlü ve usta işçilerin yerini kadınlar ve çocuklar almaya başladı. Buna bir de, kadın ve çocuk emeğinin daha ucuz ve bazı işkollarında daha üretken olması eklenince çocuk ve kadın emeği burjuvazi için vazgeçilmez birşey oldu. İşte çocuğun yaygın bir şekilde çalıştırılmasını ve sömürülmesini ortaya çıkaran etkenler böyle ortaya çıktı. Bunları doğuran kapitalizmdir. Bunların ortadan kalkması ise kapitalizmin kökünün kazınmasıyla olacaktır.

Sözde "14 yaşın altındaki çocuklar çalıştırılamaz" diye yasalar yapan burjuvazi çocuk emeğini sömürmede işi daha da ileri götürerek çocuk ticaretine vardırmıştır. Bugün kapitalist-revizyonist dünyada bu iğrençce meslek peşinde koşan şirketler, işadamları ve avukatlar mevcuttur. Ve her yıl binlerce çocuk pazarda meta gibi alınıp satılmaktadır. Örneğin Afrika'da her yıl 40 bin çocuk pazarda meta gibi satılmaktadır. Ki bu sayı en gerici burjuva gazetelerinde yer alan sayıdır. Yine Güney Kore her yıl ABD'ye 6 bin çocuk ihraç etmektedir. Bu, burjuvazinin kâr için en adi iğrençliği yapmaktan çekinmeyeceğini ortaya koymaktadır.

Çocuğun küçük yaşta ve zor şartlar altında, günboyu çalıştırılarak sömürülmesinin çocuk sağlığına olan zararları oldukça fazladır. Herşeyden önce, bu, çocuğun gelişme düzeyinin geri kalmasını oldukça artırmaktadır. Bu bir, ikincisi, çocuğun uykusuz, halsiz kalmasına ve daha çok işkazalarına maruz kalmasına yolaçmaktadır. Örneğin ABD'de tarım işkolunda meydana gelen kazaların kurbanlarının % 15'ini çocuklar oluşturmaktadır. İtalya'da işkazalarına uğrayan çocukların sayısı son 10 yıl içinde % 65 artmıştır. Yine geçtiğimiz yıl Pakistan'da 15.650 çocuk çeşitli işkazalarında ağır yaralanmış ve bunların 8700'ü el, ayak, göz vb. uzuvlarını kaybetmiştir. Üçüncüsü, çocuğun küçük yaşta ve zor şartlar altında çalıştırılması, çocukların daha rahat hastalanmasına ve ölmesine neden olmaktadır. Ayrıca alınıp satılan çocuklar ise tek kelimeyle: Köledirler. Onlar köle muamelesi görmektedirler. İşte burjuvazinin çocuğun sırtından kâr elde etmesi çocuğa böylesine pahalıya mal olmaktadır.

ÇOCUGUN BARINMA KOŞULLARI OLDUKÇA KÖTÜDÜR

Kapitalist-revizyonist ülkelerde emekçi yığınların konut sorunu çözümlenmemiştir. Ki burjuvazi bu sorunu çözemez de... Çalışan emekçiler aldıkları ücretten konut için yeterli payı ayıramamaktadır. Böyle olunca emekçi aileler sağlığa elverişli olmayan konutlarda barınmak zorunda kalmaktadır. Onların barınma yerleri; şehirlerde gecekondular ve yıkık harabelerdir. Köylerde ise genellikle yıkık olan eski evlerdir. UNESCO'nun araştırmalarına göre, yarı-sömürgelerdeki nüfusun 1/3'ü gecekondularda oturmaktadır. Bu konutların en temel özelliğinin rutubetli ve dar oluşları gözönüne alınırsa, bunların barınmaya ne kadar elverişsiz olduğu rahatça görülür. Çocuk ise bütün gelişme dönemi boyunca bu evlerde barınmaktadır. Bu evler, diğer şeylerin yanı sıra, çocukların hastalanmasına oldukça müsaittir.

MİLYONLARCA ÇOCUK EGİTİMSİZ VE CAHİL KALMAKTADIR

Çocukların en önemli sorunlarından bir diğeri de eğitim sorunudur. Kapitalist-revizyonist ülkelerde; emekçi ailelerin yoksul olması ve çocuğun çalışmak zorunda kalması, eğitimin, paralı olması yüzünden milyonlarca çocuk eğitim yapamamakta ve cahil kalmaktadır.

Bu ülkelerde okul öncesi eğitim hemen hemen hiç yoktur. Çok az olarak var olanı ise genellikle burjuvazinin çocukları içindir. Okul öncesi eğitimi bir yana, okul çağındaki çocukların önemli bir bölümü okuldan yoksun kalmaktadır. Nitekim yapılan araştırmalara göre, dünyada 350 milyon çocuk eğitim yapma olanaklarından yoksundur. Yine çocukların ortaokula, liseye devam etmesi bir yana, okul çağındaki çocukların önemli bir bölümü herhangi bir okula yazılamamakta ve okuma-yazma öğrenememektedir. UNESCO'nun verilerine göre, dünyada 7 yaşındaki çocukların % 30'u herhangi bir okula yazılamamaktadır. Bu özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika

Dev.Sa.10'da

Çocuğun gerçek kurtulusu sosyalizmdedir

Kapitalist-revizyonist dünyanın aksine, sosyalizmde çocuk sorunu toplumun bir sorunu olup, öylece ele alınmaktadır. Onun sağlık hizmetleriyle, beslenmesiyle, eğitimiyle yanlız ailesi değil, doğrudan doğruya sosyalist devlet organları ilgilenmektedir. Sosyalist devlet çocuğun geleceğini güvence altına almaktadır.

Sosyalizmde çocuğun sağlığına gösterilen ilgi çocuk daha doğmadan başlamaktadır. Anne karnındaki çocuğun gelişiminin geri ve bozuk olmaması için annenin beslenmesine ve sağlığına özel dikkat gösterilmektedir. Gebelik dönemi denen bu dönemde anne, gerek kendi sağlığına, gerekse çocuğun sağlığına zarar verecek işlerde çalıştırılmaz. Yine anne bu dönem boyunca, Anne-Çocuk Sağlık Merkezlerinde periyodik olarak tıbbi kontrollerden geçmektedir. Eğer doğum sırasında anne ve çocuğun sağlığına zarar verebilecek ters bir durum tespit edilirse, bu derhal tedavi edilmektedir. Doğuma birkaç ay kala anneye ücretli izin verilmektedir. Doğum sırasında sağlık hizmetlerinden yararlanan anneye, doğum sonrasında da birkaç ay ücretli izin verilmektedir. Günümüzde bütün bunların canlı bir uygulamaşını Sosyalist Arnavutluk'ta görmekteyiz. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Anayasası anne ve çocuğun sağlığını güvence altına almıştır. Anayasanın 47'nci maddesinde bu şöyle ifade edilmiştir: "Anne ve çocuğa özel bir dikkat gösterilir. Anne doğumdan önce ve sonra tatil hakkına sahiptir. Devlet, anne ve çocuğun sağlıklı bir yaşam sürdürmesi için her türlü önlemi alır. Devlet doğumevleri, kreş ve yuvalar açar." Bunun anneye sağladığı hakkın bir sonucu olarak, anne doğumdan önce ve sonra üçer ay izin yapmakta ve ücretinin ise % 70'ini almaktadır. Gerek doğum öncesi gebelik döneminde, gerekse doğum sırasında alınan sağlık önlemleriyle, anne ve çocuğun ölmesi sakat kalması önlenmiştir.

Sosyalizmde doğumdan sonra annenin çocuğuna bakım yapabilmesi, beslemesi için ona geniş olanaklar sağlanmaktadır. İşsaati boyunca belli aralıklarla çocuğuyla ilgilenebilmesi hakkı tanınmaktadır.Sosyalizmde çalışan anneye yardımcı olmak, çocuğu okula hazırlamak ve onu daha küçük yaştan itibaren komünist ahlakın basit unsurlarıyla donatmak için, okul öncesi kurumlar inşa edilmektedir. Bunlar kreşler, çocuk yuvaları, lokantalar ve anaokullarından oluşmaktadır. Doğumdan bir süre sonra her anne çocuğu için bu kurumlardan yararlanma hakkına sahiptir. Ve bu kurumlar sürekli yaygınlaştırılmaktadır. Örneğin Sosyalist Arnavutluk'ta çalışan her annenin her 3 saatte bir çocuğuyla ilgilenmesi gibi bir hakkı vardır. Yine sözkonusu okul öncesi kurumlar Sosyalist Arnavutluk'ta da inşa edilmiş ve oldukça yaygınlaştırılmıştır 3 yaşına kadar olan çocuklar için kreşler, (3-6) yaşları arasında olan çocuklar için ise çocuk yuvaları inşa edilmiştir. Kurtuluştan önce Arnavutluk'ta kreş ve yurtlar, imtiyazlı ailelerin çocukları içindi. Ancak kurtuluştan sonra bu durum hızla değişti. Bugün bütün emekçiler kreş ve yurtlardan yararlanabilmektedir. 1955'ten bu yana bu kurumlar şehirlerde 8 kat, köylerde ise 5 kat artmıştır.

Sosyalizmde genellikle 3 yaşından itibaren, çocukların okul öncesi eğitiminin önemi daha da artmakta ve çocuğun bu eğitimi anaokullarında sürdürülmektedir. Kapitalist-revizyonist dünyada okul öncesi eğitim hemen hemen hiç yokken, sosyalizmde bu eğitim oldukça yaygındır. Örneğin Sosyalist Arnavutlukta, kurtuluştan önce anaokulları hemen hemen hiç yokken, 1974 yılında 1935 anaokulunda 53300 çocuk eğitim görmekteydi. Bugün ise 2427 anaokulunda 79742 çocuk eğitim görmektedir. Sosyalist Arnavutluk'un nüfusu gözönüne alındığında, bu sayının önemi oldukça büyüktür. Çocuk daha küçük yaştan itibaren çalışmayı ve toplumu seven, kollektif yaşayan, komünist ahlakın unsurlarıyla donatılan bir insan olarak yetiştirilmektedir.

Sosyalizmde çocuğun okul öncesi eğitiminden sonra okul eğitimi dönemi başlamaktadır. Anaokulu sürecinden sonra, çocuğun eğitimine devam etmesi zorunlu hale getirilmekte ve çocuğun bu eğitimi sürdürebilmesinin her türlü olanağı sosyalist devletçe sağlanmaktadır. Bunun bir sonucudur ki, sosyalizmde okula gidemeyen, okuma-yazma öğrenemeyen çocuk kalmaz. Örneğin Sosyalist Arnavutluk'ta, kurtuluştan önce her 4 çocuktan 1'i zor şartlar altında okula gidebilirken, bugün işçilerin, köylülerin ve halk aydınlarının çocuklarının % 100'ü okula gidebilmektedir. İşte bu, sosyalizmin çocuğa sağladığı olanaklardan sadece bir tanesidir. Ayrıca çocuğa verilen eğitim, çocuk-okul-aile, çocuk-okul, çocuk-aile ve okul-sosyalist devlet organları-aile diyaloğu içersinde verilmektedir. Yine bu eğitim; ders, üretim, askeri ve bedensel eğitim unsurlarıyla verilmekte ve çocukların bilgi, beceri ve yeteneklerini geliştirmektedir. Yine çocuğun ideolojik-siyasi, kültürel düzeyinin yükseltilmesine, spor yapmasına büyük önem verilmekte, onun müzik, spor, resim vb. yetenekleri geliştirilmektedir.

Kapitalist-revizyonist dünyada çocuğun vahşice sömürülmesine karşın, sömürünün olmadığı bu toplumda çocuk işçiliği yasaktır. Örneğin Arnavutluk'ta 16 yaşından küçüklerin işçi olarak çalıştırılması yasaktır.

Sosyalizm diğer bütün sorunları olduğu gibi, çocuk sorunlarını da en iyi şekilde çözmekte, çocuğun çocukluğunu yaşamasını sağlamakta ve onu mutlu etmektedir. Daha da önemlisi ona parlak bir gelecek hazırlamaktadır işte bundan dolayıdır ki, çocuk için gerçek kurtuluş ve mutluluk sosyalizmdedir.

1 Mayıs Mahallesi yıkımcılara karşı direniyor

Faşist diktatörlük ve onun pası silahı sıkıyönetim emekçiler üzerindeki baskılarını yoğunlaştırırken, özellikle yoksul emekçilerin oturduğu gecekondu mahallelerine ve diğer yoksul mahallelere özel bir önem veriyor. Gece gündüz yoğun bir baskı ve terör uyguluyor. Sık sık arama taramalar, "operasyonlar" yapıyor. yoksul emekçileri ve gençleri sorgusuz sualsiz tutukluyor. dövüyor. işkence ediyor.

Son günlerde bu saldırılar gecekondu yıkımı şeklinde doruğuna çıktı. Binlerce polis ve jandarmayla yoksul mahalleler sarılıyor ve sözde arsa simsarlarının, arsa tüccarlarının veya belediyenin toprağına ev yaptı diye, emekçilerin evleri yıkılmaya çalışılıyor. Emekçilerin dışında tırnağından artırarak yaptığı evi, arsanın tapusu tüccarın diye (ki tapuları genellikle binbir yolsuzlukla almışlardır.) yıkmaktadırlar. Buna karşı direnen emekçilere en azgın terör uygulanmaktadır.

7 temmuz günü bunun en azgıncalarından biri 1 Mayıs Mahallesinde yaşandı. Faşist diktatörlük gece yarısı 4 helikopter, 30 tank 30 panzer 100 cemse asker 500-600 resmi ve sivil polisle mahalleyi sardı. Bu onların 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinden ne kadar korktuklarını gösteriyordu. Emekçileri hazırlıksız yakalayan faşist diktatörlük 3000 ev yıktı, 280 kişiyi gözaltına aldı.

14 Temmuz günü faşist diktatörlüğün kolluk kuvvetleri tekrar geldiler. Bu sefer halk daha hazırlıklıydı. Buldozerlerin önüne barikat kurdular. Yıkımcılara karşı çatışarak saatlerce direndiler.

GECEKONDU YIKIMINA SON!

KAPİTALİZM VE

Baş.ta.9'da

ülkelerinde yaygındır. UNESCO'nun verilerine göre, 1976 yılında Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yarı-sömürge ülkelerinde (6-11) yaşları arasında 100 milyonu aşkın çocuk ilkokuldan yoksun kalmıştır. Bugün bu sayı çok daha büyümüş durumdadır. Yine aynı araştırmaya göre, bu sayı 1985 yılında 165 milyona ulaşacaktır. Geçtiğimiz yıllara ait resmi istatistiklere göre, ABD'de zenci ailelerin % 40'ının çocukları ekonomik olanaksızlıklar yüzünden okula gidemezken, ABD'de hiç okula gidemeyen çocuk sayısı 2 milyondur. Ayrıca bugün okul çağında olup da ekonomik olanaksızlıklar yüzünden okula devam edemeyen çocuk sayısı ise 24 milyondur. Burjuvazinin ve onun uşaklarının hergün reklam ettiği "hür dünyanın önder ülkesi" ABD'de bile 24 milyon çocuk okula devam edememektedir. En gelişmiş kapitalizmin dahi çocuğa açlıktan, sefaletten ve ölümden başka hiçbirşey veremeyeceğinin bir kanıtıdır bu. İtalya'da ise (6-11) yaşları arasındaki 160 bin çocuk okula gidememektedir.

Bütün zorluklara rağmen herhangi bir okula devam edebilen çocuklar ise sürekli okulu terketmektedir. Bunun nedeni, yaşam şartlarının giderek daha çok bozulması, artan eğitim ücretlerini ödeyememesi ve yaşamını sürdürmek için çalışmak zorunda kalmasıdır. Bugün kapitalist-revizyonist dünyayı saran buhranın daha çok derinleşmesi, bunu daha çok artırmaktadır. Ayrıca okullara devam edebilen çocuklara verilen eğitim ise, onların bilgi, beceri ve yeteneklerini geliştirmesi bir yana, onları robotlaştırmaya çalışmaktadır. Elbette burjuvazi boşuna yapmamaktadır. O, çocuğu robotlaştırarak, kafasını yoz düşüncelerle doldurarak sömürü ve zulüm düzeninin bekçisi olarak yetiştirmeye çalışmaktadır. Kısacası burjuvazinin çocuğa verebileceği eğitim de yoz ve çürümüş bir eğitimdir.

ÇOCUĞUN EĞLENME, DİNLENME, OYNAMA, VE SPOR YAPMA OLANAKLARI YOKTUR

Gelişme çağında olan, çevresiyle ilişkiye geçme sürecini yaşayan çocuk için, dinlenme, eğlenme, oynama ve spor yapma en doğal bir haktır. Ve bu aynı zamanda onun sağlıklı gelişmesi için de gerekli bir şeydir. Ne var ki, kapitalizm bunu da olanaksız kılmıştır. Kapitalizmde çalıştırılan çocuklar için bu hak zor şartlar altında, gün boyu çalışmak anlamına gelmektedir. Çalışmayan ve daha küçük çocuklar için ise eğlenmenin, dinlenmenin, oynamanın ve spor yapmanın olanakları yoktur. Çünkü herşeyden önce çocukla doğru dürüst ilgilenecek kimse yoktur. Şehirlerde anne işe gitti mi ya çocuğu eve kapatmakta ya da sokağa bırakmaktadır. Köylerde ise anne gün boyu evde, tarlada, harmanda çalışmak zorunda kaldığı için çocuklarla ilgilenemez. İki durumda da çocuk kendi başına, yalnız kalmaktadır. Bu durumda çocuğun bedensel ve zihinsel gelişmesinin yanı sıra, onun kültürel gelişmesi de engellenmektedir.

REVİZYONİST ÜLKELER ÇOCUĞUN İÇİNDE BULUNDUĞU ACILI DURUMU GİZLEMEYE ÇALIŞMAKTADIR

Burjuvazi sürekli olarak çocuğun içinde bulunduğu acılı durumu gizlemeye, gizleyemediği zamanlar da çocuk sorunlarını istismar etmeye çalışır. Ancak revizyonist ülkelerin yeni burjuvazisi bunları yaparken, diğerlerinden farklı olarak, bir de, ülkelerinde "çocuk sorununun çözümlendiğini", ülkelerindeki "sosyalizmin çocuğu mutlu ettiğinin" propagandasını yapar. O bununla kalmadığı gibi batılı kapitalist ülkelerdeki çocuk sorunu üzerine zaman zaman yaygara koparır, O bununla kendi ülkesindeki çocukların acılı durumunu ve çocuk emeğinin sömürülmesini gizlemeyi amaçlamaktadır.

Gerçekten bu ülkelerde çocuk sorunu çözümlenmiş midir? Çocuk mutlu edilmiş midir? Sözkonusu ettiğimiz ülkeler Sovyetler Birliği, Polonya, Macaristan, Bulgaristan, Çin, Yugoslavya vb. ülkelerdir. Yugoslavya, titoculuğun II. Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalizmin ajanlığını üstlenmesiyle kapitalist bir ülkeye dönüştü. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinden sonra, sosyalizm tasfiye edilerek kapitalizm yeniden inşa edildi. Çin'de ise devrimin. demokratik bir devrim olarak kalmasıyla sosyalizm inşa edilemedi. Dolayısıyla diğer şeylerin yanısıra bu ülkelerde ne çocuk sorunu çözümlenmiştir ne de çocuk mutlu edilmiştir. Çünkü çocuğu açlığa sefalete ve ölüme mahkum eden kapitalizm bu ülkelerde de hüküm sürmektedir. Ama ne var ki, yeni burjuvazi bunu "sosyalizm"olarak lanse etmektedir. Bakalım, yeni burjuvazinin reklamını yaptığı bu "sosyalizm" çocuk sorununu nasıl "çözümlemiş" ve çocuğu nasıl "mutlu" etmiştir. Bazı revizyonist ülkelerden vereceğimiz örneklerle bunu görelim:

* Bugün Rusya'da ücret farklılığı 1/30 (bire otuz)'dur İşsizlik giderek daha çok yaygınlaşmaktadır. 1973'teki açıklamalara göre tüm işgücünün % 20'si, yani 6.5 milyon insan ne zaman iş bulacağını, bulursa ne zamana kadar çalışacağını bilmeyen "gezen işçiler" durumundadır. (Bu veri Sovyet sanayisi içindir). Rusya'nın batılı emperyalistlere olan borçları 32 milyar Mark'ı geçmiştir. Ayrıca Rusya'da 17 ABD, 20 Fransız, 18 Japon, 13 B.Almanya ve 7 İtalyan olmak üzere toplam 75 çokuluslu şirket faaliyet göstermektedir.

* Polonya işsizlik sigortasının dahi olmadığı revizyonist ülkelerden biridir. Her yıl binlerce işçi sokağa atılmaktadır. Gençlik içinde yozlaşma ve alkolizm oldukça yaygınlaşmıştır. Yine bu ülkede hırsızlık yapanların % 47'sini 16 yaşın altındaki çocuklar oluşturmaktadır. Polonya batılı emperyalistlere olan 15 milyar dolar borcundan 4 milyar dolarını bu yıl içinde ödemek zorundadır. Ayrıca Polonya'da da 30 çokuluslu şirket faaliyet göstermektedir. Bu ülkede fiyat artışları oldukça hızlıdır. Öyle ki, bu fiyat artışları Polonya işçi sınıfını 1976 yılında sokağa döktü. Yanlız Polonya değil, resmi verilere göre, Comecon üyesi ülkelerde hayat pahalılığı her yıl % 4-5 artmaktadır.

* Yugoslavya'da ücret farklılığı 1/40 (Bire kırk) olup, ortalama yıllık fiyat artışları % 20'dir. Ülkedeki işsiz sayısı 1 milyonu aşkındır. 1 milyon 300 bin işçi ise Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışmaktadır. Yugoslavya'nın emperyalistlere 11 milyar dolar borcu vardır. Bunun 7 milyar doları ABD emperyalistlerinedir.

* Çin'de işsizlik hızla artarken, ideolojik, siyasi ve kültürel yozlaşma hızla yaygınlaşmaktadır. Resmi Çin verilerine göre, sadece Pekin'de, 400 bin genç işsiz vardır. Bugün Çin'in yolcuları arasında emperyalistlerin ve çokuluslu şirketlerin temsilcilerinin yanı sıra, artık modacılar ve pop müzikçileri de vardır. Ülkenin kapıları emperyalistlere sonuna kadar açılmış durumda ve emperyalistler Çin'e kredi yağdırmaktadır. ABD Coca-cola şirketinden tutun da, İtalyan, Alman, İngiliz, Japon çokuluslu şirketlerine kadar bütün çokuluslu şirketler Çin pazarında cirit atmaktadır. Almanya ile yapılan uzun vadeli bir anlaşmayla Almanya Devlet Bankası Çin'e 8 milyar Mark'lık kredi açtı. Yine Çinli revizyonistler 1979 Nisan ayının ilk iki haftasında emperyalistlerden 975 milyon dolar borç aldılar.

Peki bütün bunlar bu ülkeler için neyin kanıtı olmaktadır? Bunların yarattığı sonuçlar nelerdir? Herşeyden önce yukarda saydığımız borçlanma, işsizlik, hayat pahalılığı çokuluslu şirketlerle içiçe olma, yozlaşma vb, özellikler kapitalizmin birer ürünüdür. Bütün bunların yarattığı sonuçlar ise kitlelerin daha çok yoksullaşması ve yaşam şartlarının daha da kötüleşmesidir. Örneğin borçlanmayı ele alalım. Emperyalistlere olan yüklü borçların ödenmesiyle vergiler artacak ücretler düşecek, daha çok insan işten atılacak ve zamlar birbirini izleyecektir. Kısacası kitlelerin ve çocukların yaşam şartları daha da kötüleşecektir. Revizyonistlere bakılırsa, eğer bütün bunlar batılı emperyalist ülkelerde ve onların yarı-sömürgelerinde oluyorsa, bu kapitalizmin bir ürünüdür. Ama aynı şeyler Rusya'da, Polonya'da, Yugoslavya'da ve Çin'de oluyorsa bunlar "sosyalizmin"bir ürünüdür. İşte revizyonistlerin "sosyalizm"diye reklam ettikleri tam da budur. Bu ise sosyalizm değil, kapitalizmdir. Bunun çocuğa vereceği tek şey ise açlık ve ölümdür. Bu demagojiyle gizlenemez.

Kapitalist-revizyonist dünyada çocuk açlığa, sefalete ve ölüme mahkum edilmiştir. Onun bedensel ve zihinsel gelişmesinin her türlü olanağı yok edilmiştir. Bugün kapitalist revizyonist sistemin içinde bulunduğu buhranın daha da derinleşmesiyle çocukların sorunları daha da ağırlaşmaktadır. Bütün demagojisine rağmen burjuvazi, revizyonist ülkelerin yeni burjuvazisi hiçbir şekilde bu sorunu çözemez. Çünkü bu sorunu yaratan kapitalizmdir. Kapitalist sömürüdür burjuvazinin kâr hırsıdır. Çocuğun kurtuluşu, çocuklardan, anne ve babalarından gençlerden oluşan yığınların işçi sınıfı önderliğinde kapitalizmin ve gericiliğin kökünü kazıması ve sosyalizmi inşa etmesiyle olacaktır.

İŞGALİN 5. YILINDA

İşgale Son Kıbrıs Halkına Özgürlük!

"Barış" ve "demokrasi"yi sağlama demagojileriyle ve hemen kaldırılacağı yalanıyla 20 Temmuz 1974'te Kıbrıs adasında gerçekleştirilen işgal 5. yılını doldurdu. Türk ve Rum bütün Kıbrıs halkının acıları, bu 5 yıl içinde çok daha hızla arttı. Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçilerinin acılarına acılar eklendi. Aynı durum değişik ölçülerde Türkiye ve Yunanistan halkları için de sözkonusudur.

Kıbrıs halkının İngiliz sömürge yönetimine karşı yıllar boyu sürdürdüğü mücadele 1960'ta emperyalistlerin denetim ve "garantörlüğü"altından bir Kıbrıs Cumhuriyeti'yle sonuçlanmıştı. Emperyalistler stratijik önemi büyük olan ada üzerinde denetimlerini artırmak ve doğrudan bir üs haline getirebilmek için 1963'ten itibaren kuklaları EOKA'cı Rum ve TMT'ci Türk faşistlerini kullanarak Kıbrıs halkını gerici bir iç savaşa sürüklediler.

15 Temmuz 1974'te ABD emperyalizmi ve faşist Yunan cuntasının aktif desteğindeki EOKA'cı faşist Samson bir darbe gerçekleştirdi. Adayı Yunanistan'a ilhak etmenin bir adımı olarak Kıbrıs Elen Cumhuriyeti'nin kurulduğunu açıkladılar. Rum yurtseverlerin faşist darbeye karşı giriştikleri silahlı direniş kısa sürede bastırıldı. TMT'ci faşistler EOKA'cılardan kaçan yüzlerce Rum yurtseveri, öldürülmeleri için iade ederek EOKA'cıların yanında yer aldılar.

20 Temmuz'da emperyalizmin vurucu gücü NATO tarafından yıllarca planlanan oyunun ikinci perdesi oynanarak Ada 40 bin kişilik Türk Ordusu tarafından sahtekarca ortaya atılan "Barış Harekatı" yaygaraları altında işgal edildi. Bu işgale tüm devrimciler ve yurtseverler karşı çıkarken, bütün gericiler ve karşı devrimciler işgali desteklediler. TİP, TSİP, TKP, Türk-İş, DİSK, Töb-Der gibileri de CHP, AP, MSP, MHP ile birlikte işgale alkış tuttular. Sendika ağaları işçilerin yövmiyelerini bağış için keserek, grevlere son vererek, ilan edilen sıkıyönetimi destekleyerek işçi düşmanı yüzlerini bir kere daha sergilediler.

Adına "Barış Harekatı" denilerek gerçek niteliği gizlenmeye çalışılan bu faşist işgalin Kıbrıs halkına daha çok açlık, sefalet, zulüm, baskı ve acı getirdiği gerçeği, bugün hiçbir faşist, sosyal-faşist reformist demagoji tarafından gizlenemeyecek kadar yüksek boyutlardadır. İşgal sonucu binlerce Kıbrıslı emekçi öldürüldü, yaralandı ve sakat kaldı. 200 bin Kıbrıslı Rum ve Türk evlerinden kovularak göçmen durumuna getirildi. İşgalden sonra işsizlik, pahalılık dayanılmaz hale geldi. Binlerce Türk ve Rum emekçi ekmek için yabancı ülkelere göçetmek zorunda kaldı. Öte yandan faşist işgali pakiştirmek için Ada'ya yerleştirilen 80 bin Türkiyeli halk ile Kıbrıslı Türkler arasında sık sık çatışmalar kışkırtılmaktadır.

İşgal emekçilere böylesine yıkım getirirken başta Denktaş ailesi olmak üzere kompradorlar vurgunlar vurdular. servetlerine servet kattılar. İşgalle birlikte ABD patentli sermaye Kıbrıs'a daha fazla yığıldı.

İşgal aynı zamanda Türkiye ve Yunanistan emekçileri üzerindeki ekonomik yüklerin de daha fazla artmasına neden oldu.

Bugün ABD emperyalistleri ve Çin sosyal emperyalistleri de dahil olmak üzere müttefikleri kIbrıs halkının kendi kaderini tayinine karşı çıkarak NATO içinde bir çözüm bulunmasını istiyorlar. Rus sosyal emperyalistleri ise Ada ve bölge üzerinde etkinliklerini daha fazla artıracak "çözümler"arıyorlar ve çözümün "Uluslararası Konferanslar"da bulunmasını savunuyorlar. Öte yandan her fırsattan yararlanarak Kıbrıs halkını birbirine karşı ve Türkiye ve Yunanistan halklarını da karşılıklı kışkırtmaya çalışıyorlar.

Kıbrıs halkının ve Türkiye, Yunanistan halklarının çıkarını olan bir tek çözüm vardır. Başta Türk Ordusu olmak üzere tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi ve iki milliyetten Kıbrıs halkının kendi kaderini kendinin tayin etmesidir. Kıbrıs Türk ve Rum ulusundan halkın birlik ve dayanışması; Kabrıs, Türkiye ve Yunanistan halklarının kardeşliğidir.

Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan çekilmelidir. İşgale son verilmelidir.

Amerikanca ve Rusçu çözümlere hayır. Kıbrıs halkı kendi kaderini kendi tayin etmelidir.

Yaşasın Türkiye Yunanistan ve Kıbrıs halklarının devrimci birliği ve mücadelesi.

İskenderun YDGD

Köylü gençlik faaliyetleri

Karağaç köyleri gençliği, köydeki mücadeleyi yükseltmek amacıyla, İskenderun YDGD-EGB desteğinde bir gece düzenledi. Geceye 1500'e yakın emekçi ve genç katıldı. Gecede, karağaçlı gençler, oynadıkları bir tiyatroyla, köy muhtarının yolsuzluklarını ve köyün sorunlarını sergilediler. Köy muhtarı tamamen tecrit edildi.

Gecenin ertesi günü, köy muhtarı devrimcilerin köylülerle kaynaşmasını engellemek amacıyla, "Köyün suyunu kesip, dinamo bozuldu. Bunu devrimciler yaptı, köye 3-4 ay su gelmez" diyerek devrimcileri karalamaya girişti.

Bunun üzerine Köydeki devrimciler önce kendi aralarında bir toplantı yaparak nasıl mücadele yürütülmesi gerektiğini tartıştılar. Toplantıda, ev ev dolaşılarak propaganda yapıp, muhtarın amacını ve sahtekarlığını açığa çıkarmak amacıyla imza kampanyası açma kararı aldılar. Aldıkları bu karar boğrultusunda da hemen harekete geçip, ev ev dolaştılar. Muhtarın sahtekarlığını açığa çıkardılar. Bunu gören muhtar hemen ertesi gün bir dinamo alarak taktı.

Son zamlarla birlikte, Karağaç köylerine yolcu taşıyan minibüslerde zamlı tarife uygulamaya başladılar. Zamları protesto eden Karağaç köylüleri ve gençleri iki defa topluca belediyeye yürüyüş düzenlediler. Ve zamlı tarife kaldırıldı.

Bu defa da köy muhtarı Ali Tümkaya, köylülerinin 285 bin lira elektrik borcu var diyerek köyün elektriğini kestirdi. Köylüler şayet bu borcu ödemezlerse elektriğin gelmeyeceğini söyleyip, köylülerden para toplamak istedi. YDGD'liler muhtarın bu sahtekarlığını da açığa çıkardılar. Bir kahvede, muhtarın da katıldığı geniş bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda YDGD'liler muhtarın şimdiye kadarki yolsuzluklarını ve son olarak istediği parayı ne amaçla istediğini açıkladılar. Bunun üzerine, köylüler muhtarın üzerine yürüyerek para vermeyeceklerini açıkladılar. Muhtar, köylüler üzerine yürüyünce kaçtı, Daha sonra YDGD'liler bir bildiriyle muhtarı ve yolsuzluklarını teşhir ettiler.

YDGD KONGRELERİ

** Kayseri YDGD'nin 1.olağan kongresi 10 haziran günü yapıldı. Kongre boyunca üyeler eğitilmeye çalışıldı. Kongrede, YDGD'nin çalışmaları değerlendirilerek, emekçi gençliğe yönelik çalışmalara hız verilmesi kararlaştırıldı. Kayseride faşistlerce katledilen İsmail Kara arkadaş onur üyeliğine seçildi. Kongre coşkulu bir şekilde sona erdi.*

** Çanakkale YDGD'nin 1.olagan kongresi yapıldı. Çanakkale YDGD'liler, kongre çalışmalarını gece çalışmaları ile birlikte yürüttüler. Bu amaçla şehrin belirli yerlerine duvar gazeteleri astılar. Kongrede, YDGD'nin çalışmaları değerlendirildi. Kongreye bir emniyet görevlisinin dışında polis alınmadı. Yeni yönetim oybirliğiyle seçildi.*

Sürmene YDGD

Sürmene YDGD kısa bir süre önce kuruldu. YDGD üyeleri kısa bir süre önce kurulan derneklerini güçlendirmek için çok yönlü bir faaliyet yürütüyorlar. Onlar bir yandan derneklerini maddi olarak güçlendirmek için çeşitli işlerde çalışıyor, aldıkları paraları derneğe bağışlıyorlar. Diğer yandan derneklerinin kitle bağlarını güçlendirmek, derneğe yeni üyeler kazanmak ve mücadeleye yeni güçler katmak amacıyla bir köyün yolunun yapımında ücretsiz olarak çalıştılar. Köylere ot biçmeye gittiler. Ayrıca, küçük, orta, büyükler olmak üzere üç futbol takımı oluşturarak çeşitli maçlar yaptılar. Sürmene YDGD'nin gün geçtikçe gelişip güçlenen mücadelesi tüm karşı-devrimcileri kudurttu. Faşistler ve polis futbol maçlarını engellemeye çalıştı. Faşistler iki YDGD üyesine silahla saldırdı. Aynı gün sosyal-faşistler de bir YDGD'liye saldırıp dövdü. Faşistlerin ve sosyal faşistlerin saldırısını bahane eden polis, 7 YDGD üyesini ve devrimcileri koruyan bir kişiyi gözaltına aldı. Devrimcilerin gözaltına alındığını duyan diğer YDGD'liler ve halk karakola gittiler. Halkın ve gençlerin toplanıp geldiğini gören bir polis ve komiser dışarı çıkarak, "biz devlet memuruyuz, bizim suçumuz yok" diyerek yalvarmaya başladı. Bu arada karakola gelen kaymakam, kendisi de faşist olmasına rağmen 200'ü aşkın kitlenin kararlılığını görünce polisleri suçladı. Devrimciler serbest bırakıldı.

BALIKESİR

Faşistler Balıkesir YDGD'yi yakmaya kalkıştılar.

İzmir Mehtap YDGD
İzmir Çiğli YDGD
KURULDU

EÜ FEN FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ SEÇİMİNİ YDGD'LİLER KAZANDI

Ege Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenci derneği seçimlerini bu yıl YDGD'liler kazandı. Fen Fakültesi öğrencileri bugüne kadar demokratik ve özerk üniversite için yoğun bir mücadele yürüttüler. Faşistler ve sosyal-faşistler öğrencilerin bu mücadelesini bastırmak için öğrencilere birçok kez saldırdılar. Özellikle bu yıl saldırılar daha da arttı. Fakülteye jandarma ve polis dolduruldu. İGD'li sosyal-faşistler, polisten, jandarmadan ve okul idaresinden aldığı destekle öğrencilere taşlı, sopalı ve silahlı olarak saldırılar düzenledi. TKP'li disiplin kurulu öğrenciler üzerindeki saldırıları artırdı. Karşı devrimcilerin bu saldırıları öğrencilerin mücadelesini durduramadı. Aksine, öğrenciler mücadeleyi daha da yükselterek proleter devrimcilerle olan bağlarını daha da sıklaştırdılar.

27 Haziran günü Fen Fakültesi öğrenci derneğinin seçimleri yapıldı. YDGD'liler kısa bir süre önce aldıkları öğrenci temsilciliğinden sonra, Öğrenci derneği seçimlerini de 283 oy alarak tekrar yönetimi kazandılar. Bu seçimlerde DY 119, KSD 40, HY ve Partizan ise 24 oy aldılar. Kongrede, 15 Ağustos 1978'de katledilen Fen Fakültesi son sınıf öğrencisi, proleter devrimci Yusuf Metin Yoldaş, bütün katılanların oybirliğiyle derneğin onur üyeliğine seçilmiştir.

ÇANAKKALE YDGD GECE DÜZENLEDİ

Çanakkale YDGD, mücadeleyi geliştirip, güçlendirmek amacıyla gece düzenledi. YDGD'liler gece öncesinde tek tek evlere, esnaflara, işçilere giderek propaganda yaptılar, onları geceye davet ettiler. Bağış topladılar. ÇYDGD-BYDGD ve YDÖ (Yurtsever devrimci öğretmen) adına konuşmalar yapıldı. BYDGD'nin folklor ekibi çeşitli oyunlar oynadı. Slayt gösterildi, ozanlar çeşitli marşlar söyledi.

Geceye hiçbir polis alınmadı. DHB taraftarları propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik ilkesi temelinde katıldı. Gecede, Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu yaygın bir şekilde satıldı. 700 kişinin katıldığı gece başarılı bir şekilde son buldu.

Niğde YDGD

Niğde YDGD, gençliği kazanmak, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye sevketmek amacıyla yoğun bir mücadele yürütüyor. Onlar, anma geceleri, gençlik geceleri düzenliyor. Dernekte toplantılar yapıyor. Niğde YDGD, Saraltı köyünde bir gece düzenledi. Geceye 400'ü aşkın emekçi ve genç katıldı. 8 haziranda İlhan ve Mehmet yoldaşları anma toplantısı yapıldı.

10 haziranda emekçi gençlik gecesi düzenledi. Geceye 600'ü aşkın emekçi ve genç katıldı. YDGD'liler gece öncesinde mahallelerde, fabrikalarda, inşaatlarda, sanayide propaganda yapıp bilet sattılar. Kahvelerde toplantılar düzenlediler. Şehrin çeşitli yerlerine duvar gazeteleri astılar. Gecede, Halkın Kurtuluşu ve YDGD adına konuşma yapıldı. Ozanlar marşlar söyledi, YDGD'nin folklor ekibi çeşitli halk oyunları oynadı. Ayrıca YDGD'nin hazırladığı işçi, öğrenci ve köylü gençliğin sorunlarını ve mücadelesini anlatan, üç skeç ve bir pandomim sunuldu. Geceye polis alınmadı.

Bunların yanında YDGD-EGB'su 6 köyü temsilen 20 kişinin katıldığı bir toplantı yaptı. Toplantıda, özellikle de yoksul ve orta köylü gençliğin kazanılması için yapılacak çalışmalar tartışıldı. Halkın Kurtuluşu ve Devrim Yolunda Gençlik gazetelerinin yaygın bir şekilde alınıp okunması ve dağıtılması kararlaştırıldı.

İGD'nin komprador-feodal düzeni savunma yeminleri

Sahte TKP'nin güdümündeki İGD, komprador-feodal düzeni ve ülkemizde ABD emperyalizmi yerine Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyasını savunmakta ve bunun için çalışmaktadır. Ve o her fırsatta çeşitli vesilelerle bu görevlerini dile getirmektedir. O aynı zamanda gençliğin mücadelesini ve örgütlerini faşist devlet güçlerine hedef göstermekten de geri durmamaktadır.

Geçtiğimiz günlerde elimize" İGD'yi tanıyormusunuz?" başlıklı ve "İGD Manisa Şubesi" imzalı bir bildiri geçti. Bu bildiri İGD'nin karşı-devrimci niteliğini ve demagojilerini ortaya koyan bir bildiridir. Bundan dolayı üzerinde durmak istiyoruz. Bildiri "İGD:yi tanıyor musunuz" Sorusunu cevaplamakla başlamaktadır. Şöyle diyor, "Hiç kendi kendinize sordunuz mu? İlerici Gençler Derneği nasıl bir kuruluştur. Biz söyleyelim size: İGD üyeleri, eli bombalı, silahlı ÜGD'li anarşistler gibi adam öldürmez, adam kaçırmaz. İGD'liler banka soyguncusu değiller, örgütümüz birkaç anarşistin ve birkaç maceracının toplandığı bir anarşi yuvası olmamıştır ve olmayacaktır." (abç) Bu söylenenler birçok açıdan hem İGD'nin karşı-devrimci niteliğini, hem de onun yaptığı demagojileri sergilemektedir.

Birinci olarak, İGDliler "eli bombalı, silahlı ÜGD'li anarşistler gibi adam öldürmezler" mi? Tıpkı ÜGD, TİKP, MHP ve diğer karşı-devrimciler gibi, İGD de işlediği cinayetleri gizleyebilmek için demagojiye sarılmaktadır. Ama onun çirkin demagojisi hemen sırıtmaktadır. Çünkü onlar daha dün kalleşçe Sadık Canarslan, İdris Türkoğlu, Yusuf Ekinci adlı proleter devrimcileri katletti. Ege Üniversitesi'nin 3 bin öğrencisine kurşun yağdırdı. Ve daha birçok yerde saldırı ve provakasyonlar tezgahladı. Bunlar hiç bir demagojiyle gizlenemez. Bütün karşı-devrimciler gibi, İGD sosyal-faşistlerinin de devrimci mücadeleye saldırmaması düşünülemez.

İkinci olarak, diğer bütün karşı-devrimciler gibi, İGD de halkın ve gençliğin mücadelesini faşist saldırılarla aynı kefeye koymakta ve onu anarşi olarak nitelemektedir. Devrimci mücadeleye saldırmakta ve *onu kendi emellerine alet etmeye* çalışmaktadır Yine o, gençlik örgütlerini birer "anarşi yuvası" gibi göstermekte ve devrimcileri "anarşist", "maceracılar" diye karalamaktadır.

Sözkonusu bildirinin yine İGD'yi tanıtma bölümünde Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu ((DDGF) kastedilerek "ve işte İGD, uluslararası saygınlığı böylesine büyük olan bir örgüte üyedir." Nedir bu "uluslararası saygınlığı böylesine büyük olan" DDGF? Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinden sonra DDGF revizyonistlerin denetimine girdi. Bugün ise Sovyet sosyal-emperyalizminin propagandasını yapmakta, dünya gençliğini Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonya emellerine alet etmek için faaliyet yürütmektedir. İşte İGD böyle bir örgüte girmekten gurur duymaktadır. Duymakta haklıdır da....Çünkü kendisi zaten uşak ruhludur. Ancak o, sosyal-emperyalizme yaptığı uşaklığı "enternasyonalizm" olarak yutturmaya çalışmaktadır. Böylelikle yaptığı uşaklığı gizleyebileceğini zannetmektedir.

İGD, komprador-feodal düzenin iyi bir savunucusu olduğunu egemen sınıflara duyurabilmek için oldukça ileri gidiyor ve tüm gericiler gibi "ay-yıldızlı bayrağa" elini koyup yeminler yapıyor. faşist diktatörlüğe bağlılığını dile getiriyor. Şöyle diyor: "İGD Manisa şubesi yöremizde ulusal onurumuza en duyarlı uğrunda nice yiğitlerin kanlarını döktüğü ay-yıldızlı bayrağa saygılı yurtsever, çalışkan, namuslu, doğru ve güvenilir gençleri bağrında toplamıştır. " (abç) görüldüğü gibi, İGD öylesine çirkin bir demagojiye sarılmaktadır ki, aynı yerde hem emperyalizmin uzantısı komprador-feodal düzenin şakşakçısı kesilmekte, hem de ulusal onuru korumaktan dem vurmaktadır. İGD için ulusal onur, daha iyi uşaklık yapma anlamına gelmektedir. Bu yüzden o sözde "ulusal onurun", "ay-yıldızlı bayrağın" propagandasını yapmakla, aynı zamanda şovenizmden de faydalanmaya çalışmaktadır. Ama ne ilginç ki, bir de aynı bildiride ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu belirtmektedir. Bu da bir sahtekarlıktır. Çünkü bu cümlenin geçtiği yerde demagoji bahanesiyle olsa bile, kimin, hangi ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu bile belirtmemektedir. Bunu belirtmemelerinin nedeni onların Kürt ulusunun varlığını inkar etmiş olmalarındandır. Hiçbir demagoji İGD'nin karşı-devrimci niteliğini , onun uşak ruhluluğunu gizlemeye yetmeyecektir.

DÜZENİ SAVUNMADA BİRLEŞEN İKİ SOSYAL-FAŞİST MİHRAK: TKP VE TİKP

Bugün sahte TKP'nin ve onun güdümündeki örgütlerin (İGD, İKD vb.) komprador-feodal düzeni savunduğu gün gibi açıkken, bir başka sosyal-faşist mihrak olan TİKP, kendi alçaklığını gizlemek için TKP'yi siper yaparak her fırsatta; TKP Türkiye'yi "zayıf halka" ilan etmiş, "savaş örgütleri" kuruyormuş", "sıkıyönetime savaş ilan etmiş" ve daha önemlisi de "devleti yıkıyormuş" yaygarasını koparmaktadır. Oysa TKP, tıpkı TİKP gibi komprador-feodal düzenin savunucusu bir mihraktır. Onun çıkarı bu düzendedir, başka düzende değil. Kaldı ki, bu düzene karşı mücadele etmek, bu devleti yıkmak için herşeyden önce emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme ve feodalizme karşı olmak gerekmektedir. TKP böyle bir mihrak olmadığına göre, ne bu düzene karşı mücadele edebilir, ne de bu devleti yıkabilir. İşte görünüşte birbirine çok düşman görülen TKP ile TİKP düzeni savunmada böyle birleşmektedir. Zaten gerek İGD'nin sözkonusu bildirisinde söylenenler ve gerekse TKP'nin söyledikleriyle TİKP'nin Aydınlık adlı paçavrasının tekrarlayıp durduğu şeyler hep aynı şeylerdir. Eğer bildiriden İGD kelimelerini çıkaracak olursak geriye kalan şeyler TİKP'nin kelimesi kelimesine savunduğu şeylerdir.

İGD'NİN KUYRUKÇULUĞUNU YAPANLAR BU DÜZENE KARŞI TUTARLI MÜCADELE YÜRÜTEMEZ.

Bugün görünüşte TİKP'ye karşı olan bazı orta yolcu gruplar hala İGD ile canciğer durumundadırlar. Bu grupların TİKP'ye karşı olması sadece görünüştedir. Çünkü onların canciğer oldukları TKP ile TİKP aynı iplikten dokunmuştur. Onların güdümündeki sözde örgütlerin mücadelede oynayacağı rol de aynıdır. Bu yüzden hem aynı şeye karşı olmak, hem de onunla canciğer olmak mümkün değildir. Bu ortayolcu gruplar Kurtuluş, D.Sol vb, bir yandan İGD'siz birşey yapmamakta, onun kuyruğundan gitmekte, diğer yandan "oligarşiyi yıkma", "savaşı sürdürme" vb. keskin sloganlar kullanmaktadır. Hemen belirtelim ki, bu sloganlar içi boşaltılmış sloganlardır. Çünkü düzeni savunan bir mihrakın kuyrukçuluğunu yapanlar ne "oligarşiyi yıkabilirler" ne de bu düzene karşı savaşı sürdürebilirler, olsa olsa reformculuğu yayabilir ve devrimci mücadelenin önünde engel olabilirler. Nitekim bugün bunun birçok örneğine raslanmaktadır. Yine D.Yol gibilerinin ise sıkıyönetim paşalarını halkın yanında mücadeleye çağırması da, revizyonizmin etkisinden kurtulamamanın bir başka örneğidir. İçi boş sloganları bol bol kullanan ortayolcular her halde İGD'yi biraz olsa tanımışlardır.

DEVRİMCİ YOL'UN REFORMİST DÜŞÜNCELERİ ÜZERİNE

Sıkıyönetim Komutanı emperyalizme, sömürü ve zulme karşı çıkabilir mi?

Devrimci Yol dergisi geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir sayısında İstanbul Sıkıyönetim Komutanına bir "Açık Mektup" yayınladı. Sözkonusu "Mektup"da Sıkıyönetim Komutanı'nın 1 Mayıs'ta Taksim Alanına alay sancağını çekmesi ele alınarak, bunun bir "savaş ilanı" anlamına geldiği belirtiliyor. Ardından Sıkıyönetim Komutanı bunu yapmakla "sancağın şerefi" ile oynadığı için eleştirilerek "sancağın şerefiyle oynanmamalıdır" diye uyarılıyor. Bu "uyarı"dan sonra da Sıkıyönetim paşası "saflara"çağrılıyor: "Komutan! Halka karşı değil, halkın yanında, emperyalizme, sömürüye, zulme karşı; zalimlerin yanında değil, haklının ve iyinin yanında sancak dik de yiğitliğini biz de anlayalım."(D.Yol Sayı 28 Sf. 2)

Bu "Mektup" Devrimci Yol'un taşıdığı reformist bakışın en koyu ifadelerinden biridir. Egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki diktatörlüğünün en temel araçlarından biri olan ordu hakkındaki pembe hayallerinin bir göstergesidir.

SAVAŞIN BAŞLANGICI 1 MAYIS 79 MU?

Devrimci Yol "savaş ilanı"nı 1 Mayıs için mücadele engellenemeyince 1 Mayıs 79'da zorunlu olarak ortaya çıkan bir olay olarak görüyor. Ve bu tavrın bütün bir ordunun ve faşist diktatörlüğün değil de, sadece Sıkıyönetim Komutanının bir tavrı olarak görüyor.

Ordu komprador-feodal düzenin bekçisidir ve emekçi halk üzerindeki diktatörlüğün en önemli bir aracıdır. Yani işçi sınıfı ve emekçi halka karşı bu "savaş ilanı" yeni ve 1 Mayıs 79'a özgü bir olay değildir. 1 Mayıs günü Taksim Alanında halka karşı açılan sancak zaten hiçbir dönemde kınına girmemiştir. 1924'te, 1938'de Kürt emekçilerinin ulusal hareketleri kan ve ateşle bastarılmıştır. İşçi sınıfı grevlerinde, direnişlerinde, 15-16 Haziranlarda hep orduyu tankı topuyla karşısında bulmuştur. Yoksul köylüler toprak işgallerinde orduyu karşılarında bulmuştur. Özellikle Doğu'da Kürt emekçileri üzerindeki ve büyük kentlerin yoksul gecekondu mahalleleri üzerindeki "operasyonların", "tatbikatların" ardı arkası kesilmemektedir. O "savaş ilanı", 12 Mart operasyonlarında, Kızılderelerde, Nurhaklarda geçerliydi, bugün de geçerli. Bu durum ne 1 Mayıs 79'da ortaya çıkan bir olaydır, ne de İstanbul Sıkıyönetim Komutanı'nın ortaya çıkardığı bir şeydir. Faşist diktatörlüğün işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki baskı, terör, katliam aracı ordu bu niteliğini her dönemde taşımıştır.

SIKIYÖNETİM PAŞASINA ÇAĞRI: TKP, TİKP'NİN DEMAGOJİLERİNİN BİR TEKRARI

Ordu hakkındaki hayalleri, D.Yol'u tek görevi işçi sınıfı, emekçi halk ve gençliğin mücadelesini kan ve terörle bastırmak olan Sıkıyönetim Komutanını "halkın yanında, emperyalizme, sömürüye, zulme karşı" mücadeleye çağırmaya kadar götürüyor. Ordu komprador-feodal düzenin bekçisi değilde nedir? Emperyalizme bağımlılığın, sömürü ve zulmün sürdürülmesi için halkın karşısına dikilen bir araç değil midir? Öyleyse ordu ve onun en azgın generalleri emperyalizme, sömürüye zulme karşı halkın yanında olabilirler mi? Bunları söylemek faşist diktatörlüğün, ordunun halkın dostu ve çıkarlarının savunucusu, ulusal bağımsızlığın koruyucusu olduğu şeklindeki yalan ve demagojilerini güçlendirmekten başka birşeye hizmet eder mi? Ordunun paşalarını, halkın saflarına davet etmek TKP ve TİKP hainlerinin faşist diktatörlüğü ve onun ordusunu savunmak için başvurdukları "yurtsever subaylar" demagojisinin tekrarından başka birşey midir? Devrimci Yol orduyu parçalanması gereken bir kurum değil de, yöneticilerini ve subaylarını değiştirerek dönüştürülmesi gereken bir kurum olarak mı görüyor? D.Yol bu sözleri ve tavrıyla halkı ve gençliği yanlış gerici, reformist düşüncelerle eğitmeye hizmet ediyor. İşi CHP'sinden MHP'sine, TKP'sinden TİKP'sine kadar tüm karşı-devrimci ve şovenistlerin kullandığı "sancağın şerefi" demagojilerini tekrarlamaya kadar vardırıyor.

REFORMİST DÜŞÜNCELER BİRLİĞİN ÖNÜNDE ENGELDİR

Bunlar D.Yol'un revizyonizmle olan ideolo-

Dev.Sa.14'te

ENVER HOCA YOLDAŞ'IN YENİ KİTABI:

"ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER"

Enver Hoca Yoldaşın Çin Üzerine Düşünceler adlı eseri, kısa bir süre önce çeşitli dillerde yayınlanmaya başladı. Eser Enver Hoca Yoldaşın 1962-1977 arasındaki olaylar ve gelişmeler üzerine günlük notlarından oluşmaktadır. İki ciltten oluşan eserin birinci cildi 1962-72 arasındaki dönemi kapsıyor.

Eser 1962'den başlayarak Çin yönetiminin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede, "Kültür Devrimi" döneminde, ABD ile ilişkilerin geliştirilmesinde, değişik ülkelerdeki devrimci hareketlere ve Marksist-Leninist Partilere karşı tutumunda ve gelişen yeni olaylar karşısındaki tavırlarında anti-Marksist, şoven ve yalpalayan tutumunu günlük gelişmeleriyle ele almakta ve teşhir etmektedir. Bu çizgiyi modern revizyonistlerin, Kruşçevcilerin yolu ile karşılaştırmakta ve Çin revizyonizminin gelişim yolunu ortaya koymaktadır.

Günümüzün birçok önemli ideolojik ve siyası sorununa ışık tutan bu eser, bütün devrimcilerin elinde güçlü bir silahtır.

Eser aynı zamanda, AEP'nin ÇKP'ye karşı izlediği ilkeli Marksist tutum ve çizgiyi açık bir şekilde ortaya sererek, çeşitli tekkelerin ve küçük burjuva akımların Uluslararası Komünist Hareket ve AEP hakkında güvensizlik yaymak amacıyla ortaya attıkları, AEP'nin ÇKP'ye karşı tavrını, Çin yardımının kesilmesi üzerine aniden ve milliyetçi bir tarzda aldığı şeklindeki yalanları da paramparça ediyor.

Bilindiği gibi Çin revizyonizminin bir özelliği de proletaryanın önder rolünü reddetmesi ve aydınların ve öğrencilerinönderliğini savunmasıdır. Bu noktada Çin revizyonizmi de tüm gericiler gibi gençliğin yolunu şaşırtmaya çalışmakta, gençliğin kurtuluşunu ancak kendi devrimci enerjisini, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların mücadelesiyle birleştirirse gerçekleştirebileceği gerçeğini karartmaya çalışmaktadır. Aynı şekilde "Proleter Kültür Devrimi" diye sunulan olaylar da proletaryanın hiçbir rolünün olmadığı, başıboş ve kontrolsuz öğrenciler ve gençlerin ÇKP içindeki hizipler çatışmasının bir ifadesi olarak birbirleriyle çatışmàsı olayıdır.

Yayınladığımız Çin Üzerine Düşünceler adlı eserden alınan bu makale o dönemde Enver Hoca yoldaşın olaylar üzerine düşüncelerini yansıtmaktadır.

"KIZIL MUHAFIZ"

Perşembe
1 Eylül 1966

Bu "Muhafız"ın ne olduğu ve niçin yaratıldığı bizim için pek aydınlık değildir. Bütün Çin'de sürdürdüğü, "revizyonist ve kapitalist burjuva kültürünün, eski kültürün kökten tasfiyesinin hızlandırılması"için yaratılan Kültür Devrimini sürdürmek için yaratıldıkları söyleniyor. İyi, fakat kökten tasfiyeyi nasıl hızlandıracak, temel hedefleri nedir, bu tasfiyeye nereden girişilecek, nasıl başlayacak ve gelişecek? Bütün bunlar, benim için hiçbir şeyi açık etmiyor ve üstelik, bu çalışmanın başlangıcı anarşi ve karmaşıklık içinde sürüyor.

Başından beri bazı unsurlar göze çarpıyor:

1. "Kızıl Muhafız"esas olarak gençlerden, üniversite öğrencilerinden, ortaöğrenim öğrencilerinden ve şimdi de eğitmenlerinin de katılmasından oluşuyor. "Kızıl Muhafız" üyeleri tümüyle şehirlidir Kültür Devrimi Çinli bir karakter aldığından beri, onun hakkında daha fazla konuşmamak için (Zira Çin propagandası devrime bu eğilimi vermek istiyor ve veriyor da), öğrencilerle sınırlı kalmamalı ve sadece onlar tarafından önderlik edilmemelidir, çünkü bu, devrimin sadece öğrencilere ait olduğu ve "onların bu devrimi yürütebilecekleri ve önderlik edebilecekleri" izlenimini verir. O halde görünüyor ki, Çinli yoldaşların da bize söylediği gibi sağlam hatta "tehdit edici" temeller üzerinde kurulan "burjuva üst yapısı"nın tasfiyesini içeren böyle derin ve geniş bir Kültür Devrimi, bu Kültür Devrimi "proleter" olarak nitelendirilmiş olsa dahi, toplumun temel sınıfı olan işçi sınıfını egemenliği altına alan genç aydın kesime emanet edildi. Tabii ki, meselenin özünü incelemeyi bir yana bırakarak sadece mantıki açıdan ele alınsa bile, bu, doğru bir çizgi değildir. Fakat biçimler de birçok şeyi ifade ederler esas olarak da sorunun özünün görünen yansımasıdırlar.

2. Proleter kültürden bahsedersek, çok şaşırtıcıdır ki, bu devrimde işçi sınıfı, köylülük veya işçi ve en azından köylü gençlik (devrime genç kuşağın rengini vermek istemelerine rağmen) devrime katılmadan seyirci kalıyorlar. Çinli yoldaşlar ne derlerse desinler, bu ikili tavır hiçbir şeyi haklı gösteremez. Sosyalist rejimde kültür tek bir kesime ait değil, bütün halkın malıdır. Eğer sözkonusu olan halk kültürü ve sanatı üzerine konuşmaksa bu herkesden önce işçilere ve köylülere aittir.

Çin'de işçilerin ve köylülerin bilincinde arındırılacak hiçbir şey olmadığı veya revizyonist burjuva kültürünün etkisinin olmadığını söyleyebilir miyiz? O halde, niçin bunlar onu yönetmek ve önderlik etmek için harekete katılmadılar? Veya hastalıktan en çok etkilenenler üniversite ve okullardaki aydınlarsa, o halde işçi sınıfı bu kökten tasfiyeye katılması gerekmez mi? Zaten üriversite ve ortaöğrenim gençlerinin heryerde müdahale, kanun yapma, devrime yön verme hakları varken ve devrimin yönetimi hatalar işleyen, tabiatından dolayı sağlam olmayan mevzilerde bulunan bir kesim tarafından üstlenilmişken bütün bunlar nasıl kabul edilebilir? Bu anti-revizyonist ve anti-burjuva duvarı yalnızca proleter betonarmesi yıkılmaz kılabilir ve eğer pislikleri ortadan kaldırmak için demir bir süpürgeye ihtiyaç varsa, bu demir süpürge işçi sınıfından başkası olamaz.

3. Eğer "Kızıl Muhafız"ın gençlerden ve hatta çocuklardan meydana geldiği söyleniyorsa, Çin'de daha dün hiçbir ünü olmayan bu örgütten komünist gençlik nasıl doğuyor. Komünist gençlik sesini öylesine duyurmuyor ki nerdeyse yok olduğu veya "zayıflamakta" olduğu söylenecek. Niçin? Ne yaptı? Bir gençlik fraksiyonunun örgütün bütününün yerine geçmesi ve geleneği yıkması doğal mıdır? Eğer eski örgütsel yapıları yıkıyorsa bunun nedenini sormak gerekir. Eğer gençliğin yönü düşman mevzilerine doğru kayıyorsa o halde bu düşman unsurları temizlemek ve ilerlemek uygun düşer. Sunulan bütün bu veriler bütün bu gördüklerimizin ve duyduklarımızın doğal olmadığını ispatlıyor.

Şimdiye kadar "Kültür Devrimi" için "Kızıl Muhafız" somut olarak ne yaptı. Sokaklara döküldü, ağlatan ve güldüren eylemlerle görevini yerine getirmeye girişti, Cumhuriyet kanunlarını ihlal etti, çoğu zaman Çinli yoldaşların çokca reklamını yaptığı Mao'nun direktiflerine muhalefet etti, kötüleri olduğu kadar iyileri de bulandırdılar. Fakat bu aşırı, cesaretli kargaşalık bazı şehirlerde "Kızıl Muhafız"ı, işçi sınıfıyla yüzlerce kişinin yaralandığı çatışmalara götürdü. Günümüzde "Kızıl Muhafız"ın eylemleri savaştan önce karanlık emeller uğruna yapılan kınanacak bazı eylemleri anımsatıyor.

Kızıl Muhafız'ın yaptığı tek somut şey Mao Zedung'u desteklemek ve onu göklere çıkarmak oldu. Kelimenin tam anlamıyla onu bir silah gibi değerlendirdiler. Neden sokak işaretleri parçalandı ve halk saçını kesmeye zorlandı? Böylesi bir hareket Kültür Devrimi gibi görünmüyor.

Şimdiye kadar, "Kızıl Muhafız"ın her eyleminin, her çığlıklarının bir hedefi vardı, Mao putunu yükseltmek. Bütün bunlar dolaysız olarak şöyle dendiği kesin izlenimini veriyor: "Mao'nun bir eşi daha yoktur, Mao'ya dokunmayın, Mao'yu takip edin, yoksa pişman olursunuz". Bundan dolayı, Mao üniversite ve ortaöğrenim öğrencileri tarafından desteklendi. "Kızıl Muhafızların" bütün yaygarasının verdiği izlenim budur ve bu yaygara Merkez Komitesi plenumu arifesinde çıktı ve bu toplantıdan sonra daha da gayretli bir şekilde sürdürüldü. Bu da Merkez Komitesinde bir çatışma olduğu düşüncesini getirdi, fakat kimle ve niçindi? Hiçbir şey sızmıyor.

Mao, törenleri izlemek için iki defa halk içinde gözüktü, göstericilere karıştı, candan gösterilerin nedeni oldu, onlarla kaldı ve onların delice övgülerini kabul etti. Bu arada, Mao'dan sonra gelen mücadele arkadaşı Lin Piao, açıkça övgüler düzdü ve "Kızıl Muhafızlar"a sürekli şunu tekrarladı. "Mao Zedung düşüncesini okuyunuz". Ondan sonra söz alma sırası "orkestra şefi" Çu En Lay'da idi. Mao hakkında aynı formülleri ele alıyor, ve Lin Piao için de birkaç şey ekliyordu. Devlet'in ve Parti'nin diğer yöneticileri de bu örgütlenmiş ve düzenlenmiş işlemi bir filmin figüranları gibi takip ediyorlar. Mao, Lin Piao ve Çu En Lay, Tien An Men meydanında mitinglerde, hatalar işleyen kimseleri peşlerinden sürüklüyorlar. Bütün bu tablo belli bir ölçüde ve değişik biçimler altında şu izlenimi veriyor: Önderlikte de olaylar tıpkı Kızıl Muhafızlarda yapıldığı gibi kötülerin başına "eşek şapkası" geçirilerek caddelerde sürüklendiği belirli bir dereceye kadar ve değişik biçimlerde devam ediyor.

Kültür devriminin seyrinden, hâlâ nerede biteceğini açıkca göremiyoruz. Bundan başka partinin dışındaki ve iç düşmanlara karşı alınmakta olan devrimci önlemler pek önemsenmemektedir. Partinin en temel örgütlenme ilkeleri ihmal edilmektedir.

Çin'de Sovyet halkının zıttına, anti-Marksist yabancı kini doğuyor ve gelişiyor. Benim kanımca Çin'de meydana gelen durumdan, Sovyet revizyonizmine karşı, çetin ve uzlaşmaz olması gereken halkları arasındaki sınır çizgisini sildiğini ortaya çıkarıyor.

Bizi çok tasalandıran bu durumun nasıl gelişeceğini göreceğiz. Geçen gün Tien An Men meydanında Çuen Lay tarafından yapılan konuşmada kendisinden önce Lin Piao olması olgusuna aldırmaksızın bütün bu durumlarda esas rolü kendisinin oynadığını söyledi, Konuşması "Kızıl Muhafızlar"ın bir eğitim programıydı. Bu konuşma programında diğerleri arasında göze çarpan Çu En Lay'ın ortaya attığı şu sorundu: "Kitleleri, konuşmaları, hareket etmeleri ve devrim yapmaları için serbest bırakalım"vs. Kitlelerin hareket etmesini kim engellemişti? Kelimenin gerçek anlamıyla kitleler konuşmuyor deniyor, şimdi bile konuşan sadece bir kategori insan, özellikle yerine getirilmesi için verilen görevde en az elverişli en az olgun fakat aynı zamanda en coşkulu küçük bir bölüm.

Bugün Çin'de bütün sorular Kültür Devrimi ve "Kızıl Muhafız" yaygarasının etrafında dönüyor, sanki hiç başka problem yokmuş, sanki toplanan Merkez Komitesinin 16 Nokta'yı belirtmekten başka bir şeyi yokmuş gibi, Fakat bir an için 16 Nokta'dan başka bir şey tartışılmadığını ve sadece bununla ilgili kararlar aldığını kabul edelim. Bu kararlar, herşeyden önce parti içindir. Bu nedenle bu kararlar tartışması onaylaması ve ona önderlik etmesi için önce partiye sunulmalıdır. Bu doğrultuda hiçbir kelime bile yok, bu direktiflerin parti içinde incelendiğine dair bir fısıltı bile yok; parti tarafından hiçbir destek işitilmedi. Parti kararlardan yana mı, karşı mı?

Belli ki, Parti plenum kararlarından haberdar edilmedi, Anlaşılan öncelikle "Kızıl Muhafız"lar aracılığıyla komünistler ve halk arasında görüşün oluşturulması ve bu görüş oluşturulduktan sonra da bu kararların partiye bağlı kılınması kararlaştırılmış. Çu En Lay'ın taşradan gelen "Kızıl Muhafız" üyelerinin gereken tecrübeyi kazanabilmek için diğer illerden Pekin'e akın etmeye devam edecektir dediği konuşmasında ortaya attığı sorundan, ben bu sonucu çıkarıyorum. Öyle ki, bu yankılar uyandıran işin devam etmesi gerekiyor ve bütün bunlar belli amaçlar içinde birine karşı kullanılacak, İlginç yöntemler!

Bu benim kişisel değerlendirmemdir. Fakat Çinlilerin izlemesi gereken yol Arnavut yoldaşlarını olup bitenden haberdar etmek, bizleri karanlıklar içinde ve gazete haberlerine göre değerlendirme yapmaya terketmemektir.

spor

Gençlik örgütleri turnuvalar düzenliyorlar

Birçok gençlik örgütü, gençliğin diğer alanlarda olduğu gibi spor alanındaki taleplerine de sahip çıkarak, gençlik içinde doğru bir spor anlayışının yerleşmesi için çeşitli çalışmalar yapıyorlar. Gençlik içinde birlik ve dayanışmanın gelişmesi için çeşitli turnuvalar düzenliyorlar.

ADANA YDGD

Adana YDGD geçtiğimiz günlerde 8 takımın katıldığı bir futbol turnuvası düzenledi, Turnuvanın amacı gençliği birlik doğrultusunda eğitmek, gençliğin birliğini sağlamak ve onları bedeni, ahlaki, kültürel olarak eğitmek idi. Turnuva birliği sağlamak yolunda yararlı olmasının yanı sıra, mahallelerde ayrı ayrı bulunan futbol takımları ve sporcuların birleşmesi, güçlerini merkezileştirmesi ve bir "Sporcular Birliği" oluşturulması yolunda da bir adım oldu. Mahallede bulunan ayrı ayrı takımlar kendi yapılarını koruyarak bu Sporcular Birliği'nde yer alacak. Takımlar arasındaki ilişki ve eğitimi Birlik sağlayacak ve yönlendirecek. Böylece takımlar arasında kutuplaşma ve çekişme yerine dostluk, birlik ve dayanışma yerleştirilecek, Birlik içinde yer alan takımlar aynı zamanda voleybol ve çocuk futbol takımı da kuracaklar . Birlik merkezi bir Sporcular Lokali açacak ve bütün takımlar bu Lokalde yer alacaklar.

Turnuva sırasında takım yöneticileri, sporcular ve izleyicilere bugün sporun özellikle de futbolun egemen sınıflar tarafından nasıl kullanıldığı teşhir edildi. Gençliğin yararına bir sporun nasıl olması gerektiği ve bu doğrultuda neler yapabileceğimiz anlatıldı. Gençliğin birliğinin önemi vurgulanarak, sporun ve bu turnuvanın buna hizmet etmesi gerektiği anlatıldı. Takımlar arasında geçmişte düzenlenen turnuvalardaki birbirine silah çekmeye, kavgaya ve turnuvayı yarıda bırakmaya kadar varan rekabetçi anlayış eleştirildi. Bu turnuvanın bu yanlışları aşma yolunda bir adım olması gerektiği vurgulandı. Bütün bunların kavranması için maçlar sırasında yapılan çeşitli seminerlerin yanısıra, yeni seminerler de düzenlendi.

Turnuva sırasında çeşitli toplantılar da yapıldı. Başlangıçta bir açılış toplantısı yapıldı. Sporcular sahaya "Gerçek spor devrimci anlayışla mümkündür", "Her semte bir spor ve kültür merkezi"dövizleriyle çıktılar. 1 Mayıs öncesi Pazar günü sahaya "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs" sloganlarıyla çıkıldı ve 1 Mayıs üzerine bir konuşma yapıldı. 6 Mayıs'ta sporcular sahaya "Yusuf, İnan, Deniz - Halkın kalbindesiniz" sloganlarıyla çıkarak 1 dakikalık saygı duruşunda bulundular. Daha sonra devrim şehitlerini anan bir konuşma yapıldı.

SÜRMENE YDGD

Kısa bir süre önce kurulan Sürmene YDGD'de diğer çalışmaların yanısıra çeşitli sportif faaliyetler yürütüyor. İlk elde minik, orta ve büyükler olmak üzere üç futbol takımı oluşturdu. Takımlar formalarını kırmızı zemin üzerine sarı yıldız şeklinde seçtiler. Birkaç maç yapıldıktan sonra polisler ve faşistler elbirliğiyle "bu formalar Komünist takımların formalarıdır. Bu formalarla Komünizm propagandası yapılıyor" diyerek maçları ve gençliğin spor yapmasını engellemeye çalıştılar, fakat bunu başaramadılar.

gençlik mektupları

Ege Mahallesi yeni kurulmakta olan bir gecekondu semtidir. Halk diğer emekçi mahalleleri gibi Anti-faşist demokrat özelliklere sahiptir. Tepecik ve Mamak'tan halkın yükselen mücadelesi sonucu kaçan bir avuç faşist Ege mahallesine yerleşmeye çalışıyor.

Faşistler bölgeye gelir gelmez dışardan da yardım alarak halka ve gençliğe saldırmaya başladılar. Fakat bu saldırıları sökmedi. Halk ve gençlik birleşerek faşist teröre karşı mücadeleye başladı.

30 Haziran günü faşistler tekrar otomatik silahlarla halka saldırdı. Bu saldırıya halk ve gençlik, bilhassa kadınlar militanca karşı koydu ve faşistleri püskürttü. Tam bu sırada gelen polis ve jandarma otomatik silahlarla mavzerlerle duran faşistleri yakalamak yerine gençliğe ve kadınlara saldırdı. Fakat kadınlar bu saldırıyı boşa çıkardı.

Jandarma mahalleyi sararak tek tek evleri aradı. onlarca emekçiyi ve genci döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 3 kişi halen kayıptır ve nerede olduğu hakkında hiçbir haber yoktur. Faşist diktatörlüğün bu saldırıları Ege mahallesi halkının mücadelesini durduramayacaktır.

ANKARA
MAMAK'LI DEVRİMCİLER

OKTAY- FAYSAL

Baş.t. 2.'de

almış ve tüm okul kitlesini toplamıştı. Daha sonra okul kitlesinin valiliğe kadar yürümesine önderlik etmiş, valilikte faşist diktatörlüğü teşhir ederek tüm kitlenin tekrar okula dönmesini sağlamıştı. Her iki yoldaşımız da, diğer siyasi grupların tabanındaki devrimci ve demokratların saygı ve sevgisini kazanmışlardı. Yoldaşlarımız, devrimci gençliğin saflarında grupçuluğun gözleri kararttığı şartlarda devrimci gençlik güçlerinin birliğini sağlamanın önemini kavramışlardı. Faaliyetlerinde bunun önemini bir an akıldan çıkarmıyorlardı. Bu bilinçli faaliyetin bir sonucu olarak Oktay Yoldaş. "Emeğin Birliği" ve "Devrimci Yol"un okulundaki taraftarlarını başkanı olduğu ALÖB'e getirmekteydi. Hatta Devrimci Yol'dan bir arkadaşın, okulundan ALÖB temsilcisi olmasını sağlamıştı. Faysal Yoldaş diğer siyasi grupların tabanındaki devrimcileri eğitmek için tüm gücüyle çalışıyordu.Yoldaşlarımız gençlik güçlerinin birliği ruhuyla doluydular. Onlar tüm gençlik güçlerine yaptıkları önderliği, Marksizm-Leninizmi daha da kavrayarak geliştirme kararlılığındaydılar. Yoldaşlarımız sürekli kavramak için araştırıyor, öğreniyorlardı. Faysal Yoldaşın ölümünden sonra bulunan notları arasında, yoldaş bir seminere dinleyici olarak katılacağına rağmen, 1 ay sonra yapılacak seminere etraflıca hazırlanmıştı. Bu onun Marksizmi-Leninizmi kavramada kararlılığının ve disiplininin bir örneğidir. Oktay yoldaş Adana gençliğinin toplantılarının yöneticisi, önderiydi. Onların yaşamı Marksizmi kavrama ve kavratmanın en güzel örneğiydi.

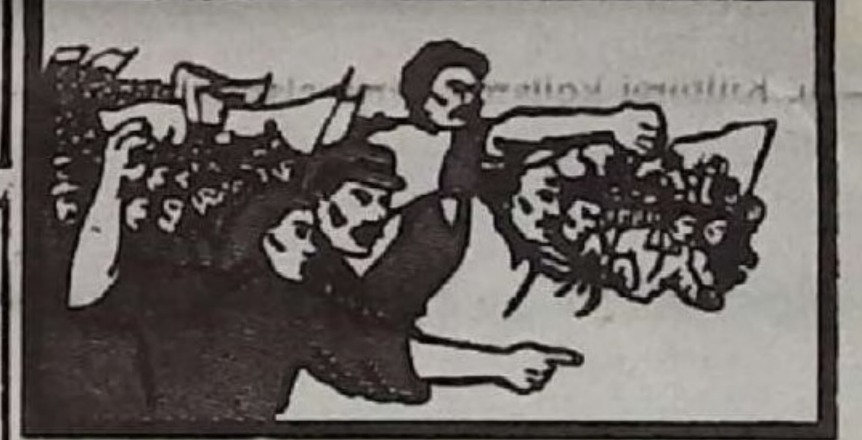
Oktay ve Faysal yoldaşların, kısa fakat şerefli yaşamları bugün tüm dürüst, namuslu insanlarca saygıyla anılıyor. Bu yaşam ve mücadele devrimcilere örnek oluyor. Onların anıları gençliğin mücadelesinde yaşıyor. Bundan şerefli bir ölüm olabilir mi?

Oysa onu katleden Doğu Perinçek'ler, Namık Kemal Koç'lar ve benzerleri tüm namuslu ve dürüst insanlar tarafından lanetle anılıyor. Onların ellerindeki yoldaşlarımızın kanının hesabı sorulacak, emekçi halkımız ve gençliğimizin mücadelesi onları yok edecektir.

Ölümlerinin birinci yılında saygıyla andığımız Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci yoldaşların örnek yaşam ve anıları yolumuzu aydınlatıyor!

ENVER HOCA
Emperyalizm ve Devrim
YILDIZ YAYINEVİ

ÇIKTI
LENİNİZM NEDİR
yıldız yayınevi

HALKIN KURTULUŞU
168. SAYI ÇIKTI

TOPLUSÖZLEŞMELERDE

Baş.ta.6'da

lerin kaynaklandığı sorunlar bugün genç işçilere hayatı zindan etmektedir. İşçi sınıfının mücadelesiyle yeni haklar kazanacağı toplusözleşmelerde genç işçilerin önünde bu özgül talepleri için mücadeleyi yükseltmek durmaktadır.

Mücadeleden başka yol yoktur. Çünkü, patronlar ve sendika ağaları bu talepleri gönüllerince vermeyecekleri gibi, bunları hasıraltı etmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. İşçi sınıfımız ve genç işçiler bunu geçmiş tüm toplusözleşme dönemlerinde, birçok deneyle yaşamıştır.

Patronlar ve sendika ağaları, toplusözleşme taslaklarının hazırlandığı bu günlerde genç işçilerin özgül taleplerini hasıraltı etmek için tüm güçleriyle çalışmaktadırlar. Onlar bu çabalarını toplusözleşme görüşmeleri sırasında da sürdüreceklerdir. Öte yandan onlar görüşmeler sırasında genç işçilerin bu taleplerine karşı uyanıklığını köreltmeye, yıldırmaya çalışacaklardır. Bunların yanısıra onların bir taktiği de, işçileri milliyetlere, mezheplere, partilere vb, böldükleri gibi genç-ihtiyar diye de bölmeye çalışmak olacaktır. Onlar bu bölünmüşlükten faydalanarak gerek işçilerin tüm taleplerini gerekse genç işçilerin özgül taleplerini vermemek, işçilerin kanı canı pahasına kazandığı hakları gaspetmeyi amaçlamaktadır.

Bu oyunları bozmanın, daha iyi toplusözleşme yapmanın, ve genç işçilerin özgül taleplerini kazanmanın tek yolu ise mücadeledir. Bu mücadele ancak Proleter Devrimci Hareket önderliğinde tüm işçilerin birleşmiş gücüyle başarıya ulaşabilir.

Bugün fabrikalarda, işyerlerinde proleter devrimciler, Devrimci Sendika Muhalefetleri (DSM) tüm işçilerin ve genç işçilerin taleplerini kararlılıkla savunuyor. DSM'lerin hazırladığı toplusözleşme taslakları patronların ve sendika ağalarının yüreklerine korku salıyor.

Genç işçilerin önünde işte bu temelde Proleter Devrimci Hareket önderliğinde tüm işçilerle birleşerek, diğer sınıf talepleri ve kendi özgül talepleri için mücadeleyi yükseltmek durmaktadır.

O halde, Genç İşçiler:

Önümüzdeki toplusözleşmeleri, proleter devrimci önderlik altında kendi özgül taleplerimizi de kazandığımız güçlü mücadeleler haline getirelim....

SIKIYÖNETİM

Baş.ta.10'da

jik bağlarından, uzlaşmacı sınıf temelinden kaynaklanmaktadır. D.Yol'un revizyonizmle olan ideolojik bağlarının yol açtığı bu reformist tavır ve bakışı her zaman devrimci mücadeleye sekteler vurmuştur. Başlarda sıkıyönetime karşı tavırsız kalma ve hayaller besleme, reformizmi faşizmin alternatifi olarak görerek MC'ye karşı CHP'ye umut bağlama, revizyonist-reformist sendika ağalarının sahte anti-faşist platformlarında yer alma, DİSK'in başındaki sendika ağalarının 1 Mayıs öncesindeki manevralarını olumlu olarak değerlendirme bunun değişik örnekleri olarak sayılabilir. Bunlar gençlik alanında da kendini gösterdi. MC döneminde faşist işgallere karşı CHP'nin hükümet olmasına umut bağlaması, sivil faşistlerden boşalan yere jandarmanın yerleştirilmesine sessiz kalması, Yeni Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısını daha olumlu bulması bunun değişik örnekleridir.

D.Yol'un bu reformist düşünceleri gençliğin devrimci birliğinin sağlanması önünde bir engel oluşturmaktadır. Çünkü bu reformist düşünceler onların revizyonistlerle bağlarını korumalarına yol açmaktadır. D.Yol saflarında yer alan revizyonist, reformist, bölücü, bozguncu unsurların daha da güçlenmesine hizmet etmektedir. Bunlar da D.Yol'un revizyonistlerden elini çekerek devrimcilerle birleşmesi önünde engel olmaktadır. Öte yandan böyle reformist temellerde ve düşüncelerde devrimci bir birlik zaten olamaz. Sıkıyönetim paşalarını saflara davet ya da "sancağın şerefi"ni koruma temelinde bir birlik devrimci değildir.

Devrimci Yol'un revizyonistlerden elini çekmesi, böylesi reformist düşünceleri terketmesi ve devrimcilerle birliği geliştirmesi gençliğin devrimci mücadelesine güç katacaktır.

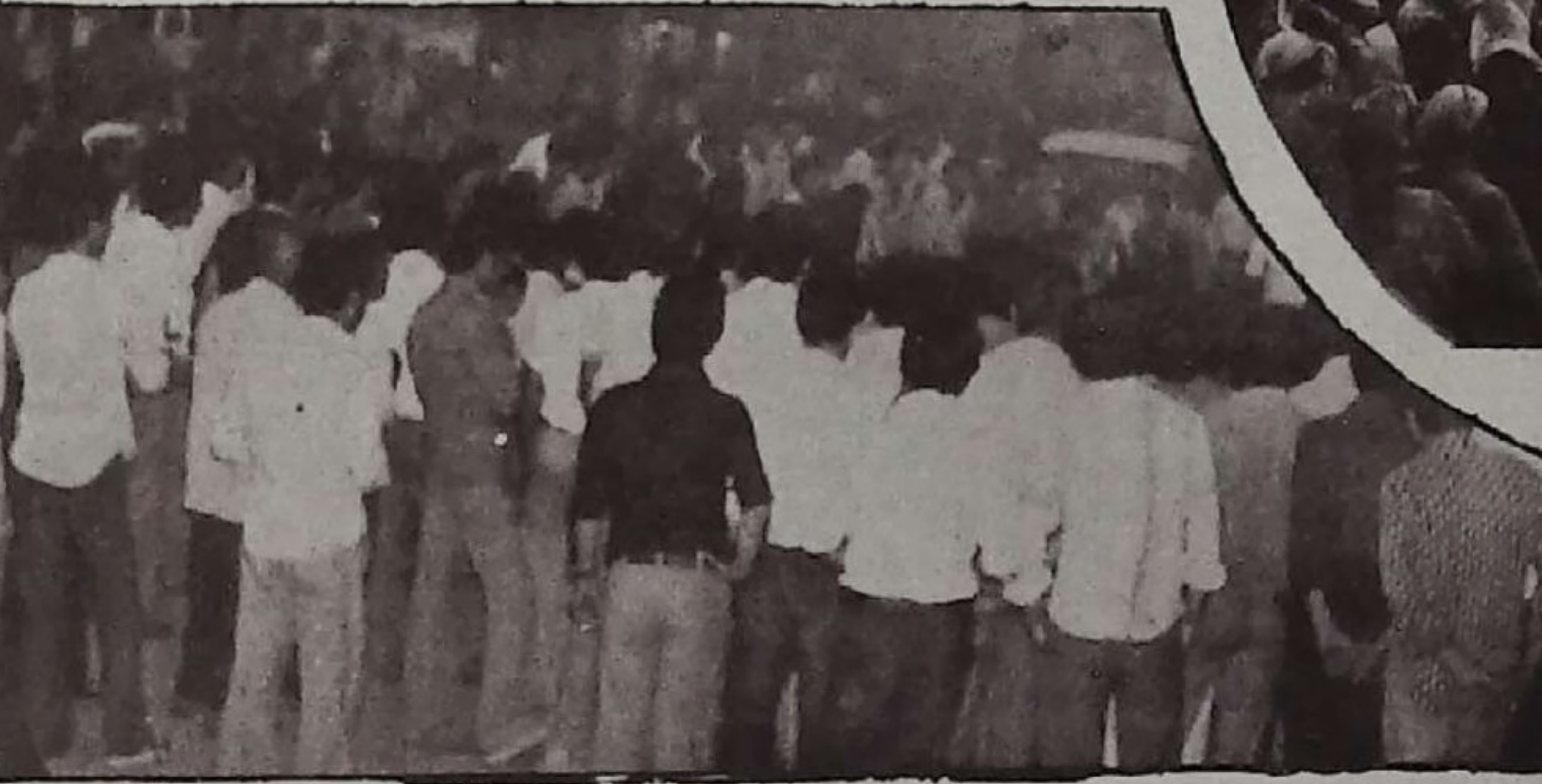
DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK, 15 Günlük Siyasi Gazete, Sahibi: Ahmet Sami Belek. Sorumlu Müdür: İbrahim Sarıoğuz Yönetim Yeri: Hürriyet Cad. No:107 Gültepe/İZMİR.
BASKI: S.S.Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İZMİR BASKI TARİHİ: 20 TEMMUZ 1979

Adana YDGD Kültürel Faaliyetleri

Adana YDGD'nin mahallelerde düzenlediği tiyatro gösterilerini halk ilgiyle izledi

Adana YDGD, geçmişte düşülen çeşitli hataları eleştirerek kültürel alandaki faaliyetlerini doğru bir bakış açısıyla ele alarak hızlandırmıştır. Bu bakış açısının kazanılmasında, Yurtsever Devrimci Gençliğin Kültür Komisyonlarının faaliyetlerinin nasıl ele alınması gerektiği üzerine yapılan merkezi toplantıların önemli bir etkisi olmuştur. Birçok değişik sanat kolunda sürdürülen faaliyetler, yaz dönemi olması nedeniyle daha çok semtlere yönelik olarak sürdürülmektedir.

GEÇMİŞTE DÜŞÜLEN HATALAR

Ad.YDGD geçmiş dönemlerde çeşitli yanlış anlayışlara düşmüştü. İlk dönemlerde Kültür Komisyonu kendi içine kapanıyor burada görev alan arkadaşlar YDGD'nin diğer faaliyetlerinden kopuk olarak yalnızca gecelere hazırlık için çalışmalar yürütüyorlardı. Kültür Komisyonunun faaliyetlerine gece yapıldığı dönemlerde katılanların sayısı artsa bile, ardından hemen birkaç kişiyle sınırlı hale dönüşüyordu. Çalışmalar kollektif bir anlayışla yürütülmüyor. birkaç kişinin üzerine yıkılıyordu. Daha sonra, yapılan merkezi toplantıların da etkisiyle, kültür sanat faaliyetlerinin sadece gecelerin değil, bütün bir devrimci faaliyetin parçası olarak ele alınması gerektiği düşüncesine varıldı. Bütün birimlerde YDGD kültür kolları temsilcilerinin seçilmesine ve onların denetiminde kültür kollarının örgütlenmesine girişildi. Kültürel kollarda görev alan arkadaşların, bundan böyle birimlerinde YDGD'nin bütün faaliyetlerine katılması gerektiği sonucuna da varıldı. Çeşitli eksiklik ve zaaflar taşısa da bu dönemde çeşitli olumlu çalışmalar yapıldı. Direnişteki Çukobirlik inşaat işçilerine sergilenen ve onların sorunlarını işleyen oyun, Oktay ve Faysal yoldaşın hayat ve mücadelelerini anlatan ve birçok mahalle ve köyde oynanan oyun, Liseli Öğrenciler Birliği Dayanışma Gecesinde oynanan faşist feodal eğitim sistemini teşhir eden oyun, Kızıldere Köyünde oynanan "Gerçek sevgi devrimci irade birliğidir"adlı oyun bunun örnekleridir.

HATALAR DÜZELTİLİYOR

Ad.YDGD şimdi kültürel faaliyetlerini, sanat ve kültür çalışmalarını sadece bir propaganda aracı olarak gören "sol" ve sadece sanat amacını güden sağ anlayışları reddederek sürdürmektedir. Ad.YDGD sanat ve kültür faaliyetlerini, gençlik kitlelerinin diğer taleplerine olduğu gibi kültürel alandaki telepleri̇ne de militanca sahip çıkmak gerektiği anlayışıyla ele almakta; aynı zamanda sanat ve kültürü devrimci propaganda ve eğitimin etkin bir aracı olarak görmektedir.

Sanat-kültür alanındaki çalışmaları gençliğin her alanda sürdürdüğü bütünlüklü mücadelenin doğrudan ve organik bir parçası olarak değerlendirmektedir.

Bu anlayışların bütün YDGD tabanına kavratılması için seminerler düzenlendi. Geçmişte düşülen hata ve zaaflar anlatıldı. Semt komiteleriyle özel toplantılar yapılarak onlara düşen görevler anlatıldı. Böylece kültür ve sanat faaliyetlerinin dar bir çevre içinde sürdürülmesini ortadan kaldırmak doğrultusunda ilk adımlar atılmış oldu. Bu seminerlerden sonra ve doğru anlayışla düzenlenen çeşitli gösterilerin olumlu etkisiyle kültür-sanat faaliyetlerine katılanların sayısı hızla arttı.

Ad.YDGD daha önceleri bağrında taşıdığı hata ve zaaflardan arınabilmek için bir çalışma programı hazırlayarak somut adımlar atmıştır. Bunlarla gençliğin üzerindeki faşist-feodal kültür ve sanatın etkinliğini kırabilmek ve ulusal demokratik halkçı kültür ve sanat anlayışını yaygınlaştırmak amacını gütmektedir. Halkın gelenek ve göreneklerine devrimci bakış açısıyla sahip çıkarak gençliğin üzerindeki yoz kültür ve sanatın etkisini yok etmeyi; onları devrimci değerlerle biçimlendirerek, bağımsızlık ve demokrasi ruhuyla donatmayı kültürel faaliyetlerinin merkezine koymuştur. Yaygın, amatör, kitlesel kültür ve sanatı hayata geçirebilmek için, daha önceki faaliyetlerinde düştüğü hata ve zaaflardan arınarak, doğru anlayışların ışığında halkın ve gençliğin kültürel alandaki taleplerini karşılayabilmek için olumlu adımlar atmıştır.

DOĞRU BAKIŞ FAALİYETLERİ HIZLANDIRDI

Ad.YDGD Kültür Komisyonunun merkezileşmesiyle birlikte bütün kolların faaliyetleri hızlanmıştır. Resim Kolu ve Fotoğrafçılık Kolunun düzenlediği seminerlerde devrimci resim ve fotoğrafçılık sanatı anlatıldı. Gençliğin bu daldaki taleplerini karşılayabilmek ve daha geniş bir gençlik kitlesini bu konuda eğitebilmek için YDGD semt komiteleri aracılığıyla sürekli bağlar oluşturulmuştur. Bu kollar küçük çaplı bölgesel yarışmalar düzenleyerek daha geniş bir kitleyi bu çalışmalara katmayı ve bunun ürünlerini geniş bir şekilde tanıtmayı amaçlamaktadırlar. Folklor Kolu ise yeni oyunlar öğrenerek oyun sayısını artırmakta, bir yandan da mevcut halk oyunlarındaki çeşitli gerici ögeleri çıkartarak, yerlerine devrimci ilişkileri yansıtan pandomimler (anlatımda söz kullanılmayan, sadece hareket ve yüz ifadeleri kullanılan sessiz oyun) yerleştirmektedirler.

Merkezi çalışmaların yanısıra birimlerdeki kültürel örgütlenmeler de günbegün rayına oturmaktadır. Akkapı Mahallesinde Akkapı Sanat Tiyatro Odası açılmıştır. Bu merkez Kültür Komisyonunun bir birimi olarak çalışmalarını sürdürmekte ve tiyatro, folklor, spor, müzik faaliyetleri yürütmektedir. Aynı faaliyetleri yürütecek olan yeni yeni odaların açılması için YDGD Sanat Komiteleri ve Kültür Komisyonu birlik içinde olumlu odımlar atmıştır. Reşat Bey, Emek ve Mithatpaşa Mahallelerinde bu doğrultuda olumlu adımlar atılmıştır. Böylece yaygın, amatör, kitlesel sanat ve kültür anlayışı adım adım hayata indirgenmektedir.

TİYATRO ÇALIŞMALARI

Bu sanat kollarının yanısıra merkezi tiyatro çalışmaları da aynı anlayışlar ışığında sürdürülmektedir. Tiyatro çalışmaları, Ad.YDGD'nin kültürel faaliyetleri içinde önemli bir yer tutmaktadır.

Tiyatro Kolu, 31 Mayıs Nurhak Direnişi ile ilgili 20 dakikalık bir oyunu birçok mahalle, semt ve kahvehanede sergiledi, Oyunun sergileneceği yerdeki daha önceden semt komitesi aracılığıyla geniş bir propaganda faaliyeti yürütülmekte, ev ev gezilerek halk davet edilmekte ve yayın organlarımız satılmaktadır. Bunun sonucunda oyunun sergileneceği yer halkla dolup taşmaktadır. "Onlar Döğüşerek Öldüler" adlı oyun 29 Mayıs günü Meydan Mahallesindeki iki kahvede oynandı, Oyunu 300 kişi izledi. Ertesi gün Oktay Çiğdemal Sokağında aynı oyun 200 kişilik bir kitle önünde tekrar sergilendi. 31 Mayıs günü ise oyunu Akkapı Mahallesinde 200 kişi seyretti, Aynı gün Papatya ve Malatyalılar Kıraathanelerinde toplam 200 kişilik bir kitleye oyun sergilendi.

Daha sonra "Kuyruklu Türkiye" adlı pahalılık, enflasyon ve kuyrukları konu edinen 25 dakikalık bir oyun hazırlandı, Oyunda kuyrukların asıl nedenleri ve kuyrukların son bulması için neler yapabileceğimiz anlatılmaktaydı. Müzikal olan oyun halkın ve gençliğin beğenisini kazandı. Oyun 16 Haziran günü Meydan Mahallesinde sergilendi. Oyunu 300 kişi izledi. "Onlar Döğüşerek Öldüler" adlı oyunun etkisinin bir sonucu olarak, izleyicilerin çoğu Pazar olmasına rağmen kadınlar ve kızlardan oluşuyordu. Oyunun sonunda marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Aynı oyun 19 Haziran günü Akkapı Mahallesinde sergilendi. Oyundan önce evler dolaşılırken Devrim Yolunda Gençlik gazetesi satıldı. Kadınlı erkekli, yaşlı, genç, çocuk 350'yi aşkın kişi oyunu izledi. Birçok kişi oyunu seyredebilmek için kamyonların damların üzerine çıkmıştı. Sonunda oyunu halk coşkuyla alkışladı.

22 Haziran günü Emek Mahallesinde mahalle halkının özgül sorunlarını içeren bir saatlik ayrı bir oyun oynandı. Bu mahalledeki tüm apartmanlar işçilerden kesilen sigorta paraları ile yapılmıştır. Sözde işçilerin konut sorunlarını bir ölçüde çözmek amacıyla yapılan bu evler bittiğinde, yöneticiler müracaatların biten ev sayısından daha fazla olduğu gerekçesiyle kura çekileceğini söylediler. Kuralar çekildiğinde her ne hikmetse (!) kuralar başta polisler ve tüccarlar olmak üzere işçilerin dışında herkese çıktı. Ancak önceden evlere yerleşmiş olan işçiler oturdukları evleri terketmediler. Bu kez mahkemeler kuruldu. Mahkeme de işçileri "işgalciler" diye damgaladı. İşçiler evlerinden yine çıkmayınca faşist diktatörlük topunu, panzerini, askerini, polisini mahalleye yığdı, Devrimcilerin ve halkın direnişi sonucu kolluk kuvvetleri püskürtüldü. YDGD'li gençler evleri dolaşarak nasıl mücadele edilmesi gerektiğini tartıştılar, Halkın Kurtuluşu ve Devrim Yolunda Gençlik gazetelerini sattılar, duvar gazeteleri astılar. Bunların yanısıra Ad.YDGD merkez tiyatro ekibi bu olaylar ve işgalle ilgili bir oyun hazırladı. Oyunu yaklaşık 350 kişi izledi. *Oyunun sonunda halk* kendi sorunlarını dile getiren devrimci gençleri öpüyordu. Polisler ise uzaktan seyrediyor ama yaklaşamıyorlardı.

Daha sonra semt komiteleriyle ilişkiye geçilerek her semtte oyun oynanmaya başlandı, Semt komiteleri ön çalışmalarını yaptıktan sonra belirlenen saatte tiyatro kolu oyunu sergiliyordu. Yeşilyuva Mahallesinde, nişan töreni yapılan bir evde toplanan halkın davet edilmesiyle 500'ü aşkın bir topluluk oyunu seyretti. 28 Haziran günü Mirza Çelebi Mahallesinde sergilenen başka bir oyunu çoğunluğu kadın olan 200'den fazla kişi izledi.

Ad.YDGD Kültür Komisyonu, şimdi bu oyunları sergilemenin yanısıra TİKP revizyonistlerince katledilen Oktay ve Faysal yoldaşların ölüm yıldönümü için bir tiyatro hazırlamaktadır. Oyunda Oktay ve Faysal yoldaşların mücadeleleri anlatılmakta ve TİKP hainlerinin karşı-devrimci yüzü teşhir edilmektedir.

Bütün bu faaliyetler şu gerçeği bir kez daha ortaya sermiştir: Halk ve gençlik kitleleri, onlara kendi öz devrimci kültürleriyle gidildiğinde ona coşkuyla sahip çıkmaktadır. Gençlik diğer bütün talepleri için olduğu gibi kültürel alandaki talepleri için de militanca mücadelesini yükseltmelidir. Emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün radyo televizyon, sinema, gazete, dergi vb. binbir türlü araçla sürdürdüğü yozlaştırma çabalarına karşı gençlik ulusal demokratik halkçı kültür bayrağını yükseltmelidir.

Meydan Mahallesinde "Kuyruklu Türkiye" adlı oyunun sergilenmesi

Emek Mahallesinde sergilenen "Direniş"adlı oyundan bir sahne

3. Uluslararası Gençlik Toplantısının yapılacağı ülke İSPANYA

III. Uluslararası Gençlik Festivali'nin yapılacağı ülke olan monarşist faşist bir diktatörlük altında olmasına rağmen, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesinin çok yüksek bir düzeyde olduğu bir ülkedir. İşçi sınıfı ve halkın önderi olan İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kitleler üzerinde büyük bir etkinliği vardır. İKP/ML'nin ve onun önderliği altında olan cephe örgütü FRAP'ın sınıf mücadelesi içinde çok büyük bir etkinliği vardır.

İspanya halkının şanlı ve köklü mücadele geçmişini ve sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyini biraz daha yakından tanımaya çalışalım.

İspanya halkının çok geçmişlere dayanan, köklü bir mücadele tarihi vardır. İspanya işçi sınıfı ve emekçi halkı sömürücülere ve zalimlere karşı hiçbir dönemde boyun eğmemiş, en zor şartlarda bile, her türlü fedakarlığa katlanarak kahramanca mücadele etmiştir.

İspanya halkı monarşiye karşı özgürlük ve cumhuriyet için mücadele ederek 1931 yılında Bourbon monarşisini yıktı. Böylece 2.İspanyol Cumhuriyetini kurmuş oldu. Gericiler tekrar egemenlik kurmaya başlayınca Cumhuriyetçiler bir cephe kurdular ve seçimlerde büyük bir başarı kazandılar.

Halk cephesi döneminde o zamana kadar görülmemiş ölçüde toplumsal düzenlemeler gerçekleştirildi: İşçilerin çalışma süresi haftada 40 saat olarak belirlendi. Eğitim alanında reformlar yapıldı. Devlet işleriyle kilise birbirinden ayrıldı. *Ulusal azınlıklara* haklar verildi. Daha *önceleri hemen hiçbir toplumsal hakka* sahip olmayan kadınlara çeşitli toplumsal hak ve özgürlükler tanındı, Toprak reformu da ele alındı. Toprak ağaları ve kilisenin topraklarına el konularak yoksul köylülere ve tarım işçilerine dağıtıldı.

İÇ SAVAŞ

Bunlar karşısında faşistler daha da azgınlaştılar. Onlar aynı zamanda sırtlarını dünya hegemonyası peşinde koşan ve bir emperyalist paylaşım savaşı için azgınca faaliyetler yürüten Hitler ve Mussolini faşistlerine de dayıyorlardı. 1936'da iç savaş başladı. Hitler ve Mussolini faşistleri, Franco çeteleriyle birlikte genç İspanyol Cumhuriyetine saldırdılar. Aralarında kötü ünlü Alman Lejyonu Condor'un da bulunduğu 100 bin Alman, İtalyan ve Portekiz askeri en modern silah ve uçaklarla Bask kentini yerle bir ettiler. İspanya halkı bu faşist sürülerine karşı şanlı kahramanlık destanları yaratarak yiğitçe direndi. Faşistlerin İspanya halkına karşı giriştiği bu alçakça saldırı bütün dünyanın ilericileri ve komünistleri arasında nefret ve öfkeyle karşılandı. Bütün ülkelerden ilericiler ve komünistler İspanya halkının yardımına koştular. Dünyanın dört bir yanından gençler enternasy al dayanışmanın en yüce örneklerin n birini vererek, gönüllü birlikleri luşturdular, silahlı mücadeleye katı ar. Bu kanlı iç savaş 33 ay sürdü. 21 m 1939 tarihinde Madrid düştü. İsp halkının bu dişe diş kahraman mü lesi yenildi. Başlangıçta Cumhuriy hükümeti Franco'nun güçlerini küç edi, ona gereken önemi vermedi, Cu riyetin en büyük hatası halkı silah ıdırmamakdı İkinci hata halkın savaş masına rağmen örgütsüz olması silah ve malzemenin yetersiz olmasıydı. Halk Ordusunun olmaması ve Cephe'ye önderlik edecek bir Partinin olmaması yenilgiyi getirdi.

Yenilginin sonucu iç savaştaki 1 milyon ölüye ilave olarak 400 bin anti-faşistin öldürülmesi, 500 bin kişinin yurt dışına sürgün edilmesi, onbinlerce kişinin hapislere ve toplama kamplarına atılması ve 2.Cumhuriyet ile kazanılan bütün hakların tekrar ortadan kaldırılması oldu.

FRANCO FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI MÜCADELE

Artık faşisminazgınve kanlı egemenliği başlamıştı. Bu egemenlik ABD

Artık faşismin azgın ve kanlı egemenliği başlamıştı. Bu egemenlik ABD emperyalizminin desteğindeydi ve ABD'nin bundan büyük çıkarları vardı. Ekonominin % 50'sini ABD tekelleri oluşturuyordu. ABD bütün ülkeye yayılan bir üsler ağı kurmuştu. 1952'de İspanya saldırgan NATO askeri paktına girdi. İspanya ABD emperyalistlerinin hegemonyası altında olmakla birlikte sadece bu emperyalistle ilişki içinde değildi. ABD'den başka, başta B.Almanya olmak üzere İtalya ve diğer emperyalistlerle de bağımlılık ilişkileri içerisindeydi.

Bütün ülkede öyle bir sistem kuruldu ki, halk hareketi tamamen boğulmak için her harekete azgınca saldırıldı.Grevlere ve gösterilere vahşice ateş açıldı. Anti faşistler katledildi. Ama buna rağmen gösteriler ve grevler durmadı, aksine daha da arttı. Komünistler ve anti faşistler bütün zorluklara rağmen mücadeleyi aralıksız sürdürdüler. 1939-50 arasında gerilla savaşlarını sürdürdüler.

Bu dönemde, Uluslararası Komünist Hareket içinde önemli gelişmeler olmaktaydı. Kruşçev revizyonist ihaneti ve ona karşı gerçek Komünistlerin mücadeleleri yaşanmaktaydı. İKP'nin başındaki Carillo Kruşçevci ihaneti Partiden gizledi. Bu şartlarda Parti 1960'da 6.Kongresini yaptı. Marksist-Leninistler bu kongreden sonra partiden ayrıldılar. Partiden ayrılan üç grup, daha sonra birlik doğrultusundaki çabaların başarıyla sonuçlanması sonucunda birleşerek Eylül-Ekim 1964'te ilk ulusal konferansı topladılar. Bu İspanya'da devrimci mücadele açısından çok önemli bir gelişmeydi.

Parti bu dönemde çok zor koşullar altında ve tamamen gizli bir şekilde çalışıyordu. Ama her türlü engele rağmen hızla güçlendi. 1973 yılında İKP önderliğinde bir cephe örgütü olan FRAP kuruldu. Konuşmalarla, müzekerelerle demokrasiye kavuşulacağını söyleyen revizyonistler, FRAP'ı küçük, terörist bir örgüt olmakla suçladılar.

JUAN CARLOS REJİMİ

1975'te kanlı faşist diktatör Franco öldü. Yerine, onun daha 1970'de halefi olarak belirlediği Juan Carlos geçti. Sözde demokratikleşme demagojileri ortaya atılmaya başlandı. Bu halkın tepkisini yumuşatmak amacıyla emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün bir taktiğinden başka birşey değildi. Özünde birşey değişmemişti ve faşist diktatörlük sürüyordu. Grevlere, gösterilere yine azgınca saldırılıyordu. Gösteriler sırasında 45 kişi katledilmişti. Keyfi uygulamalar sürüyordu. Faşistler yine devlet kademelerinde duruyorlardı. Mahkemeler ve yargılama usullerindeki bütün faşist uygulamalar hâlâ sürüyordu. Ayrıca yeni birşey diye sunulmaya çalışılan monarşi de yeni değildi ve 1947'de Franco tarafından getirilmişti.

Çin ve onun uzantısı "üç dünyacı" parti ORT monarşiyi ve anayasayı desteklediler. Modern revizyonistler ise, konuşarak sorunları halletmek gerektiğini, demokrasinin böylece getirilebileceğini savundular. Bunlar karşısında İKP/ML faşist diktatörlüğün ancak silahlı mücadeleyle yıkılabileceğini ve demokrasinin ancak böylece kitlelerin gücüyle kopartılıp alınabileceğini savundu.

Artan hayat pahalılığı ve işsizliğe karşı geniş grevler başladı. Hayat şartlarının düzeltilmesi için başlatılan bu grevler, daha sonra bütün siyasal tutukluların serbest bırakılması talebiyle daha da genişledi. Faşist diktatörlük kararlılıkla süren bu mücadele karşısında tutukluları serbest bırakmak zorunda kaldı.

VANGUARDIA OBRERA

TURQUIA

Pese a las medidas represivas del gobierno fascista de Ecevit, la clase obrera turca celebró, el día 1 de Mayo, día internacional de la clase obrera, manifestaciones en todo el país, imponiéndose al estado de excepción que pesa sobre 19 provincias y a las prohibiciones y amenazas de disparar sobre los manifestantes por parte de las autoridades militares. Ofrecemos a

TURQUIA: Un aspecto de la manifestación realizada este 1 de Mayo en la ciudad de Usak.

JOVEN GUARDIA

En las demás zonas donde no el estado de sitio, los camaradas del Partido hermano y trabajadores celebraron el 1 Mayo con diversas formas de acción. En aquellas zonas donde no impera el estado de excepción, más de 100.000 trabajadores se movilizaron en torno las consignas revolucionarias. Contrasta con ello los 19

İKP/ML yayın organı Vanguardia Obrera'da ülkemizde yapılan 1 Mayıs 1979 kutlamalarına yer verdi. İKP/ML'nin gençlik örgütü İspanya Komünist Gençliği ML'de yayın organı Joven Guardia'da YDGF'nin mücadelesinden bahsederek, kapatılmasını protesto etti. İKP/ML'nin basınında ülkemiz devrimci mücadelesine yer vermesi O'nun mücadelemize enternasyonalist desteğinin bir ifadesidir.

BUGÜNKÜ MÜCADELE VE İKP/ML

İKP/ML daha sonra mücadeleyi daha da yükselterek legalleşmeyi başardı. Parti açık örgütlenme ve eylem özgürlüğünü kazandı. Fakat bu hiçbir zaman Partinin tamamen legalleşmesi anlamına gelmez. İKP/ML şimdi legal olanakları daha geniş bir şekilde kullanarak, faaliyetlerini yine illegal olarak sürdürüyor. Bu İKP/ML'nin kitleler üzerindeki prestijinin ve etkisinin artmasını, kitleler içinde daha da fazla yayılmasını sağladı.

İKP/ML bugünkü koşullarda cumhuriyet ve özgürlük için mücadeleyi daha fazla güçlendirme görevini tespit etmektedir. Bu amaçla ilk hedefler olarak ta şunları tespit etmektedir:İKP/-ML'den ve ETA'dan (Bask milliyetçisi bir örgüt) tüm anti-faşistlerin serbest bırakılması, tüm katillerin ve işkencecilerin dağrudan cezalandırılmaları, azınlık uluslara (Basklılar, Katalonyalılar ve Kanarya Adaları) kendi kaderini tayin hakkının tanınması.Franco tarafından katledilenlerin itibarlarının iadesi, her türlü Nazi,Faşist,Polis vb.nin kaldırılması ve geçici devrimci bir hükümetin kurulmasına izin verillesi. İKP/ML Cumhuriyet talebiyle, bu hedefler doğrultusunda mücadeleyi gün geçtikçe daha da yükseltmektedir. Başta işçi sınıfı olmak üzere kitleler içindeki etkinliğini ve örgütlenmesini sürekli daha da güçlendirmektedir. İspanya işçilerinin sendikal örgütü İşçi Meslisleri Birliği İKP/ML'nin denetimi altındadır.

İKP/ML'nin gençlik örgütü İspanya Komünist Gençliği/Marksist-Leninist mücadelelerde en önde yer almaktadır. İspanya gençliği Parti'nin önderliği altında yiğitçe mücadele etmekte, hiçbir fedakarlıktan çekinmemektedir. Fabrikalarda, atelyelerde, okullarda, kışlalarda Cumhuriyet ve özgürlük için, kendi özgül talepleri için militanca mücadele etmektedirler.

VALENCİA

II.Uluslararası Gençlik Toplantısının yapılacağı Valencia kenti de devrimci mücadelenin oldukça yüksek olduğu bir kenttir. Örneğin 1977 Ekim'inde Valencia'da kendi kaderini tayin hakkı için yapılan bir mitinge 600 bin kişi katılmıştır.